

II

YEŞİLİN KIZI ANNE

EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN
KIZI
ANNE

2

EPHESUS®

“Her sabah taze bir başlangıçtır,
Her sabah yepyeni bir dünyadır.”

YEŞİLİN KIZI ANNE - 2

Orijinal Adı: Anne of Avonlea #2

Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Editör: Nur Taşdöndüren

Çeviri: Çiğdem Köföncü

Düzeltili: Emirhan Başalan

Kapak Uygulama: Gürkan Ademir

İllüstrasyon: Dilara Kavaklıoğlu

Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Eylül 2020

ISBN: 978-625-7077-18-7

Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0(212) 612 01 74

Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Bakoğlu Matbaacılık San. ve Tie. A.Ş.

Maltepe Mah. Litros Yolu Cad. Fatih Şehitleri Sokak No:9

Topkapı / İstanbul

Tel: 0(212) 501 37 92

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20

Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0(212) 261 15 15

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BÖLÜM 1

ÖFKELİ KOMŞU

Ağustos ayının sıcak bir öğleden sonrasında “on altı buçuk” yaşındaki ince yapılı, uzun boylu, ciddi ifadeli gri gözlere ve arkadaşlarının kumral olduğunu söylediği saçlara sahip olan kız, Prens Edward Adası’ndaki çiftlik evinin kapısının önündeki kıvılcık renkli büyük bir taşın üzerine oturmuş Virgil’in satırlarını anlamaya çalışıyordu.

Fakat buğday tarlalarıyla dolu tepelerin üzerine çöken sis, kavaklara fısıldayarak esen hafif rüzgâr ve kiraz bahçelerinin köşesindeki koyu renkli çalılardan fışkıran kırmızı gelincikler insanı eski dillerle zaman harcamak yerine hayal kurmaya çağırıyordu. Kısa süre sonra Virgil kızın kucağından kayarak yere düştü ve çenesini ellerinin arasına almış olan Anne, Bay J.A. Harrison’ın evinin üzerinde bembeyaz bir dağ gibi duran muhteşem bulutlara bakıp iyi bir öğretmenin çok müthiş işler başardığı, geleceğin önemli insanlarını yetiştirdiği, genç zihinleri ve kalpleri yüksek hedeflerle doldurduğu bambaşka ve çok güzel bir dünyada gezinmeye başladı.

Eğer acı gerçeklere geri dönülecek olursa -ki Anne zorunda olmadığı sürece bunu çok nadiren yapardı- Avonlea’daki okuldan çok ünlü kişilerin çıktığı pek görülmemişti. Fakat bir öğretmenin elindeki gücü iyiye kullandığında neler yapabileceğini asla bilemezsiniz. Anne’in doğru yoldan giderse bir öğretmenin neler başarabileceğiyle ilgili çok naif fikirleri vardı ve şu anda çok keyifli bir sahnenin tam ortasıydı. Bundan kırk yıl sonra kendini çok ünlü birinin yanında hayal ediyordu. Hangi alanda ünlü olduğuyla ilgili kafa yormuş olmasa da Anne onun bir üniversitenin rektörü ya da Kanada başbakanı olmasını tercih ederdi... Önünde eğilerek Anne’i selamlar ve kırışmış elini öperek kendisine ilham veren ilk kişinin o olduğunu, tüm başarısını uzun süre önce Avonlea Okulu’nda öğrendikleri sayesinde elde ettiğini söylerdi. Bu keyif dolu hayal son derece keyifsiz bir şekilde bölünüp bir anda paramparça oluverdi.

Çekingen, minik bir Jersey ineği çayırdan aşağı iniyordu ve beş saniye sonra da Bay Harrison geldi, tabii adamın aniden bahçeye dalıp onu rahatsız

etmesine “gelmek” denilebilirse...

Kapıyı açmaya bile zahmet etmeden çitlerin üstünden atladı ve ayağa kalkıp şaşkın gözlerle kendisini izleyen Anne’in yanına öfkeli bir şekilde geldi. Bay Harrison onların yeni komşusuydu ve daha evvel bir iki kez görmüş olsa da Anne onunla henüz tanışmamıştı.

Nisan ayının başlarında, Anne daha Queens Academy’den dönmeden önce Bay Robert Bell, Cuthbertların batıdaki arazisiyle birleşen çiftliğini satın Charlottetown’a yerleşmişti. Çiftliği ise adının Bay J.A. Harrison olmasından başka hakkında hiçbir şey bilinmeyen New Brunswickli bu adam satın almıştı. Fakat adam Avonlea’ye geleli daha bir ay bile olmadan garip biri olarak anılmaya başlanmıştı. Bayan Rachel Lynde ona “acayip” diyordu. Çoğunuzun hatırlayacağı gibi Bayan Lynde çok açıksözlü bir hanımdı. Bay Harrison kesinlikle diğer insanlardan farklı biriydi ve herkesin de bildiği gibi acayip olmanın en önemli özelliği de zaten budur.

Adam, ilk önce evini âdeta koruma altına almış ardından etrafta aptal aptal dolaşan kadınlar görmek istemediğini herkese ilan etmişti. Bunun üzerine Avonlea kadınları adamın ev işleri ve yemekleriyle ilgili korkunç hikâyeler yayarak ondan öğlerini almıştı. Adam White Sands’ten küçük John Henry Carter’ı işe almış ve bu hikâyeleri John Henry başlatmıştı. Fakat adamın evinde yemek saati diye bir şey olmadığı doğrudur. Bay Harrison ne zaman acıkırsa o zaman “bir parça yemek yiyor” ve eğer o sırada John Henry etraftaysa o da adamın yemeğini paylaşıyordu. Eğer etrafta yoksa Bay Harrison’ın yeniden acıkmasını beklemek zorunda kalıyordu. John Henry eğer pazar günleri kendi evine gitmese açlıktan öleceği ile ilgili herkese şikâyet ediyor ve pazartesi günü işe giderken annesinin yanına daima bir sepet dolusu “atıştırma” verdiğini anlatıyordu.

Bulaşık yıkamaya gelince, Bay Harrison’ın bu işi yaptığı hiç görülmemişti, ta ki yağmurlu bir pazar gününe kadar. Adam bütün tabakları alıp yağmur suyuyla yıkamış ve kurumaya bırakmıştı.

Bay Harrison bir şey daha yapmıştı. Rahip Bay Allan’ın maaşına zam yapılması için kendisinden bağış istendiğinde adam önce biraz bekleyip rahibin vaazının kaç dolarlık değeri olduğunu görmek istediğini söylemişti. Adam parasını boşa harcamayı sevmiyordu. Daha sonra Bayan Lynde adama sosyal sorumluluk görevlerinde yer almasını rica etmek için gittiğinde ve ister istemez adamın evini gördüğünde, adam ona dünyanın hiçbir yerinde Avonlea’daki kadınlar kadar dedikoducu kadın görmediğini

ve eğer Bayan Rachel onay verirse Avonlea'deki bütün kadınları düzgün bir Hristiyan yapma görevini memnuniyetle kabul edeceğini söylemişti. Derhâl evden uzaklaşan Bayan Rachel, zavallı Bayan Robert Bell'in iyi ki mezarda olduğunu düşündü, sürekli düzenli oluşuyla gurur duyduğu evini bu hâlde görse kalbi çok kırılırdı.

“Kadın mutfağını her gün silerdi,” dedi Bayan Lynde, Manila Cuthbert'a. “Ama bir de şimdi gör! Yürürken resmen eteğimi kaldırmak zorunda kaldım.”

Bay Harrison'ın Ginger isminde bir papağanı vardı. Daha önce Avonlea'deki hiç kimse bir papağan beslememişti. Dolayısıyla bu konu da pek anlayışla karşılanmıyordu. Hem ne kadar da berbat bir papağandı! John Henry Carter'ın anlattığına göre böyle lanet bir kuş yoktu. Korkunç küfürler ediyordu. Bayan Carter iyi bir yer bulabilse John Henry'yi hemen o evdeki işinden alırdı. Hatta Ginger bir gün kafese çok fazla yaklaşan John Henry'nin boynunu ısırmişti. John Henry pazar günü evine döndüğünde Bayan Carter talihsiz oğlunun boynundaki yarayı herkese göstermişti.

Bay Harrison öfkeli ve sessiz bir şekilde önünde dikilirken tüm bunlar Anne'in aklından hızla geçti. Huysuz karakterinin yanı sıra fiziksel özelliklerine bakınca da Bay Harrison'a yakışıklı bir adam denemezdi. Kısa boylu, şişman ve keldi. Şu an o yuvarlak yüzü öfkeden mosmor olmuş ve çivit mavisini gözleri neredeyse suratından fırlayacakmış gibi bakıyordu. Anne bu adamın şimdiye dek gördüğü en çirkin insan olduğunu düşündü.

Bay Harrison bir anda konuşmaya başladı.

“Buna katlanacak değilim,” diye patladı. “Bir gün daha katlanamam, beni duydun mu, bayan? Tanrım, bu üçüncü kez oluyor, bayan! Üçüncü kez! Sabrın da bir sınırı vardır, bayan. Bir daha olmaması için geçen sefer teyzeni uyarmıştım. Ama o umursamadı. Yine yaptı. Maksudı ne, bilmek istiyorum. Buraya bunun için geldim, bayan.”

“Sorunun ne olduğunu söyleyecek misiniz?” diye çok sert bir tavırla sordu Anne. Bu tavrı okulda kullanmak için epeydir çalışıyordu. Fakat öfkeli J.A. Harrison'ın üzerinde pek de etkili olmuşa benzemiyordu.

“Sorun ne mi? Tanrım, bu sorundan bıktım. Sorun şu ki bayan, teyzenizin ineğini daha yarım saat evvel kendi arazimde buldum. Üçüncü kez diyorum, dikkatinizi çekerim. Geçen salı ve dün de orada bulmuştum. Sonra buraya gelip teyzenize bir daha olmamasını söylemiştim. Fakat o bir

daha olmasına izin verdi. Teyzeniz nerede, bayan? Onu bir dakika görüp biraz nasihat etmek istiyorum.”

“Eğer Bayan Marilla Cuthbert’ı kastediyorsanız, o benim teyzem değil ve kendisi hasta bir akrabasını görmek için Doğu Grafton’a gitti,” dedi her kelimeyi sertçe üzerine basarak vurgulayan Anne, “ineğimin otlarınızı ezmesine çok üzıldüm. Bayan Cuthbert’in değil, benim ineğim. Onu bana üç yıl önce daha minicik bir buzağı iken Matthew vermişti ve onu Bay Bell’den satın almıştı.”

“Üzgünüm bayan! Ama üzgün olmak bu sorunu çözmeye yetmiyor. Gidip hayvanın otlarıma verdiği zararı kendi gözlerinizle görün. Tam ortasından başlayıp bütün çevresini bir daire şeklinde ezmiş, bayan.”

“Çok üzgünüm,” diye tekrar etti Anne sertçe “fakat eğer çitlerinizi tamir etseniz Dolly onları kolayca aşamaz. Zira bizim otlağımızı sizinkinden ayıran o çitler ve onlar size ait. Geçen gün hepsinin kırık olduğunu fark ettim.”

“Benim çitlerim gayet sağlam,” diye çıkıştı Bay Harrison. Adam ülkesini savunmak için düşmanıya savaşan bir askerden bile daha öfkeliydi. “O inek hapishane parmaklıklarını bile kırıp geçer. Ve sana şu kadarını söyleyeyim kızıl saçlı... Eğer söylediğin gibi o inek seninse oturup sarı kaplı romanlar okuyacağına hayvanına göz kulak ol da insanların arazilerine dalmasın.” Bu arada Anne’in ayağının dibinde duran Virgil kitabına şöyle bir baktı.

O an Anne adamın kızıl saçları hakkında laf etmesine çok sinirlendi, bu her zaman Anne’in en hassas noktası olmuştu.

“Kızıl saçlı olmayı hiç saçımın olmamasına yeğlerim. Elbette kulaklarınızın kenarındaki o kıllara saç denirse,” dedi öfkeyle.

Bu ani çıkış Bay Harrison’ın en hassas noktasının da kel kafası olduğunu ortaya çıkarttı. Öfkeden yine boğulacak gibi oldu ve hiçbir şey söylemeden Anne’e dik dik baktı. Bu sırada Anne sakinleşmiş ve yeniden dengesini bulmuştu.

“İşinizi kolaylaştırabilirim Bay Harrison zira benim güçlü bir hayal gücüm vardır. Arazinizde yabancı bir inek bulmanın ne kadar yorucu olduğunu rahatlıkla hayal edebilir ve bu yüzden az evvel sarf ettiğiniz kaba sözler için sizi affedebilirim. Size söz veriyorum, Dolly bir daha asla arazinize girmeyecek. Bu konuda size şeref sözü veriyorum.”

“Umarım girmez,” diye daha sakin bir ses tonuyla homurdandı Bay Harrison. Fakat giderken yine çok öfkeliydi. Anne adamın kendi kendine homurdandığını uzaktan bile olsa duyabiliyordu.

Canı sıkılan Anne bahçenin diğer köşesine gidip yaramaz Jersey ineğini ahıra kapattı.

“Buradan çıkabilmesi için çitleri yıkması gerekir,” dedi. “Şu an epey sakin görünüyor. Sanırım yediği o otlardan midesi bulandı. Keşke geçen hafta satın almak istediğinde onu Bay Shearer’a satsaydım ama açık arttırmaya kadar bekleyip hepsini bir anda satmak daha iyi bir fikir gibi geldi. Galiba Bay Harrison’ın acayip bir adam olduğu doğru. Belli ki içinde iyi bir ruhtan eser yok.”

Anne iyi ruhları fark edebilmek için gözünü daima açık tutardı.

Anne eve dönerken Manila Cuthbert da bahçeye girdi ve birlikte kızın hazırladığı çayı içtiler. Masada az evvelki konuyu konuştular.

“Şu açık arttırma bitince çok sevineceğim,” dedi Marilla. “Elimizde bu kadar çok hayvan olması ve bu konuda hiç de güvenilir olmayan Martin’in onlara bakması resmen sırtımda bir yük. Baksana hâlâ gelmedi, oysa teyzesinin cenazesi için ona bir günlüğüne izin veririm bana dün gece geleceğini söylemişti. Kaç tane teyzesi var hiç bilmiyorum. İşe alalı bir yıl oldu ve bu ölen dördüncü teyzesi. Buğdaylar biçilip hasat toplanınca çiftlikle Bay Barry’nin ilgilenecek olmasına şükrediyorum. Martin gelene kadar Dolly’yi ahırdan çıkartmayalım yoksa arka otağa gider ve oradaki çitlerin de hepsinin onarılması gerekiyor. Rachel’in da dediği gibi bunlar insanın başına dert oluyor. Baksana, zavallı Mary Keith ölüm döşğinde. O iki yavrusu ne yapacak hiç bilmiyorum. İngiltere’de bir ağabeyi var. Ona mektup yazmış ama adam hâlâ cevap vermemiş.”

“Çocuklar kaç yaşında?”

“Altı yaşını biraz geçmişler. İkizler.”

“Bayan Hammond’ın bir sürü ikizi olduğu için onları daima ilginç bulmuşumdur,” dedi Anne hevesle. “Tatlılar mı peki?”

“Tanrım, öyle pislerdi ki anlaşılmıyordu. Davy turta yapmak için dışarı çıkmıştı. Dora da onu çağırmaya gitmişti. Sonra Davy kızın kafasını turtanın içine soktu çünkü kız ağlıyordu ve çocuk ona ağlamasını gerektirecek hiçbir şey olmadığını kendine göre bu şekilde göstermek istedi. Mary, Dora’nın aslında çok iyi bir çocuk olduğunu söyledi ama Davy

çok yaramazmış. Aklına ne geliyorsa yapıyormuş. Babaları onlar daha bebekken ölmüş ve Mary de o günden beri hep hasta.”

“Doğru dürüst yetiştirilemeyen çocuklar için hep üzölmüşümdür,” dedi Anne kederle. “Biliyorsun sen beni yanına alana kadar ben de aynı durumdaydım. Umarım dayıları onlara bakar. Bayan Keith ile senin akrabalığın nedir?”

“Mary’nin mi? Biz akraba değiliz. Kocasıyla akrabaydık. Adam bizim üçüncü kuzenimizdi. Bak, Bayan Lynde geliyor. Galiba Mary ile ilgili haberleri almaya geldi.”

“Sakın ona Bay Harrison ile inekten söz etme,” diye uyardı Anne.

Marilla söz verdi ama Bayan Lynde içeri girip güzelce oturunca, verdiği söz pek bir işe yaramadı. Kadın, “Bugün Carmody’den dönerken Bay Harrison’ı sizin ineği arazisinden kovalarken gördüm. Adam epey çıldırmışa benziyordu. Çok sorun çıkarttı mı?” dedi.

Anne ile Marilla birbirlerine bakıp hafifçe gülümsedi. Bayan Lynde’in gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Daha o sabah Anne, “Eğer gece yarısı odana gidip kapıyı kilitlesen panjurları indirip bir anda hapsırsan bile Bayan Lynde ertesi gün gelip nezlenin ne durumda olduğunu sorar,” demişti.

“Sanırım evet,” dedi Marilla. “Ben yoktum ama Anne’e biraz nasihat etmiş.”

“Bence o geçinmesi çok zor bir adam,” dedi Anne kızıl saçlarını iççerlemiş bir şekilde sallayarak.

“Çok doğru söylüyorsun,” dedi Bayan Rachel, “zaten Robert Bell, çiftliğini New Brunswickli birine satınca sorun çıkacağını anlamıştım. Bir sürü insan gelip köyümüze yerleşiyor, Avonlea ne hâle gelecek bilmiyorum doğrusu. Yakında huzurlu bir uyku bile uyuyamayacağız.”

“Neden? Gelen başka yabancılar da mı var?” diye sordu Manila.

“Duymadın mı? Mesela Donneller diye bir aile var. Peter Sloane’nun eski evini kiraladılar. Peter değirmenini işletmesi için o adama kiraya verdi. Doğudan geliyorlar ve kimse haklarında hiçbir şey bilmiyor. Bir de Timothy Cotton ile ailesi White Sands’ten buraya taşınıyor. Resmen toplumun üzerinde bir yük gibiler. Adam sürekli içiyor, tabii çalmadığı zamanlarda. Karısı desen insanın dönüp yüzüne bile bakmayacağı türden tuhaf bir yaratık. Bulaşıklarını oturarak yıkıyor. Bayan George Pye kocasının yetim yeğeni Anthony Pye’ı yanına aldı. Okulda senin öğrencin olacak Anne, yani bir sürü bela ile karşılaşabilirsin. Ayrıca başka bir

yabancı öğrencin daha var. Paul Irving büyükannesiyle yaşamak için Amerika'dan buraya geliyor. Sen çocuğun babasını hatırlarsın Marilla, Stephen Irving, hani Grafton'da Lavender Lewis'la evlenmekten vazgeçip onu terk eden adam?"

"Onu terk ettiğini düşünmüyorum. Kavga etmişlerdi. Bence iki taraf da suçluydu."

"Aman her neyse sonuçta adam onunla evlenmedi. Zaten kadın o günden beri sürekli herkesle kavga ediyor. Yankı Kulübesi adını verdiği o taş evde tek başına yaşıyor. Stephen ise Amerika'ya gidip amcasıyla ortak bir işe girişti ve bir Amerikalıyla evlendi. O günden beri de evine gelmedi gerçi annesi bir ya da iki kez onu görmeye gitmişti. Karısı iki yıl evvel ölmüş, o da oğlunu annesinin yanına gönderiyor. Çocuk on yaşındaymış. Çalışkan bir öğrenci olur mu bilmem. O Amerikalıların sağı solu hiç belli olmaz."

Bayan Lynde, Prens Edward Adası'nda doğmamış olma talihsizliğine uğrayan herkese *bundan pek bir şey olmaz* gözüyle bakardı. Tabii ki iyi insanlar olabilirlerdi ama onlardan şüphelenmek her zaman daha güvenliydi. "Amerikalılara" karşı özel bir önyargısı vardı. Zira kocası bir zamanlar Boston'da çalıştığı işyerindeki patronundan tam on dolarlık bir kazık yemişti ve hiçbir güç, hiçbir melek ya da hiçbir fikir bunun sorumlusunun bütün Amerika Birleşik Devletleri olmadığına Bayan Rachel'ı ikna edemezdi.

"Küçük bir çocuk Avonlea Okulu'nu bozamaz," dedi Manila kuru bir sesle, "hem eğer bu çocuk da babasına benziyorsa sorun yok demektir. Steve Irving buralarda yetişmiş en iyi çocuklardan biriydi. Gerçi bazı insanlar ona çok gururlu derdi. Bence Bayan Irving torununa bakacağı için çok sevinçlidir. Kocası öldüğünden beri çok yalnız kalmıştı."

"Ah, çocuk iyi olabilir ama buradakilerden epey farklı bir çocuk olacağı da kesin," dedi Bayan Rachel sanki konu buymuş gibi. Bayan Rachel'ın başka insanları, yerleri ya da şeyleri ilgilendiren konular hakkında konuşmaması imkânsızdı. "Senin şu Köy Gelişim Derneği kuracağınla ilgili duyduklarım nedir, Anne?"

"Son Münazara Kulübü toplantısında bu konudan bahsetmiştim," dedi Anne kızarak. "Onlar da iyi olacağını düşündüler. Bay ve Bayan Allan da öyle. Artık bir sürü köyde var zaten."

“Bir kere bulaşırsan bir daha çıkamazsın ama. İyisi mi sen bu işten vazgeç, Anne. İnsanlar gelişimi sevmez.”

“Hayır, biz insanları geliştirmeye çalışmayacağız. Avonlea’yi geliştireceğiz. Burayı daha güzel bir yer hâline getirmek için yapılabilecek pek çok şey var. Mesela eğer Bay Levi Boulter’ı çiftliğindeki o korkunç eski evini yıkmaya ikna edebilirsek, bu bir gelişme olmaz mı?”

“Kesinlikle olur,” diye itiraf etti Bayan Rachel. “O eski döküntü yıllardır göz yoruyor. Fakat eğer Gelişimciler, Bay Boulter’ı halk için bir şey yapmaya ikna edebilirse bunu asla bedava yapmayacaktır. Sizi izleyip neler olacağını bizzat görmeyi isterim. Fikrin güzel olabilir, cesaretini kırmak istemem Anne ama eminim bu fikri saçma sapan bir Amerikan dergisinden filan almışsındır. Ama okulda zaten yeterince işin olacak, o yüzden bir dostun olarak sana başka işlerle fazla uğraşmamanı tavsiye ederim. Ama tabii kararını verdiysen başının dikine gideceğini de gayet iyi biliyorum. Sen daima kararlarını sonuna kadar uygulayan biri oldun çünkü.”

Anne’in dudak kenarlarında beliren gergin çizgiler Bayan Rachel’in bu tespitinin pek de yersiz olmadığına işaret ediyordu. Anne Gelişim Derneği’ni kurmaya çoktan gönül vermişti. White Sands’te öğretmenlik yapacak olsa da cuma akşamından pazartesi sabahına kadar evinde olacak olan Gilbert Blythe da bu konuda çok hevesliydi. Ayrıca diğer arkadaşlarının pek çoğu da sık sık toplanıp “eğlence” çıkartacakları bu oluşuma gayet istekli görünüyordu. Gerçi Anne ile Gilbert dışında hangi “gelişimlerin” yapılacağı hakkında hiç kimsenin pek bir fikri yoktu. Zihinlerdeki ideal Avonlea’yi oluşturan dek tüm fikirleri konuşup planlar yapacaklardı.

Bayan Rachel’in verecek birkaç haberi daha vardı.

“Carmody’deki okulu Priscilla Grant’e vermişler. Senin de Queen’s Academy’de o isimde bir arkadaşın yok muydu, Anne?”

“Evet, vardı tabii. Demek Priscilla Carmody’de çalışacak! Bu çok güzel olmuş!” diye haykırdı Anne. Gri gözleri akşam yıldızları gibi parladı. Bayan Lynde ona bakınca Anne Shirley’nin güzelliği ile ilgili yeni bir şey fark edip etmediğini düşündü.

BÖLÜM 2

ÖFKEYLE KALKAN ZARARLA OTURUR

Ertesi gün öğleden sonra Anne alışveriş yapmak için Carmody'ye gitti. Diana Barry'yi de yanında götürdü. Diana elbette Gelişim Derneği'nin önemli bir üyesiydi ve kızlar Carmody'ye gidip dönerken yolda bu konuyla ilgili bir sürü şey konuştular.

“Başlar başlamaz yapacağımız ilk iş şu binayı boyamak olmalı,” dedi Diana Avonlea Binası'nın önünden geçerlerken. Burası ahşap bir temelin üzerine oturtulmuş eski bir binaydı. Her tarafı bakımsız ağaçlarla çevrilmişti. “Burası hiç hoş görünmüyor, o yüzden burayı boyama işini Bay Levi Boulter'ın evinin yıkım işinden daha evvel başlatmalıyız. Babam o işi asla başaramayacağımızı söylüyor çünkü Levi Boulter buna vakit ayırmak istemezmiş.”

“Eğer evden artan ahşapları kışlık odun olarak kullanması için kesmeye söz verirlerse belki bizim oğlanların yıkmasına izin verir,” dedi Anne umutla. “Elimizden gelenin en iyisini yapıp aceleci davranmamalıyız. Her şeyi bir kerede geliştiremeyiz. Elbette ilk önce halkın bu konudaki bakış açısını genişletmemiz gerekiyor.”

Diana *halkın bakış açısını genişletmenin* ne demek olduğunu tam olarak anlayamadı ama kulağa gayet iyi geliyordu ve böylesine güzel hedefleri olan bir derneğin üyesi olmaktan da epey gurur duyuyordu.

“Dün gece aklıma yapabileceğimiz bir şey daha geldi, Anne. Carmody, Newbridge ve White Sands yollarının kesiştiği üç yönlü dönemeci biliyorsun. Yolun her yerini ot бүрүмүш. Sence de hepsini temizleyip sadece iki ya da üç tane huş ağacı bıraksak daha güzel olmaz mı?”

“Muhteşem,” dedi Anne sevinçle. “Huş ağaçlarının altına banklar da koyarız. Bahar geldiğinde kesişen yolların tam ortasında bir çiçek yatağımız olur, oraya da sardunyalar ekeriz.”

“Evet. Tek yapmamız gereken ihtiyar Bayan Hiram Sloane'nun ineğini yoldan uzak tutmasını sağlamaya çalışmak. Yoksa hayvan sardunyalarımızın hepsini yer,” diye güldü Diana. “Halkın bu konudaki görüş açısını genişletmek derken neyi kastettiğini anlamaya başlıyorum

Anne. Şimdi elimizde şu eski Boulter evi var. Daha önce hiç öyle bir enkaz görmüş müydün? Üstelik yola doğru eğilmiş. Penceresiz bir ev görünce aklıma hep gözleri oyulmuş bir ceset geliyor.”

“Bence eski ve terk edilmiş bir ev çok hüzünlü bir görüntü oluşturuyor,” dedi Anne hayallere dalarak. “Bana hep geçmişini düşünüp eskiden içinde yaşanan eğlenceli günlerin yasını tutuyormuş gibi gelir. Marilla uzun zaman önce o evde çok geniş bir ailenin yaşadığını söyledi. Çok güzel bir yermiş. İçinde harika güller olan muhteşem bir bahçesi bile varmış. Evin içi çocuklar, kahkaha sesleri ve şarkılarla doluymuş. Fakat artık bomboş ve içinden rüzgârın hışırtısı dışında hiçbir ses çıkmıyor. Kendini ne kadar yalnız ve üzgün hissediyordur! Belki de hepsi gece olunca geri geliyordur; küçük çocukların ruhları, güller ve o şarkılar... Zavallı ev kısa süre için de olsa o genç ve neşeli günlerine geri dönüyordur.”

Diana başını iki yana salladı.

“Ben artık hiçbir yer hakkında böyle hayaller kurmuyorum Anne. Annemle Marilla Hayaletli Orman’ın ruhlarıyla ilgili kurduğumuz hayalleri duyunca nasıl kızmışlardı, unuttun mu? Bugün bile hava karardıktan sonra oradan rahatça geçemiyorum. Bir de o eski Boulter eviyle ilgili böyle şeyler hayal etmeye başlarsam herhâlde onun da önünden geçmeye korkarım. Hem o çocuklar ölmedi ki. Hepsi de büyüdüler ve gayet iyi durumdalar, hatta bir tanesi kasap oldu. Zaten çiçeklerle şarkıların da hayaleti olmaz.”

Anne hafif bir iç çekti. Diana’yı çok seviyordu ve ikisi her zaman birbirlerinin en yakın dostları olmuşlardı fakat Anne hayal dünyasına tek başına dalması gerektiğini uzun süre önce öğrenmişti. Oraya giden büyülü yol, en yakın dostunun bile peşinden gelemeyeceği bir yoldu.

Kızlar Carmody’ye vardığında gök gürültülü sağanak yağış başladı. Fakat çok uzun sürmedi. Geri dönerken yoldaki çiçeklerin üzerinde kalan yağmur damlaları güneş ışığında parlıyor, topraktan taptaze ve mis gibi bir koku yükseliyordu. Cuthbert arazisine döndükleri anda Anne önündeki bu muhteşem manzarayı bozan bir şey olduğunu fark etti.

Önlerinde uzanan arazinin biraz sağında yani Bay Harrison’ın arazisinde büyümüş ve biçilmedikleri için koyu yeşil bir renk almış olan buğdayların tam ortasında kendilerine gayet sakin bir şekilde bakıp gözlerini kırpan bir Jersey ineği duruyordu!

Anne dizginleri bıraktı. Dudaklarını büzüp öfkeyle bakması hayvanı hiç etkilemişe benzemiyordu. Tek kelime bile etmeden arabadan indi ve Diana

daha ne olduğunu bile anlamadan çitten atlayıp koşmaya başladı.

Diana kendine gelir gelmez, “Anne... Geri dön!” diye çatlak bir sesle bağırdı. “Islak otlar elbiseni mahvedecek! Of, beni duymuyor! O ineği tek başına çıkarması mümkün değil. Gidip ona yardım etmem lazım.”

Anne delirmiş gibi hayvana doğru koşuyordu. Diana yavaşça arabadan atladı, atı bir direğe güzelce bağladı, şık elbisesinin eteklerini kaldırıp omuzlarına attı, çitin üzerinden geçti ve delirmiş arkadaşının peşinden koşmaya başladı. Etekleri ıslanıp ayağına dolaştığı için Anne, Diana kadar hızlı koşamıyordu. Kız çabucak arkadaşına yetişti. Arkalarında görünce Bay Harrison’ın içini burkacak bir iz bırakmışlardı.

“Anne, Tanrı aşkına dur lütfen,” dedi zavallı Diana soluk soluğa. “Ben nefes alamıyorum, sense iliklerine kadar ıslaksın.”

“Bay Harrison... Görmeden... O... İneği... Buradan... Çıkartmalıyım,” dedi Anne. “Boğulsam... Bile... Umurumda değil... Yeter ki... Şu ineği... Çıkartalım.”

Fakat Jersey ineği yemyeşil otlarından ayrılması için herhangi bir sebep göremiyordu. İki kızı nefes nefese yanına geldiklerinde hayvan dönüp arazinin diğer ucunda doğru kaçmaya başladı.

“Yakala onu,” diye bağırdı Anne. “Koş Diana, koş.”

Diana koştu. Anne de koşmaya çalıştı ve yaramaz Jersey ineği birdenbire köşeyi dönüp yine kaçtı. Gerçi Diana bunu yapacağını tahmin etmişti. Tam on dakikadır hayvanı kovalıyorlardı. Sonunda ineğin Cuthbert arazisine kaçmasını sağlayabilmişlerdi.

O an Anne’in burnundan soluduğu inkâr edilemezdi doğrusu. Arazinin tam önünde yavaşlayan ve içinde Carmodyli Bay Shearer ile oğlunun bulunduğu arabayı görünce Anne daha da sinirlendi. Baba ve oğul Anne’e kocaman gülümsedi.

“Bence geçen hafta o ineği bana satman gerekirdi Anne,” diye kıkırdadı Bay Shearer.

“Eğer istiyorsanız hemen satayım,” dedi öfkeden kıpkırmızı kesilmiş Anne. “Hemen, şimdi alabilirsiniz.”

“Tamam. Geçen hafta teklif ettiğim yirmi dolarlık teklifimi yineliyorum. Hem hazır Jim de yanımdayken onu Carmody’ye götürebiliriz. Bu akşam diğer mallarla birlikte ineği de gemiye yükleriz. Brightonlı Bay Reed bir inek almak istiyordu.”

Beş dakika sonra Bay Shearer ile Jersey ineği beraberce yola çıktılar. Öfkesi hâlâ dinmemiş olan Anne de cebinde yirmi dolarıyla Green Gables’a doğru ilerledi.

“Marilla ne diyecek?” diye sordu Diana.

“Ah, umursamaz bile. Dolly benim ineğimdi, zaten açık arttırmada yirmi dolardan fazla veren de olmazdı. Aman Tanrım, eğer Bay Harrison tarlasının hâlini görecekt olursa ineğin yine oraya girdiğini anlar. Oysa ben adama şeref sözü vermişim! Ama dersimi aldım. Bir daha asla ineklerle ilgili şeref sözü vermeyeceğim. Ahırın kapısını kırıp çitlerin üzerinden atlayabilen bir ineğe kesinlikle güven olmaz.”

Marilla, Bayan Lynde’e gitmiş ve döndüğünde Dolly’nin satılıp götürüldüğü ile ilgili her şeyi öğrenmişti. Zaten Bayan Lynde de tüm olan biteni penceresinden izlediği için kalanını tahmin etmişti.

“Her ne kadar işleri kafana göre yapıyor olsan da Anne, ineğin gitmesine sevindim. O ahırdan nasıl çıkmış hiç anlamıyorum doğrusu. Tahtalardan bazılarını kırmış olmalı.”

“Bakmak aklıma gelmedi,” dedi Anne. “Ama şimdi gider bakarım. Martin hâlâ geri dönmedi. Belki teyzelerinden birkaçı daha ölmüştür. Bence bu Bay Peter Sloane ve diğer seksenlikler gibi bir şey. Geçen akşam Bayan Sloane gazete okuyordu. Bay Sloane’a, ‘*Gazetede bir seksenliğin daha öldüğü yazıyor. Seksenlik ne demek Peter?*’ diye sordu. Bay Sloane da bilmediğini söyledi ama durmadan öldüklerine göre çok hasta olmalılar. Martin’in teyzeleri de böyle galiba.”

“Martin de aynı o Fransızlar gibi,” dedi Marilla tiksinererek. “Hiçbirine güven olmaz.” Marilla, Anne’in Carmody’den aldıklarına bakarken ahırların oradan gelen tiz bir ses duydu. Bir saniye sonra Anne kollarını sallayarak mutfağa daldı.

“Anne Shirley, gene ne var?”

“Ah, Marilla ne yapacağım ben? Bu korkunç ve hepsi benim suçum. Ah, saçma sapan şeyler yapmadan önce durup biraz düşünmeyi ne zaman öğreneceğim? Zaten Bayan Lynde bana bir gün çok korkunç bir şey yapacağımı söylerdi, işte şimdi yaptım!”

“Anne, çok sinir bozucu bir kızsın! Ne yaptın acaba?”

“Bay Harrison’ın ineğini sattım. Bay Bell’den aldığı ineği Bay Shearer’a sattım! Dolly şu an ahırda.”

“Anne Shirley, sen rüya mı görüyorsun?”

“Keşke görseydim. Zaten bu bir rüya değil ancak bir kâbus olur. Bay Harrison’ın ineği çoktan Charlottetown’a gitti bile. Ah, Marilla artık beladan uzak durduğumu sanıyordum ama şu an hayatımın en büyük sorununu yaşıyorum. Ne yapacağım?”

“Yapmak mı? Gidip bu konuda Bay Harrison ile yüzleşmek dışında yapabileceğin hiçbir şey yok. Eğer parayı kabul etmezse ona kendi ineğimizi vermeyi teklif ederiz. Bizimki de en az onunki kadar güzel bir inek.”

“Ben çok öfkelenip bunu kabul etmeyeceğinden eminim,” diye homurdandı Anne.

“Bence edecek. Gerçi biraz huysuz bir adama benziyor, eğer istersen ben gidip anlatayım.”

“Hayır, o kadar zalim biri değilim,” diye haykırdı Anne. “Bu benim suçum ve cezamı senin üstlenmene kesinlikle izin vermem. Kendim giderim hatta hemen gidiyorum. Çok rezil bir durum bu. Ne kadar çabuk biterse, o kadar iyi.”

Zavallı Anne şapkasını takıp yirmi dolarını aldı. Tam çıkacakken kilerin kapısının açık olduğunu gördü. Masada o sabah pişirdiği fındıklı kek duruyordu. Çok lezzetli, pembe kremalı ve fındıklarla süslenmiş bir kekti bu. Anne bu keki cuma akşamı Gelişim Derneği ile Green Gables’ta yapacakları toplantı için pişirmişti. Ama öfkeli Bay Harrison’a verse daha iyi değil miydi? Anne bu kekin öfkeli bir adamın yüreğini yumuşatacağını düşündü, özellikle de kendi yemeğini kendisi yapmak zorunda olan bir adamın. Ve keki şık bir kutuya koyarak yanına aldı. Barış teklifi olarak onu Bay Harrison’a götürecekti.

Tabii bana konuşma şansı verirse, diye düşünmekten kendini alamadı. Sonra da çitten atlayıp mis gibi ağustos akşamında altın renkli ışıltılar saçan tarladaki kestirme yoldan adamın evine doğru yürüdü. “Şimdi idam sehпасına giden insanların neler hissettiğini çok iyi anlıyorum,” dedi kendi kendine.

BÖLÜM 3

BAY HARRISON EVDE

Bay Harrison'ın evi sık ladin ağaçlarının karşısına kurulmuş, eski moda, alçak saçaklı, beyaz bir binaydı.

Gömleğinin kolları sıvalı Bay Harrison asmaların gölgesindeki verandasında oturmuş akşam piposunun tadını çıkartıyordu. Patikadan kimin geldiğini fark edince ayağa fırladı ve evine dalıp kapıyı kapattı. Bu davranışın sebebi belli ki adamın bir gün önceki sinirli tavrından utandığını gösteriyordu, yine de Anne'in yüreğindeki minicik cesaret kırıntılarını da yok etmeye yetti.

“Şu an bu kadar öfkeliyse acaba yaptıklarımı duyunca ne hissedecek,” dedi çaresizce kapıyı çalarken.

Fakat Bay Harrison kapıyı gülümseyerek açıp yumuşak bir sesle kızı içeriye davet etti. Sanki biraz gergin gibiydi. Piposunu bir kenara bırakmış ve kabanını giymişti. Oldukça kibar şekilde Anne'e oturması için tozlu bir sandalye gösterdi. Eğer kafesinden kötü, altın sarısı gözlerle etrafa bakıp bir şeyler söylemeye başlayan papağını olmasa aslında adamın karşılaması epey zarifti. Anne daha yerine oturur oturmaz Ginger bağırmaya başladı. “Tanrım, bu kızıl kafanın burada ne işi var?”

O an Anne'in mi yoksa Bay Harrison'ın mı yüzü daha çok kızardı, bunu söylemek zordu.

Ginger'a öfke dolu gözlerle bakan Bay Harrison, “Sen o papağanı boş ver,” dedi. “O... O hep saçma sapan şeyler söyler. Onu denizci olan erkek kardeşimden aldım. Denizciler pek kibar konuşmazlar ve papağanlar da müthiş taklitçi kuşlardır.”

“Sanırım öyleler,” dedi pişmanlığını dile getirmek için adamın evine geldiğini hatırlayan zavallı Anne. Bu koşullar altında adama terslenemeyeceği kesindi. Birinin bilgisi ya da rızası olmadan Jersey ineğini satmışsanız, papağının da durmadan saçmaladığı şeyleri fazla önemsememeniz gerekirdi. Gerçi yine de “kızıl kafa” lafı çok hoş değildi ve başka zaman olsa Anne buna büyük tepki gösterirdi.

“Size bir şey itiraf etmeye geldim Bay Harrison,” dedi Anne çekinerek. “Şu... Şu... Jersey ineği hakkında.”

“Tanrım,” diye haykırdı Bay Harrison gerilerek, “yoksa yine arazime mi girdi? Şey, neyse... Boş ver, önemli değil. Fark etmez... Sorun değil... Dün sana karşı çok kötü davrandım, bu doğru. O yüzden girdiyse de boş ver.”

“Ah, keşke konu o olsaydı,” diye iç çekti Anne. “Fakat bu on kat daha kötü. Ben...”

“Tanrım, yoksa buğdaylarımın içine mi girdi?”

“Hayır... Hayır... Buğdaylara değil... Fakat...”

“O zaman lahanalara! Fuar için yetiştirdiğim lahanaların içine mi daldı, ha?”

“Lahanalara değil Bay Harrison. Size her şeyi anlatacağım. Buraya bunun için geldim ama lütfen sözümü kesmeyin. Yoksa çok geriliyorum. Sadece hikâyemi anlatmama izin verin ve bitirene kadar bir şey söylemeyin. Zaten sonrasında bir sürü şey söyleyeceğinizden hiç şüphem yok,” diye cevap verdi Anne.

“Tek kelime daha etmeyeceğim,” dedi adam ve etmedi de. Fakat Ginger’in sesini kesmeye hiç niyeti yoktu. Anne’in canını iyice sıkana dek, “kızıl kafa” diye tekrarlamayı sürdürdü.

“Jersey ineğimi dün ahıra kapattım. Bu sabah Carmody’ye gitmişim, geri dönerken sizin arazinizde bir Jersey ineği gördüm. Diana ile onu kovaladık ama neler çektik bilemezsiniz. Çok terlemiş, çok yorulmuş ve çok sinirlenmişim. Tam o sırada Bay Shearer geldi ve bana ineği satmamı teklif etti. Ben de yirmi dolar karşılığında ona ineği sattım. Hata yapmışım. Önce Marilla ile konuşup onun fikrini almam gerekirdi elbette. Fakat benim düşünmeden hareket etmek gibi çok kötü bir huyum var. Beni tanıyan herkes size bunu söyler. Bay Shearer ineği o günkü gemiye yetiştirmek için hemen alıp götürdü.”

“Kızıl kafa,” diye haykırdı Ginger kızını kışkırtmak ister gibi.

Bu noktada Bay Harrison ayağa kalktı ve yüzünde sadece bir papağanı değil, herhangi bir kuşu dehşete düşürecek korkunç bir ifadeyle Ginger’in kafesini alıp yan odaya götürerek kapıyı kapattı. İçerden bağırıp küfürler eden Ginger bir süre sonra hiç kimsenin yanına gelmeyeceğini anlayınca, derin bir sessizliğe gömüldü.

“Affedersin, devam et,” dedi adam tekrar yerine oturup. “Kardeşim bu kuşa hiç terbiye vermemiş.”

“Eve gittim, çaydan sonra da ahıra bakmaya çıktım. Bay Harrison...” Anne öne doğru eğilip o eski çocuksu hareketiyle ellerini birleştirdi ve kocaman, gri gözlerini yalvarır gibi Bay Harrison’ın utangaç yüzüne dikti, “ineğim hâlâ ahırdıydı. Bay Shearer’a sizin ineğinizi satmışım.”

“Tanrım,” diye şaşkınlık dolu gözlerle kalakaldı adam. “Ne kadar sıradışı bir olay!”

“Ah, kendimi ve kendimle birlikte başka insanların başını da sürekli belaya sokmam benim için o kadar da sıradışı sayılmaz,” diye homurdandı Anne. “Bunu hep yapıyorum. Bu yaşıma gelene kadar biraz akıllanmış olduğumu zannedebilirsiniz. Martta on yedi olacağım ama belli ki akıllanmamışım. Bay Harrison, beni affetmenizi ummak çok mu büyük bir beklenti olur sizce? Korkarım artık ineğinizi geri almak için çok geç ama parası burada ya da isterseniz para yerine benim ineğimi alabilirsiniz. Çok iyi bir inektir. Ve tüm bu olanlar için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.”

“Şşş,” dedi adam. “Bu konuda tek kelime bile daha etme bayan. Bunu kabul etmem. Kazalar olur. Bazen ben de çok aceleci davranırım bayan, çok aceleci hem de. Ama aklımdan geçeni söylemeden de edemiyorum, o yüzden insanlar beni huysuz zannediyor. Eğer o inek lahanalarım girmiş olsaydı... Ama girmemiş, o yüzden boş ver. Madem sen de ineğinden kurtulmak istiyorsun, onu alsam sanırım daha iyi olur.”

“Ah, teşekkür ederim Bay Harrison. Bana kızmamanıza çok sevindim. Kızacaksınız diye korkmuştum.”

“Sanırım dünkü patırtımdan sonra buraya kadar gelip bana her şeyi anlatmaya da çok korkmuşsundur, ha? Ama sen bana bakma, ben sadece doğruları pat diye söyleyen berbat bir ihtiyarım, hepsi bu.”

“Bayan Lynde de öyle,” dedi Anne birdenbire.

“Kim? Bayan Lynde mi? Sakın bana o ihtiyar dedikoducuya benzediğimi söyleme,” dedi Bay Harrison yüzünü buruşturarak. “Ona hiç ama hiç benzemiyorum. O kutuda ne var?”

“Bir kek,” dedi Anne. Adamın bu beklenmedik tavrı moralini düzeltmiş ve Anne tekrar neşelenmişti. “Size getirdim. Pek fazla kek yemediğinizi düşündüm.”

“Yemiyorum, bu doğru ama keki çok severim. Sana çok borçlandım. Hım, üzeri güzel görünüyor. Umarım geri kalanı da öyledir.”

“Öyle,” dedi Anne özgüvenle. “Eskiden çok kötü kekler yapardım. Bayan Allan iyi bilir ama bu çok güzel oldu. Aslında bunu Gelişim Derneği için yapmıştım ama onlara bir tane daha yaparım.”

“Bak sana ne diyeceğim bayan. Bu keki yememe yardım etmelisin. Demliğe su koyayım, birer fincan da çay içelim. Ne dersin?”

“Çayı benim yapmama izin verir misiniz?” diye sordu Anne şüpheyle.

Bay Harrison kıkırdadı.

“Sanırım benim çay yapma yeteneğime pek güvenmiyorsun. Oysa yanılıyorsun. Sana şimdiye dek içtiğin en lezzetli çayı demlerim. Fakat istersen kendin yap. Neyse ki geçen pazar yağmur yağdı da fincanların çoğu yıkandı.”

Anne ayağa fırladı ve işe koyuldu, içine çayı koymadan önce demliği birkaç kez yıkadı. Sonra ocağı sildi, masayı hazırladı ve kilerden tabakları çıkarttı. Kilerin durumu onu dehşete düşürdü ama ekmeğin, tereyağının ve şeftali kavanozunun yerini Bay Harrison’a sormayacak kadar nazikti. Anne bahçeden topladığı bir buket çiçekle masayı süsledi ve masa örtüsündeki lekeleri görmezden gelmeye çalıştı.

Çay kısa süre içinde hazır oldu ve Anne kendisini masada, Bay Harrison’ın karşısında otururken buldu. Adama çayını koyup onunla okuldan, arkadaşlardan ve planlarından söz etti. Bizzat tanık olduğu bu sahneye ve hissettiklerine inanamıyordu.

Bay Harrison, zavallı Ginger’ın çok yalnız kaldığını fark edip onu geri getirdi. Herkesi ve her şeyi affetmesi gerektiğini hisseden Anne de hayvana fındık verdi. Fakat Ginger’ın duyguları fena hâlde incinmişti. Hayvan kendisine sunulan yiyeceği de dostluk teklifini de geri çevirdi. Sessizce kafesinde oturup yeşil ve altın renkli bir top gibi olana dek tüylerini karıştırdı.

“Ona neden Ginger adını verdiniz?” diye sordu uygun adlar takmayı çok seven ve bir hayli gözalıcı bu kuşa bu adın hiç de yakışmadığını düşünen Anne.

“Denizci kardeşim ona bu adı vermiş. Belki de öfkeli oluşuyla ilgilidir. Gerçi kuşların çoğu öyledir. Böyle öfkeli ne kadar çok kuş olduğunu bilsen şaşardın. Öyle ya da böyle bu kuş bana epey pahalıya patladı. Bazıları küfretme alışkanlığından hiç hoşlanmasa da hayvan bundan bir türlü vazgeçmiyor. Onu vazgeçirmeyi denedim. Başkaları da denedi. Bazıları papağanlara karşı çok önyargılı. Çok saçma, değil mi? Ben papağanları

severim. Ginger bana arkadaşlık ediyor. Hiçbir şey beni o kuştan vazgeçiremez. Dünyadaki hiçbir şey, bayan.”

Bay Harrison bu son cümleyi özellikle vurguladı. Sanki Anne’in o kuştan vazgeçmesi için kendisini ikna etmeye çalıştığından şüpheleniyor gibiydi. Oysa Anne bu yaramaz, tantanacı, hareketli kuşu sevmiş hatta daha yemekleri bitmeden onunla iyi arkadaş olmuştu. Gelişim Derneği’nin ne olduğunu öğrenen Bay Harrison bunu onaylamışa benziyordu.

“Bu yaptığınız çok doğru, devam edin. Burada gelişmesi gereken çok şey var. İnsanları için de aynı şey söz konusu.”

“Ah, bilmem,” dedi Anne. O da Avonlea’de ve Avonlea hakkında kolayca değiştirilip geliştirilebilecek bazı minik eksiklikler olduğunu farkındaydı. Ama Bay Harrison gibi bir yabancının bunu söylediğini duymak tamamen başka bir şeydi. “Bence Avonlea çok güzel bir yer, halkı da çok iyi.”

“Galiba biraz kızdın,” dedi adam karşısındaki kızın kocaman açılmış gözlerine ve kızarmaya başlayan yanaklarına dikkat kesilerek. “Yüzünün rengi saçıninkiyle aynı renk oldu. Bence de Avonlea gayet düzgün bir yer, aksi takdirde buraya yerleşmezdim. Fakat sanırım sen bile buranın bazı eksikliklerinin olduğunu kabul edersin?”

“Ben herkes için en iyisini istiyorum,” dedi sadık Anne. “Zaten eksiği ya da hatası olmayan yerleri de insanları da sevmem çünkü kusursuz birinin çok sıkıcı olacağına inanıyorum. Bayan Milton White kusursuz birini hiç görmediğini söylüyor ama bir tane varmış. Kocasının ilk eşi. Sizce de ilk eşi mükemmel olan bir adamın ikinci karısı olmak rahatsız edici bir şey değil mi?”

“Bence mükemmel kadınla evli olmak çok daha rahatsız edici,” dedi Bay Harrison ani bir şefkat ve sıcaklıkla.

Çay bitince Bay Harrison her ne kadar evde haftalarca yetecek kadar temiz tabak, çanak olduğunu söylese de Anne yine de bulaşıkları yıkamak için ısrar etti. Yerleri süpürmeyi de çok isterdi ama ortalıkta bir süpürge göremedi. Yok cevabı almaktan korktuğu için sormaya da çekindi.

“Arada sırada benimle sohbet etmeye gelebilirsin,” dedi adam Anne giderken. “Evim uzak değil, hem komşular iyi geçinmelidir. Derneğiniz ilgimi çekti. Eğlenceli görünüyor. İlk önce kiminle uğraşacaksınız?”

“Biz insanlarla uğraşmayacağız. Geliştirmeyi düşündüğümüz şeyler sadece bazı yerler,” dedi Anne gururlu bir ses tonuyla. Bay Harrison’ın

projesiyle dalga geçtiğinden şüphelenmişti.

Anne giderken adam pencereye koşup arkasından baktı; uzun boylu, ince kız günbatımında heyecanla arazisinden geçip evine gidiyordu. “Ben huysuz, yalnız ve berbat bir ihtiyarım,” dedi yüksek sesle. “Fakat o küçük kız bana kendimi yine genç hissettirdi. Bu o kadar güzel bir his ki, ara sıra tekrarlamayı çok isterim.”

“Kızıl kafa,” diye bağırdı Ginger dalga geçerek.

Bay Harrison papağana yumruğunu gösterdi. “Seni yaramaz kuş,” diye homurdandı, “keşke kardeşim seni eve getirdiğinde boynunu kırsaydım. Acaba o zaman başımı belaya sokabilir miydin?”

Anne heyecanla eve koşup yaşadığı macerayı Marilla’ya anlattı. Kadın kızın geç kalmasından telaşlanmış ve onu aramaya çıkmak için hazırlanmıştı.

“Her şeye rağmen dünya yine de güzel ve iyi bir yer, öyle değil mi Marilla?” dedi Anne mutlu bir tavırla. “Oysa Bayan Lynde geçen gün bu dünyadan şikâyet ediyordu. Ne zaman iyi bir şey olsa sonrasında bir hayal kırıklığı geliyor demişti. Belki de bu doğrudur. Ama bunun iyi bir yanı da var; kötü şeyler de onları beklediğin gibi gelmiyor, bir anda zannettiğinden çok daha farklı ve iyi bir şeye dönüşüyorlar. Mesela bu gece Bay Harrison’ın evine giderken çok korkunç bir şey yaşamayı bekliyordum ama o çok sakin ve çok nazikti. Güzel vakit geçirdim. Eğer birbirimize anlayış gösterirsek bence onunla iyi bir arkadaşlık kurabiliriz ve her şey güzel olur. Fakat ne olursa olsun Marilla, bir daha asla kime ait olduğundan emin olmadığım bir ineği başkasına satmayacağım. Ayrıca papağanları da sevmiyorum!

BÖLÜM 4

FARKLI FİKİRLER VE YÖNTEMLER

Bir akşam günbatımında Jane Andrews, Gilbert Blythe ve Anne Shirley kibarca sallanan ladinlerin gölgesinde, Huş Ağacı Patikâsı'nı anayola bağlayan çitte vakit geçiriyordu. Jane öğleden sonrayı kendisiyle beraber evine yürüyen Anne ile geçirmişti. Çite gelince Gilbert ile buluştular ve şimdi üçü birlikte yarınlar hakkında konuşuyorlardı çünkü yarın eylülün ilk günüydü ve okullar açılacaktı. Jane, Newbridge'e, Gilbert da White Sands'e gidecekti.

"İkiniz de bana göre daha avantajlısınız," diye iç çekti Anne. "Sizi tanımayan öğrencilere öğretmenlik yapacaksınız ama ben kendi tanıdıklarına öğretmenlik yapacağım ve Bayan Lynde eğer ipleri baştan sıkıp surat asmazsam bana yabancı bir öğretmene duyacakları gibi saygı duymayacaklarını söylüyor. Fakat ben bir öğretmenin asık suratlı olması gerektiğine inanmıyorum. Of, bu çok büyük bir sorumluluk!"

"Bence gayet iyi idare edeceğiz," dedi Jane rahatça. Jane hiçbir engele takılmaz, her şeye iyi tarafından bakar ve olmayan şeyler için endişe etmezdi. Kendi parasını kazanmakta kararlıydı. Yönetim Kurulunu memnun etmiş ve adını okulun onur listesine yazdırmıştı. Zaten Jane'in bundan daha büyük bir amacı da yoktu. "Asıl olay düzeni sağlamak, o yüzden bazen asık suratlı olmamız gerekebilir. Mesela öğrencilerim sözümü dinlemezse ben onları cezalandırırım."

"Nasıl?"

"Güzel bir tokatla tabii ki."

"Ah, Jane bunu yapamazsın!" diye şaşkınlıkla haykırdı Anne. "Jane, yapamazsın!"

"Eğer hak ederlerse öyle bir yaparım ki," dedi Jane kararlı bir şekilde.

"Ben bir çocuğa asla vuramam," dedi Anne aynı kararlılıkla. "Buna kesinlikle inanmıyorum zaten. Bayan Stacy hiçbirimizi dövmedi ve gayet de başarılı şekilde düzen sağladı, oysa Bay Phillips hep döverdi ama sınıfta asla düzeni sağlayamazdı. Eğer dövmeden olmuyorsa o zaman ben de öğretmenlik yapmam. Bence düzeni sağlamanın çok daha iyi yöntemleri

var. Önce öğrencilerimin sevgisini kazanmaya çalışırım, o zaman onlar da benim sözümü dinlemek ister ve ne dersem yaparlar.”

“Diyelim ki yapmadılar?” diye sordu pratik zekâlı Jane.

“Yine de onları dövmezdim çünkü bunun hiçbir faydası olmadığından eminim. Ah, Jane canım benim ne olursa olsun sakın öğrencilerini dövme.”

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun Gilbert?” dedi Jane. “Sence de ara sıra dayığı hak eden öğrenciler yok mu?”

“Yoksa bir çocuğa vurmanın zalimlik ya da barbarlık olduğunu düşünmüyor musun? Herhangi bir çocuğa vurmayı?” diye bağırdı yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Anne.

“Şey,” dedi kendi fikrini söylemekle Anne’i memnun etmek arasında gidip gelen Gilbert. “Her iki durum için de söylenecek bir şeyler var. Ben çocukların dövülmesi gerektiğine çok inanmıyorum. Bence de senin söylediğin gibi Anne, onları yönetmenin daha iyi pek çok yöntemi var ama arada sırada uygun bir ceza da gerekli olabilir. Öte yandan, Jane’in de söylediği gibi hiçbir şekilde sözümüzü dinletemediğimiz çocuklar da olabilir. Onu hafifçe dövmek belki de gelişimine fayda sağlar. Sonuç olarak son çözümüm ceza vermek olacaktır diyebilirim.”

Her iki tarafı da memnun etmeye çalışan Gilbert maalesef bunu başaramadı. Jane başını iki yana salladı.

“Yaramazlık yaparlarsa öğrencilerimi döverim. Bu onları ikna etmenin en kısa ve en kolay yolu.”

Anne, Gilbert’a hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

“Ben bir çocuğu asla dövmem,” diye sertçe tekrar etti. “Bunun doğru ve gerekli bir yöntem olmadığına eminim.”

“Diyelim ki ona bir şey yapmasını söylediğin bir çocuk sana karşı geldi?” dedi Jane.

“Okuldan sonra onu sınıfta tutup kendisiyle ciddi ama nazik bir tavırla konuşturdum,” dedi Anne. “Herkesin içinde iyi bir yan vardır, tabii eğer onu bulmak istersen. O iyiyi bulup çıkartmak bir öğretmenin görevidir. Biliyorsun Queens Academy’deki okul yönetimi profesörümüz de bize bunu anlatmıştı. Sence bir çocuğun içindeki iyiyi onu döverek ortaya çıkartabilir misin? Bence Profesör Rennie’nin de dediği gibi çocuklara geri dönüşümü öğretmekten çok daha önemli olan şey onları doğru yönde etkileyebilmektir.”

“Unutma ki müfettiş onlara geri dönüşümü öğretilip öğretilmediğini inceliyor ve eğer öğrencilerin onun standartlarına ulaşamadığını düşünürse senin hakkında hiç de iyi bir rapor yazmıyor,” diye itiraz etti Jane.

“Adımın onur listesinde olmasındansa öğrencilerimin beni sevip yıllar sonra bile kendilerine çok yardım eden bir öğretmen olduğumu düşünmelerini tercih ederim,” dedi Anne.

“Yani yaramazlık yapan öğrencilerini hiç mi cezalandırmayacaksın?” diye sordu Gilbert.

“Ah, evet cezalandıracağım. Bu hiç hoşuma gitmese de yapmak zorunda olduğumun farkındayım. Ama onları tek ayak üzerinde bekletebilir, sınıfta tutabilir ya da birkaç kez yazacakları cümleler verebilirim.”

“Herhalde kızları cezalandırmak için erkeklerin yanına oturtmazsın?” dedi Jane sinsi bir tavırla.

Gilbert ile Anne birbirlerine bakıp şaşkın bir şekilde gülümsedi. Bir zamanlar Anne, Gilbert’ın yanına oturmakla cezalandırılmış ve bunun bir hayli acı ve kötü sonuçları olmuştu.

Ayrılırken, “Hangisinin en iyi yöntem olduğunu zaman gösterecek,” dedi Jane bir filozof misali.

Anne gölgeli, mis kokularla kaplı Huş Ağacı Patikası’ndan köknarlar altında karanlıkla aydınlığın öpüştüğü Menekşe Vadisi’ne, oradan da Âşıklar Yolu’na inip Green Gables’a geri döndü... Yani Diana ile ikisinin çok uzun zaman önce adlandırdığı tüm yollardan geçti.

Ormanın ve tarlaların tatlı kokusuyla yıldızlarla kaplı yaz akşamının keyfini çıkartarak ağır ağır yürüdü. Bir yandan da yarın üstleneceği tüm yeni görev ve sorumluluklarını düşünüyordu. Green Gables’ın bahçesine vardığında Bayan Lynde’in yüksek ve kararlı ses tonunun açık mutfak penceresinden dışarıya kadar taşıdığını duydu.

“Bayan Lynde yarınla ilgili bana güzel öğütler vermeye gelmiş,” diye düşündü gülümseyerek “ama içeri girmeyeceğim çünkü tavsiyeleri bana acı biber gibi geliyor... Az olunca güzel ama çok olunca can yakıyor. Onun yerine gidip Bay Harrison ile biraz sohbet edeyim.”

Jersey ineği olayından beri Anne, Bay Harrison’a ilk kez sohbet etmeye gitmiyordu. Bir akşam oraya gitmişti. Bay Harrison ile ikisi çok iyi arkadaş olmuşlardı. Adam bazı günler içinden geçenleri pat diye söylememek için çabalıyor ve bununla gurur duyuyordu.

Ginger hâlâ Anne'e şüpheli yaklaşıyor ve onunla "kızıl kafa" diye alay etmekten asla vazgeçmiyordu. Bay Harrison ne zaman Anne'in geldiğini görse heyecanla ayağa fırlayıp, "Tanrım, işte yine o güzel kız geliyor," der ya da bunun gibi tatlı sözler söylerdi. Ama Ginger bundan hiç hoşlanmaz ve surat asardı.

Anne adamın arkasından ettiği onca iltifatı bir bilseydi. Fakat Bay Harrison'ın bunların hiçbirini kızın yüzüne söyleyecek cesareti yoktu.

"Sanırım yarın okula götürmek için ormanda tahta bir sopa arıyordun?" dedi Anne verandasının merdivenlerini çıkarken.

"Hiç de değil," dedi Anne alınarak. Her şeyi çok ciddiye aldığı için aslında şaka yapılması epey kolay bir hedefti. "Okuluma asla bir sopayla gitmem Bay Harrison. Elbette bir şeyleri göstermek için bir çubuk kullanırım ama sadece bir şeyleri göstermek için."

"Demek öğrencilerini sopayla değil kayışla döveceksin? Bilmiyorum ama galiba haklısın. Sopa ile bir seferde daha çok vurabilirsin ama kayış daha uzundur, bu doğru."

"Kesinlikle öyle bir şey kullanacak değilim. Ben öğrencilerimi dövmeyeceğim."

"Tanrım," diye haykırdı adam şaşkınlık içinde. "O zaman onları nasıl hizaya getireceksin?"

"Sevginin gücünü kullanacağım, Bay Harrison."

"Bu işe yaramaz," dedi adam. "Hem de hiç işe yaramaz, Anne. 'Kızını dövmeyen dizini döver.' Ben okula giderken öğretmen beni her gün düzenli olarak döverdi çünkü yaramazlık yapmıyor olsam bile, yapma ihtimalim olduğunu söylerdi."

"Sizin zamanınızdan bu yana yöntemler çok değişti, Bay Harrison."

"Fakat insan doğası değişmedi. Sözlerime kulak ver, o yaramaz çocukları sopanın ucunu göstermeden asla terbiye edemezsin. Bunu yapmak imkânsızdır."

"Önce kendi yöntemimi deneyeceğim," dedi kendine çok güvenen ve teorilerine sonuna kadar bağlı olan Anne.

"Sen ne inatçı bir kızsın," oldu Bay Harrison'ın konuyla ilgili cevabı. "Göreceğiz bakalım. Bir gün çok kızdığında -ki senin gibi kızıl saçlılar maalesef çok sık kızar- tüm o tatlı yöntemlerini unutacak ve öğrencilerinden bazılarını güzelce pataklayacaksın. Hem zaten sen öğretmen olmak için çok gençsin... Çok genç ve çok çocuksu."

Tüm bunların sonucunda Anne o gece yatağına kötümser bir ruh hâliyle gitti. Çok az uyudu. Ertesi sabah kahvaltıda oldukça solgun ve üzgün görünüyordu.

Marilla onu böyle görünce telaşa kapıldı ve bir fincan zencefilli çay içmesi için ısrar etti. Anne her ne kadar zencefilin bir işe yaramayacağını düşünse de çayını sabırla içti. Onun yerine biraz bilgi ve tecrübe verecek sihirli bir içecek içse daha çok işine yarardı.

“Marilla, ya başaramazsam!”

“Bir gün içinde başarısız olman imkânsız ve önünde daha bir sürü gün var,” dedi Marilla. “Senin sorunun o çocuklara çok fazla şey öğretmek istemen, Anne. Bütün hatalarını bir anda düzeltmeyi hedeflemen ve bunu yapamazsan başarısız olduğunu zannedeceksin.”

BÖLÜM 5

KUSURSUZ BİR ÖĞRETMEN

Anne o sabah hayatında ilk kez Huş Ağacı Patikası'nın güzelliklerini fark etmeden oradan geçmiş ve okula varmıştı. Her yer sessiz ve sakindi.  nceki  ğretmen çocuklara yerlerine oturup sessizce beklemeyi öğretmişti. Bu yüzden Anne sınıftan içeriye girdiğinde kendisine meraklı gözlerle bakan, ağırbaşlı aydınlık suratlarla karşılaşmıştı. şapkasını asıp öğrencilerine döndü. Hissettiğ  kadar korkak ve aptal g r nmemeyi, heyecandan nasıl da titrediğ ni çocukların fark etmemiş olmasını umuyordu.

Bir gece önce saat on ikiye kadar öğrencilerine yapacağı açılış konuşmasını hazırlamıştı. Konuşmayı defalarca silip yeniden yazmış, yürekten ezberlemişti. Çok güzel bir konuşmaydı; özellikle de yardımlaşmak ve bilginin peşinden koşmak gibi bazı güzel fikirleri barındırıyordu. Tek sorun şu an o konuşmanın bir kelimesini bile hatırlamıyor oluşuydu.

Bir yıl gibi uzun gelen bir s renin ardından, gerçekten sadece on saniye geçmişti, Anne, "Kitaplarınızı çıkartın lütfen," dedi. Sonra nefesi kesilmiş hâlde kendini sandalyesine attı. Sıralar g c rdıyor, çocuklar kitaplarını çıkartıyordu. Onlar kitaplarını okurken Anne titreyen bacaklarını düzeltip yetişkinler dünyasındaki minik seyyahlarına dikkatle baktı.

Elbette çoğunu gayet iyi tanıyordu. Sınıf arkadaşları önceki yıl mezun olmuştu ama Avonlea'ye yeni gelen on  ğrenci ve birinci sınıflar dışındaki mezuniyetlerini bekleyen diğ er herkesle aynı zamanda beraber okula gitmişti. Tanıdıklarının mezun olduktan sonra neler yapabileceğini bildiğ i için Anne içten içe bu on yeni öğrenciyle daha çok ilgileniyordu. Bu  ğrenciler de pek l  ötekiler gibi olabilirdi ama aralarından belki bir dâhi de çıkabilirdi. Bunu düşünmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Köşedeki sırada tek başına oturan  ocuk Anthony Pye'dı. Koyu renkli, ince küçük bir yüzü vardı ve kara gözlerindeki düşmanca ifadeyle dik dik Anne'e bakıyordu. Anne o an bu küçük çocuğın kalbini kazanmaya ve Pyelerin o kötü şöhretlerini silmeye karar verdi.

Diğer köşede ise başka garip bir oğlan, Arty Sloane ile oturuyordu... Neşeli, minik bir tosuncuktu. Dik bir burnu, çilli bir yüzü, kocaman açık mavi gözleri ve gözlerinin etrafını kaplayan upuzun kirpikleri vardı. Bu muhtemelen Donelilerin oğluydu ve kendisine çok benzediği için kız kardeşi olduğunu düşündüğü diğer öğrenci de Marry Bell'in yanında oturuyordu. Anne çocuğunu bu kıyafetle okula gönderen bir annenin nasıl biri olduğunu merak etti. Kızın üzerinde soluk pembe ipek bir elbise vardı. Abartılı dantellerle süslenmişti. Ayağında ipek çorap olduğu hâlde beyaz terlik giymişti. Kum rengi saçlarına zorla lüleler yapılmış gibi görünüyordu. Kesinlikle doğal durmuyorlardı. Üstelik saçlarına kafasından bile daha büyük, pembe bir fiyonk takmıştı, ifadesine bakılırsa kız dış görünüşünden oldukça memnundu.

İpek gibi sarı saçları omuzlarına düşmüş, solgun yüzlü şu minik kız da Annetta Bell olmalı diye düşündü Anne. Ailesi daha evvel Newbridge Okulu'nun olduğu bölgede yaşıyordu ama bir sebeple evlerini birkaç kilometre ileriye taşımışlar ve kız da bu yüzden Avonlea'deki okula gelmek zorunda kalmıştı. Tek bir sıraya sığmaya çalışan üç açık tenli minik kız da Cottonlar olmalıydı ve kitabının arasından cilveli gözlerle Jack Gillis'a bakan, uzun, kıvrıkcık, kahverengi saçlı, ela gözlü bu ufaklık da kesinlikle Prillie Rogerson'dı. Babası yakın zamanda ikinci kez evlenmiş ve Grafton'da büyükannesiyle birlikte yaşayan kızı evine getirmişti. Anne bir sürü eli, ayağı varmış gibi görünen arka sıradaki şu uzun boylu, garip görünümlü kızın kim olduğunu tahmin edemedi. Fakat daha sonra adının Barbara Shaw olduğunu ve Avonlea'de yaşayan teyzesinin yanına geldiğini öğrendi. Ayrıca Barbara'nın kendisinin ya da başkasının ayağına takılmadan yürüyemediğini de fark etti. Avonleali öğrenciler duvara kızın bu durumuyla dalga geçen bazı yazılar yazmışlardı.

Fakat Anne'in gözleri en ön sırada kendisine bakan çocuğun gözleriyle buluştuğunda içini heyecanlı bir ürperti kapladı. Galiba aradığı dâhiyi bulmuştu. Bu çocuğun Bayan Lynde'in geçen gün Avonlea'deki çocuklara hiç benzemeyeceğini söylediği Paul Irving olduğunu anladı. Kadın galiba öngörülerinde haklıydı. Anne bu çocuğun şimdiye dek gördüğü hiçbir çocuğa benzememesinin dışında, o koyu mavi gözlerinden yansıyan ruhunun da kendisinininkiyle çok benzer olduğunu hissetti.

Paul'un on yaşında olduğunu biliyordu ama çocuk en fazla sekiz yaşında gösteriyordu. Yüzü şimdiye dek gördüğü en güzel çocuk yüzüydü... Hatları çok hoş ve ince, ifadesiyse oldukça masumdu. Yüzünü

çevreleyen kestane renkli, kıvrırcık saçları vardı. Ağzı çok güzel, dudakları dolgundu. Kenarları yavaşça yukarıya doğru kıvrılıyor ve küçük gamzeli yanaklarına doğru uzuyordu. Yüzünde ölçülü ve ağır bir ifade vardı, sanki ruhu bedeninden çok daha büyükmüş gibiydi. Anne ona bakıp hafifçe gülümseyince çocuğun yüzündeki bu ağır ifade hemen kayboldu ve çocuk da ona gülümsedi. Bir anda tüm ifadesi değişti. Sanki çocuğun içinde bir lamba yanmış gibi, tepeden tırnağa her yeri aydınlanıverdi. Daha da iyisi çocuk bunu bilinçli olarak yapmamıştı, bu onun doğal hâliydi. Pek ender görünen ve bir o kadar da tadı gizli kişiliği ortaya çıkıvermişti. Aralarında geçen bu minik tebessüm ile Anne ve Paul tek kelime bile etmeden, hızla arkadaş oldu.

Gün bir rüya gibi geçti. Anne daha sonra bugünü net bir şekilde hatırlayamadı çünkü öğretmenlik yapan sanki kendisi değil, bir başkasıymış gibi geldi. Tüm dersleri düşünmeden yaptı. Çocuklar epey usluysa, sadece iki disiplin vakası meydana geldi. Morley Andrews koridorda eğittiği cır cır böceklerini oynatırken yakalandı. Anne, Morley'i sınıftaki tahtanın önünde bir saat bekletti ve çocuğun merak sardığı cır cır böceklerine el koydu. Anne kutuya koyduğu cır cır böceklerini Menekşe Vadisi'ne kadar götürüp orada serbest bıraktı ama Morley, Anne'in onları oynamak için kendi evine götürdüğüne inanıyordu.

Diğer yaramazsa şişesinin dibinde kalan suyu Aurelia Clark'ın sırtına dökken Anthony Pye'dı. Anne okul çıkışında çocuğu cezaya bırakıp ona centilmenlerin nasıl davranması gerektiğinden söz etti ve hiçbir centilmenin bir hanımefendinin sırtından aşağıya su dökmediğini söyledi. Bu minik konferansı son derece dokunaklı ve nazik olsa da Anthony'yi hiç etkilemedi. Yüzünde aynı suratsız ifadeyle Anne'i sessizce dinleyip dışarıya ıslık çalarak çıktı. Derin bir iç çeken Anne, bir Pye'in sevgisini kazanmanın Romaine'i inşa etmek kadar uzun ve yorucu bir süreç olduğunu hatırlayınca biraz neşelendi. Zira bunu bir günde başaramazdı. Hatta Anne bazı Pyelerin içinde sevgi olup olmadığından bile pek emin değildi. Fakat yine de Anthony'den daha iyisini umut ediyordu zira çocuğun iyi biri mi yoksa huysuz biri mi olup olmayacağı henüz belli değildi.

Okul bitip tüm çocuklar çıkıca Anne bitkin bir şekilde sandalyesine yığıldı. Baş ağrıyor, kendini çok kötü hissediyordu. Gerçi her şey yolunda gittiğinden kendini kötü hissetmesini gerektirecek bir şey de olmamıştı ama Anne yine de çok yorulmuş ve öğretmenliği asla başaramayacağı hissine kapılmıştı. Sevmediği bir şeyi her gün, mesela

kırk yıl, yapmak zorunda kalmak ne kadar korkunç bir şeydi. Anne acaba hemen orada mı ağlasa ya da kendi beyaz odasında güvende olana kadar mı beklese, bilemedi. Daha buna karar bile veremedi. Topuk sesi ve yere sürtünen ipek bir elbisenin hışırtısını duydu.

Anne bir anda karşısında, görünüşü geçenlerde Bay Harrison'ın Charlottetown'daki dükkânda gördüğü aşırı süslü giyinmiş biriyle ilgili anlattıklarını hatırlatan bir kadını buldu. "Kadın bir moda paletiyle kâbus karışımı bir şeyden fırlamış gibiydi," demişti adam.

Aniden gelen bu kadın muhteşem, açık mavi, ipek bir elbise giymişti. Kabarık elbisesinin her yerinde fıfır ve pul vardı. Kafasında kocaman, beyaz şifondan bir şapka takılıydı. Şapkanın üzerinde de üç tane upuzun tüy duruyordu.

Üzerinde iri, siyah puantiyeli pembe ipek bir şifon şapkadan kadının omuzlarına bir pelerin gibi iniyor ve arkasındaki iki havalı fiyongun üzerine değiyordu. Ufak tefek bir kadının takabileceği tüm mücevherleri takmıştı. Üzerinden çok ağır ve yoğun bir parfüm kokusu yayılıyordu.

"Ben Bayan Donnell... Bayan H.B. Donnell," dedi kadın. "Ve buraya sizinle, Clarice Almira'nın bana öğle yemeğinde anlattıklarıyla ilgili görüşmeye geldim. Söyledikleri beni oldukça rahatsız etti."

"Affedersiniz," dedi Anne ve o gün Donnelllerin çocuklarıyla ilgili bir olay yaşanıp yaşanmadığını hatırlamaya çalıştı.

"Clarice Almira bana ismimizi *Donnell* olarak telaffuz ettiğinizi anlattı. Bayan Shirley, ismimizin doğru telaffuzu *Donnell*'dir; son heceyi vurgulamalısınız. Umarım gelecekte bunu bir daha unutmazsınız."

"Denerim," dedi Anne ama gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Kendi tecrübelerimden de biliyorum ki insanın isminin doğru yazılmaması hiç hoş bir şey değil, hele ki yanlış telaffuz edilmesi daha da korkunç olmalı."

"Kesinlikle öyle. Ayrıca Clarice Almira bana, oğluma Jacob dediğinizi de söyledi."

"Bana isminin Jacob olduğunu söyledi de o yüzden," diye itiraz etti Anne.

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Bayan H.B. Donnell, günümüzün değişmiş ve yozlaşmış çocuklarının şükretmeyi bilmediğini ima eden bir ses tonuyla. "Bu çocuğun çok avam zevkleri var, Bayan Shirley. Doğduğunda ona St. Clair adını vermek istedim... Kulağa çok soylu bir ad gibi geliyor,

öyle değil mi? Fakat babası, amcasının adı Jacob'ı koymamız konusunda ısrar etti. Jacob Amca zengin ve ihtiyar bir bekâr olduğu için buna izin verdim ama şuna ne dersiniz, Bayan Shirley? Bizim masum oğlumuz beş yaşına bastığında Jacob Amca hayatını yaşamaya devam edip evlendi. Şu anda üç tane oğlu var. Böyle bir rezillik olabilir mi? Düğün davetiyesi eve geldiği an -zira bize davetiye göndererek haber verdi- Bayan Shirley, *Bu kadar Jacob yeter, teşekkür ederim*, dedim. O günden sonra da oğlumu St. Clair adıyla çağırdım ve bu ad ile anılması konusunda kararlıyım. Babası hâlâ ona Jacob demeye devam ediyor ve oğlum da bu sıradan ada bayılıyor. Ama onun adı St. Clair ve St. Clair olarak da kalacak. Bunu lütfen unutmayın olur mu, Bayan Shirley? Teşekkür ederim. Zaten Clarice Almira'ya bunun bir yanlış anlama olduğunu düşündüğümü ve konuşarak halledebileceğimizi söylemiştim. *Donnell*... Son heceye vurgu yapıyoruz... Ve St. Clair... Jacob adını kullanmıyoruz. Unutmazsınız? Teşekkür ederim.”

Bayan H.B. Donnell gidince Anne okulu kilitleyip çıktı. Tepenin eteğindeki Huş Ağacı Patikası'nda Paul Irving ile karşılaştı. Çocuk ona Avonleali çocukların ‘pirinç leylağı’ dedikleri yabani orkide çiçeklerinden bir buket verdi.

“Lütfen alın öğretmenim, bunları Bay Wright'in tarlasında buldum,” dedi utanarak. “Ve size vermek için geri geldim çünkü bu çiçekleri sevecek bir hanımefendi olduğunuzu düşündüm çünkü...” Kocaman, güzel gözlerini kaldırdı. “Sizi seviyorum öğretmenim.”

“Canım benim,” dedi mis kokan çiçekleri alan Anne. Çocuğun bu sözleri ona bir sihir gibi dokundu ve Anne'in tüm yorgunluğu bir anda uçup gitti. Umut yüreğine dans eden bir su kaynağı gibi akmaya başladı. Huş Ağacı Patikasından neşeyle yürüyüp orkidelerini kokladı. Kendisini kutsanmış gibi hissediyordu.

“Eee, nasıl gitti?” diye sordu Marilla.

“Bunu bana bir ay sonra sorarsan belki cevap veririm ama şu an değil... Bilmiyorum... Kafam karışık. Sanki düşüncelerim kalın bir çamur topağı hâline gelene dek karıştırılmış gibi hissediyorum. Bugün gerçek anlamda başardığımı hissettiğim tek şey Cliffie Wright'a A'nın A olduğunu öğretmek oldu. Sence de bu sonu Shakespeare ve *Kaybedilmiş Cennet*'le sonlanacak bir ruhun yolunu açmak için bir adım olamaz mı?”

Daha sonra Anne'e destek vermek için Bayan Lynde geldi. Bu iyi kalpli kadın okuldan dönen öğrencilerle bahçesinde biraz sohbet etmiş ve yeni

öğretmenlerini sevip sevmediklerini sormuştu.

“Anthony Pye dışında hepsi sana bayıldıklarını söyledi, Anne. Pye, senin diğer kadın öğretmenlerden hiç farkının olmadığını, hiç de iyi biri olmadığını söyledi. Pye’ın senin hakkındaki düşüncesi bu ama boş ver.”

“Zaten umursayacak değilim,” dedi Anne sessizce. “Henüz Anthony Pye’ın benden hoşlanmasını sağlayamamış olabilirim ama sabır ve nezaketin galip geleceğinden eminim.”

“Bir Pye için bu söylediklerin asla geçerli olmaz,” dedi Bayan Rachel tedbirli bir ifadeyle. “Onlar sık sık kavga eder. O Donnell denen kadına gelince, benden *Donnell* dememi beklemesin sakın. Bir kere onların adı Deneli ve hep de öyle olacak. O kadın delirmiş. Kraliçe dediği pug cinsi bir köpeği var ve yemeklerini masada, aileyle birlikte yiyormuş. Hem de porselen tabaktan. Onun yerinde olsam eleştirilmekten çok korkardım doğrusu. Thomas, Bay Donnell’in oldukça mantıklı ve çalışkan biri olduğunu söylüyor ama eşini seçerken pek de mantıklı davranamamış işte.”

BÖLÜM 6

FARKLI FARKLI ERKEKLER VE KADINLAR

Prens Edward Adası'ndaki tepelerde bir eylül günüydü. Denizdeki kumlardan tepelere doğru hafif bir rüzgâr esiyor, ormanlara ve tarlalara doğru uzanan uzun, kıvrıl yol şu an çevresi ladinlerle sarılı başka bir yola doğru kıvrılıyordu. Yolun devamına ekilmiş genç akçaağaçların altında kocaman ve yemyeşil tüyleri andıran eğreliotları uzanıyordu. Ormanın içinden fırlar gibi akan dere şu an altın sarısı ve duman mavisi gibi görünen yıldız çiçeklerinin arasından akıyordu. Havada yaz aylarında tepelerin müdavimi olan cır cır böceklerinin söylediği heyecanlı marşların melodileri yankılanırken, kahverengi, tombul bir at yolda ilerliyor ve arkasından gençlik coşkuları dudaklarındaki gülümsemeye vurmuş iki kız gidiyordu.

“Ah, bugün cennetten bir gün gibi, öyle değil mi, Diana?” Anne neşeyle iç çekti. “Hava sanki büyüğü gibi. Şu vadideki mor renge bir bak, Diana. Köknarların kokusunu içine çek! Bay Eben Wright'ın çit direklerini kestiği şu minik, güneşli yerden geliyor. Böyle bir günü yaşadığımız için şükürler olsun, hele kesilmiş köknar kokusu âdeta cennet kokusu gibi. Herhâlde cennette kesilmiş köknar yoktur değil mi, ne dersin? Ama ormandan geçerken kesilmiş köknar kokusu duymadığın bir cennet de pek mükemmel bir yer olmaz. Belki orada ölmüş şeylerin kokusu yoktur. Evet, sanırım öyledir. Bence bu nefis koku ölmüş köknarların ruhlarından geliyor ve elbette bu ruhların hepsi cennete ait.”

“Ağaçların ruhu olmaz,” dedi Diana. “Fakat kesilmiş köknarın kokusu kesinlikle çok güzel oluyor. Bir yastık yapıp içini köknar iğneleriyle dolduracağım. Sen de bir tane yapsan iyi edersin Anne.”

“Galiba yapacağım ve uyurken kullanacağım. O zaman kesin rüyamda bir orman perisi olduğumu filan görürüm. Fakat şu an Anne Shirley olarak kalmaya kararlıyım yani böyle güzel bir günde, böyle güzel bir yolda yolculuk eden Avonlea Okulu öğretmeni Anne Shirley olarak.”

“O yüzden bu yolu seçtim. Eğer onlara teklif etseydik Gilbert ve Fred de bu yolu seçerdi. Ama biliyorsun Diana Avonlea Gelişim Derneği fikrini ortaya ilk atan kişi ben olduğumdan, bu konuda kendimi sorumlu

hissediyorum. O yüzden hiç kimsenin onay vermediği şeyleri yapmam gerekmiş gibi geliyor. Senin adına üzgünüm ama böyle zamanlarda fikrini beyan etmene gerek yok. Tüm konuşmayı ben yaparım... Bayan Lynde bunu gayet güzel becerdiğimi söylüyor. Ama derneğimizin kuruluşunu onaylayıp onaylamama konusunda kararsız. Bay ve Bayan Allanın bize çok destek verdiğini hatırlayınca onaylamak istiyor ama köy derneklerinin ilk ortaya çıktıkları yerin Amerika Birleşik Devletleri olduğu gerçeğini bildiği için de buna karşı çıkıyor. O yüzden tam bir ikilem yaşıyor ve onu ancak başarımızla ikna edebiliriz. Priscilla bir sonraki dernek toplantımız için bir mektup yazacak. Teyzesi çok zeki bir yazar olduğundan bu konuda harika bir iş çıkartacağını biliyorum. Ne de olsa soyaçekim diye bir şey var. Bayan Charlotte E. Morgan'ın Priscilla'nın teyzesi olduğunu öğrendiğim o günü asla unutamam. Nasıl da heyecanlanmıştım. Teyzesi *Edgewood Days* ve *The Rosebud Garden* kitaplarının yazarı olan bir kızın arkadaşı olmak bana muhteşem bir şey gibi gelmişti.”

“Bayan Morgan nerede yaşıyor?”

“Toronto’da. Priscilla önümüzdeki yaz kadının adaya ziyarete geleceğini ve eğer mümkün olursa ikimizi tanıştıracaklarını söyledi. Bu gerçek olamayacak kadar güzel bir şey. Yatarken hayal edebileceğim çok keyifli bir konu.”

Avonlea Köyü Gelişim Derneği organize olmuş, gerçek bir dernekti. Başkanı Gilbert Blythe, başkan yardımcısı Fred Wright, sekreteri Anne Shirley, muhasebecisi de Diana Barry’ydi. “Gelişimciler” iki haftada bir, üyelere birinin evinde toplanıyordu. Bu mevsimde çok fazla şeyin gelişmesini beklemek doğru olmazdı ama bir sonraki yazın kampanyalarını planlamak, fikirleri tartışmak, okuyup incelemek, notlar almak ve Anne’in dediği gibi genel anlamda halkın bakış açısını genişletmek için toplanıyorlardı.

Arada bir bazı fikir ayrılıkları da oluyordu tabii ki... Gelişimciler bu durumlarda daha da hevesleniyor ve böylece dalga geçilecek pek çok söylenti de ortaya çıkmış oluyordu. Mesela Bay Elisha Wright bu organizasyona Flört Kulübü denmesinin daha uygun olacağını söylemişti. Bayan Hiram Sloane ise Gelişimcilerin bütün yol kenarlarına sardunya dikeceklerini duyduğundan bahsetmişti. Bay Levi Boulter komşularını uyarıp onlara, Gelişimcilerin, evlerini yıkmak ve derneğin planlarına uygun şekilde yeniden inşa etmek istediklerini anlatmıştı. Bay James Spencer derneğe, kilisenin bulunduğu tepeyi kazmalarını çok istediği mesajını

göndermişti. Eben Wright ise Anne'e acaba Gelişimciler Josiah Sloane'nun bıyıklarını da kesebilir mi diye sormuştu. Bay Lawrence Bell eğer onları memnun edecekse ahırlarını beyaza boyayacağını ama pencerelerine asla dantelli perde asmayacağını söylemişti. Bay Major Spencer, Clifton Sloane'a eğer Gelişimcilerden biri sütleri alıp Carmody'deki peynir fabrikasına götürürse herkesin önümüzdeki yaz süt stantlarını elleriyle boyayıp, üzerlerine derneğin amblemini çizceklerini anlatmıştı.

Buna rağmen, ya da belki insan doğası yüzünden, dernek o sonbahar yapabilecekleri tek bir gelişim için çalışmaya başladı. Barrylerin salonundaki ikinci toplantıda Oliver Sloane köy binasını boyamak için bağış toplamaları gerektiğini söyledi. Julia Bell bağış toplamamanın hanımefendilere yakışan bir tavır olmadığını düşünerek rahatsız olsa da yine de bu fikri desteklemişti. Gilbert görevi başlatmış, herkesin anonim olarak çalışacağına karar verilmiş ve Anne atacakları adımları güzelce kayıt altına almıştı.

Bir sonraki işleri bir komite kurmaktı. Gertie Pye bütün işleri Julia Belfin üstlenmesine izin vermemeye kararlıydı. O yüzden cesaretli bir şekilde öne çıkıp komite başkanının Bayan Jane Andrews olmasını teklif etti. Jane komiteye Gertie, Gilbert, Anne, Diana ve Fred Wright'ı da dâhil etti. Anne ve Diana Newbridge yolundan, Gilbert ve Fred White Sands yolundan, Jane ve Gertie de Carmody yolundan sorumlu olacaktı.

Hayaletli Orman'dan eve doğru birlikte yürürlerken Gilbert, Anne'e, "Çünkü Pyelerin hepsi o yolun kenarında yaşıyor ve içlerinden birinin bağış toplamasına izin vermezsek, bize tek kuruş ödemezler," diye açıklamıştı.

Diana ile Anne bir sonraki cumartesi işe koyuldu. Yolun sonuna kadar gidip önce "Andrews kardeşlere" uğrayacaklardı.

"Eğer Catherine yalnızsa bir şeyler kopartabiliriz," dedi Diana. "Fakat Eliza da yanındaysa hiçbir şey alamayız."

Eliza oradaydı, hem de tüm varlığıyla. Her zamankinden çok daha asık suratlı bir şekilde. Bayan Eliza insana hayatın gözyaşından ibaret olduğunu ve bırakın kahkahayı gülümsemenin bile boşa harcanan enerjiden başka bir şey olmadığını hissettiren insanlardan biriydi.

İkisi de evlenmemişti ve gelecekte de evlenecekmiş gibi durmuyorlardı. Gerçi söylenene göre Catherine henüz umudunu yitirmemişti, ama doğuştan kötümser olan Eliza'nın evlenme umudu baştan beri hiç yoktu. Mark Andrews'un huş ağacı arazisinin tam karşısındaki güneşli bir köşede

bulunan, minik, kahverengi bir evde yaşıyorlardı. Eliza evin yazları çok sıcak olduğundan şikâyet ederken Catherine kışları çok güzel ve çok ılık olduğunu söylüyordu.

Eliza ihtiyaç olduğundan değil, sırf Catherine'in işlediği dantellere inat olsun diye battaniye örüyordu. Kızlar geliş sebeplerini anlatırken Eliza onları kaşlarını çatarak, Catherine ise gülümseyerek dinledi. Catherine ne zaman Eliza'nın sert bakışlarıyla karşılaşsa suçlu şekilde yüzünü asıyor ama gülümsemesi tekrar hemen yerine geliyordu.

"Eğer boşa harcayacak param olsa," dedi Eliza suratını asarak, "yakıp ateşi izlerdim ama o bina için asla para vermezdim. Tek bir kuruş bile. Çevreye hiçbir faydası yok, yataklarında olmaları gereken gençlerin sırf eğlenmek için buluşup saçmaladıkları bir yer."

"Ama Eliza, gençlerin biraz eğlenmeye ihtiyaçları var," diye itiraz etti Catherine.

"Bunu bir ihtiyaç olarak görmüyorum. Biz gençken orada burada eğlenmezdik, Catherine Andrews. Bu dünya gittikçe daha da kötü bir yer hâline geliyor."

"Bence daha iyi bir yer hâline geliyor," dedi Catherine sertçe.

"Sen öyle san!" Bayan Eliza'nın ses tonu öfkeliydi. "Senin ne düşündüğünün hiçbir önemi yok, Catherine Andrews. Gerçek gerçektir."

"Ben her zaman iyi tarafından bakmayı tercih ederim, Eliza."

"İyi taraf diye bir şey yok."

"Ah, tabii ki var," diye haykırdı böyle bir tartışmayı sessizce dinlemeye katlanamayan Anne. "Hem de çok var Bayan Andrews. Dünya gerçekten çok güzel bir yer."

"Sen de benim yaşıma gelince böyle düşünmeyeceksin," dedi Eliza kederle. "Hatta dünyayı geliştirmek için bu kadar hevesli de olmayacaksın. Annen nasıl Diana? Tanrım, çok çöktü. Fena hâlde bitkin görünüyor. Peki, Marilla'nın kör olmasına ne kadar kaldı Anne?"

"Doktor eğer dikkat ederse gözlerinin kötüye gitmeyeceğini düşünüyor," dedi Anne.

Eliza başını iki yana salladı.

"Doktorlar sırf insanların moralleri bozulmasın diye hep böyle konuşur. Eğer Manila'nın yerinde olsam fazla ümitlenmezdim. En kötüsüne hazırlıklı olmak en iyisi."

“Peki, en iyisine de hazırlıklı olmamız gerekmez mi?” dedi Anne yalvarır gibi. “Zira iyi şeyler de tıpkı kötü şeyler gibi bir anda olabilir.”

“Benim tecrübelerime göre olmaz. Sen on altı, bense elli yaşındayım. Gidiyor musunuz? Umarım derneğiniz Avonlea’nın tepetaklak olmasını önler ama bu konuda fazla bir umudum yok,” dedi Eliza.

Anne ile Diana kendilerini dışarıya attığında şükredip atlarının gidebildiği son hızda orayı terk etti. Tam Huş Ağacı Ormanı’na doğru dönerken Bay Andrews’un otağından kendilerine doğru hızla koşarak gelen tombul birini gördüler. Bu Catherine Andrews’tu, kadın onlara el sallıyor ve nefessiz kaldığı için zar zor konuşabiliyordu. Anne’in avucuna birkaç çeyreklik bıraktı.

“Bu, binayı boyamanız için benim bağışım olsun,” dedi yutkunarak. ‘Aslında size bir dolar vermek isterdim ama Eliza fark ederse bana çok kızacağı için yumurta paramızdan almak istemedim. Derneğinizle yakından ilgileniyor ve çok iyi şeyler yapacağınıza inanıyorum. Ben iyimser biriyim. Eliza ile yaşadığım için öyle de olmalıyım. Gözden kaybolduğumu fark etmeden hemen geri döneyim, tavuklara yem verdiğimi sanıyor. Umarım başarılı olursunuz ve lütfen Eliza’nın dediklerini umursamayın. Dünya daha da iyiye gidiyor, kesinlikle daha iyiye.”

Bir sonraki ev Daniel Blair’ındı.

“Her şey eşinin evde olup olmamasına bağlı,” dedi Diana uzun otlarla dolu araziden ilerlemeye çalışırken. “Eğer evde değilse tek kuruş alamayız. Herkes Dan Blair’ın eşinden izin almadan saçını bile kestiremediğini söylüyor ve her şeyi kadının yönettiği de çok belli. Hem ileri görüşlü hem de cömert bir kadın. Fakat Bayan Lynde cömert oluşunun ‘ileri’ görüşlülüğüne yetişemediğini söylüyor.”

Anne, Blairların evinde yaşadıklarını o akşam Marilla’ya anlattı.

“Atı bağlayıp mutfak kapısını çaldık. Hiç kimse gelmedi ama kapı açıktı ve birilerinin kilerde kavga ettiğini duyduk. Tam olarak ne söylediklerini anlayamadık ama Diana çıkarttıkları seslerden, küfrettiklerini tahmin etti. Bay Blair gibi sessiz ve sakın birinin küfredebileceğine inanmıyorum ama fena kavga ettiğini söyleyebilirim, Marilla. Zira zavallı adam kıpkırmızı bir suratla kapıya geldiğinde yüzünden ter damlıyordu. Üzerinde karısının kocaman mutfak önlüğü vardı. ‘Bu lanet şeyi açamıyorum,’ dedi. ‘Çok kötü düğümlemiş, bir türlü çözülüyor. O yüzden bana müsaade etmeniz gerekiyor hanımlar.’ Ona bu konudan asla söz etmeyeceğimizi söyleyip

içeri girdik ve oturduk. Bay Blair da oturdu, önlüğünü arkaya doğru çevirdi ama o kadar endişeli ve utanmış görünüyordu ki ona acıdım. Diana uygun olmayan bir zamanda geldiğimizi söyleyerek özür diledi. Bay Blair gülümsemeye çalışarak, ‘Hayır, hiç de değil,’ dedi. Bilirsin hep çok kibardır. ‘Biraz yoğunum... Kek yapmaya çalışıyorum. Eşim bugün aldığı bir telgrafla Montreal’deki ablasının bu gece bize geleceğini öğrendi. Onu trenden almaya gitti, tabii kek dâhil olmak üzere diğer işleri de benim yapmamı istedi. Tarifini yazdı, nasıl yapacağımı da anlattı ama söylediklerinin yarısını unuttum bile. Burada ‘*Damak tadına göre vanilya ekle*’ yazıyor. Ne demek bu? Nasıl anlayacağım ki? Ya benim damak tadımla diğer insanlarınki uyuşmuyorsa? Küçük bir kek için bir çorba kaşığı vanilya yeter mi?’ O zavallı adama o kadar acıdım ki... Hiç de kendinde değil gibiydi. Kılıbık kocalar hakkında daha önce bir şeyler duymuştum ama şimdi birini görmüş oldum. Tam, ‘Bay Blair eğer bina için bize bağışta bulunursanız ben de sizin için keki yaparım,’ diyecektim ki bu zavallı adamın zayıflığından yararlanıp böyle bir takas teklif etmek çirkin olur diye düşündüm. O yüzden keki hiçbir karşılık sunmadan yapmaya karar verdim. Teklifime hemen atladı. Evlenmeden önce hep kendi ekmeğini kendisinin yaptığını ama kekin onu aşacağından korktuğunu ama yine de karısını hayal kırıklığına uğratmak istemediğini söyledi. Bana da bir önlük verdi. Diana yumurtaları, ben de kek karışımını çırtım. Bay Blair ise etrafta koşturup bize gereken malzemeleri verdi. Önlüğünün üzerinde olduğunu tamamen unutmuştu, koşarken arkasından sallanıp duruyordu. Diana, ‘Bunu bir daha görmek için neler verirdim!’ dedi. Adam keki kendisinin pişirebileceğini, buna alışkın olduğunu söyleyip bize tam dört dolar bağışladı. Yani fazlasıyla ödüllendirildik. Fakat bize tek kuruş bile vermemiş olsa, yine de ona iyi bir Hristiyan’ın yapması gerektiği gibi yardım ederdim.”

Bir sonraki durakları Theodore Whitelerin eviydi. Daha önce ne Anne ne de Diana o eve hiç gitmemişti. O yüzden fazla misafirperver olmadığı söylenen Bayan Theodore’u çok az tanıyorlardı. Arka kapıya mı yoksa ön kapıya mı gitmeliydiler? Bu konuda fısıltıyla tartışırken kadın kucağında bir sürü gazeteyle ön kapıda belirdi. Hepsini tek tek verandanın zeminine ve merdivenlere, oradan da patıkada bekleyen gizemli ziyaretçilerinin ayaklarına kadar yaydı.

“Lütfen ayaklarınızı dikkatle çimenlere silip sonra bu gazetelere basarak yürür müsünüz?” dedi tedirgin bir şekilde. “Evi daha yeni süpürdüm ve

daha fazla toz taşınmasını istemiyorum. Dünkü yağmurdan sonra patika bayağı çamurlanmıştı.”

Diana’yı, “Sakin güleyim deme,” diye fısıldayarak uyardı Anne gazetelere basarak yürürken. “Lütfen kadın konuşurken de yüzüme bakma yoksa kahkahayı patlatırım.”

Gazeteler koridordan yerde tek bir leke bile olmayan salona kadar devam ediyordu. Anne ile Diana en yakın iki sandalyeye dikkatle oturup geliş sebeplerini anlattı. Bayan White onları nazikçe dinledi. Sadece iki kez sözlerini kesti. Birinde maceracı bir sineği kovalamak, diğerindeyse Anne’in elbisesinden halıya düşen minik bir çimen parçasını almak için. Anne kendini çok suçlu hissetti ama Bayan White onlara tam iki dolar bağışladı ve parayı nakit ödedi. Geri dönerken Diana, “Bir daha geri gelmeydim diye hemen ödedi,” dedi. Onlar daha atlarını bile çözmeden Bayan White tüm gazeteleri topladı. Giderken kadının telaşla koridoru süpürdüğünü gördüler.

“Bayan Theodore White’in gelmiş geçmiş en iyi ev hanımı olduğuyla ilgili söylentileri hep duyardım ama bu gördüklerimden sonra doğru olduklarına inanıyorum,” dedi evden yeterince uzaklaştıktan sonra bir kahkaha patlatan Diana.

“İyi ki çocuğu yok,” dedi Anne. “Yoksa çocuklar için bu durum kelimelerle anlatılmayacak kadar büyük bir eziyet olurdu.”

Spencerlara gittiklerinde Bayan Isabella Spencer, Avonlea’daki her insanla ilgili kötü yorumlar yapınca kızların canı sıkıldı. Bay Thomas Boulter onlara bağış yapmayı reddetti çünkü bundan yirmi yıl önce o bina yapıldığında, kendisinin önerdiği arsaya inşa edilmemişti. Hastalık hastası Bayan Esther Bell tam yarım saat boyunca kızlara vücudundaki ağrı ve sancılardan söz etti, sonra da bir sonraki yıl buralarda değil de mezarda olacağını söyledi ve kederli bir iç çekip kızlara elli sent bağışladı.

Buna rağmen en kötü ziyaretleri Simon Fletcher’inkiydi. Bahçeye girdiklerinde pencereden kendilerine bakan iki tane yüz gördüler, ama kızlar kapıyı inatla ve durmadan çalmalarına rağmen gelip açmadılar. Şaşkın ve öfkeli hâlde Simon Fletcher’ın evinden uzaklaştılar. Anne bile moralinin bozulmaya başladığını itiraf etti. Fakat daha sonra talih kuşu yüzlerine güldü; bir sonraki ziyaretlerini Sloane ailesinin birkaç ferdinin evlerine yaptılar. Hepsinden güzel bağışlar aldılar ve ondan sonra da tek bir olay hariç, gayet iyi devam ettiler. Son gidecekleri ev göldeki köprünün oradaki Robert Dickson’ın eviydi. Her ne kadar kendi evlerine yaklaşmış

olsalar da orada çaya kaldılar çünkü Bayan Dickson'ı gücendirmek istemiyorlardı. Kadın “duygusallığı” ile nam salmıştı.

Çaylarını içerlerken ihtiyar Bayan James White geldi.

“Demin Lorenzoldaydım,” dedi. “Şu an kendisi Avonlea'deki en gururlu adam bence, değil mi? Evde yeni doğmuş bir oğlan çocuğu gördüm. Yedi kız evlattan sonra bu epey büyük bir olay diye düşünüyorum.” Anne kulaklarını dikip her şeyi dikkatle dinledi, sonra eve doğru giderken, “Hemen Lorenzo Whitelara gidiyorum,” dedi.

“İyi de onlar White Sands yolunda oturuyor, buradan epey uzak,” diye karşı çıktı Diana. “Ona Gilbert ile Frank uğrayacak.”

“Onlar ancak haftaya cumartesi gidecekler. O zamana dek çok geç olabilir,” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Bunu sıcağı sıcağına yapmamız lazım. Normalde Lorenzo White çok kaba bir adamdır ama şu an her şeyi yapar. Bu altın fırsatı kaçıramayız, Diana.” Sonuç Anne'in öngördüğü gibi oldu. Bay White onları bahçede karşıladı, adam paskalya günü güneşi gibi parlıyordu. Anne bağış isteyince hevesle kabul etti.

“Elbette, elbette. En yüksek bağışınızdan bir dolar fazla veriyorum.”

“O zaman beş dolar olur... Çünkü Bay Daniel Blair dört dolar bağışladı,” dedi Anne biraz korkarak. Fakat Lorenzo gözünü bile kırpmadı.

“Beş olsun o hâlde. İşte, paranızı da hemen vereyim. Şimdi eve girmenizi istiyorum çünkü içeride görmeye değer çok güzel bir şey var, henüz çok az insanın gördüğü bir şey. Haydi girip fikrinizi söyleyin.”

“Ya bebek güzel değilse ne diyeceğiz?” diye fısıldadı Diana, heyecanla önlerinden giden Lorenzo'yu takip ederken.

“Ah, kesinlikle söylenecek güzel bir şey vardır,” dedi Anne. “Bir bebekle ilgili daima söylenecek güzel bir şey olur.”

Bebek gerçekten de güzeldi. Bay White verdiği beş doların, kızların bu tumbul bebekle ilgili yaptıkları hoş yorumlara değdiğini düşündü. Fakat bu, Lorenzo White'in ilk, son ve tek bağışydı.

Çok yorgun olan Anne o gece toplumun refahı için son bir çaba daha sarf edip Bay Harrison ile konuşmak üzere tarlalardan geçti. Adam her zamanki gibi yanında Ginger ile verandada piposunu içiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse adam o gün Carmody yolundayken Jane ve Gertie ile karşılaşmış ama ikisi de korkudan adama yaklaşmamıştı. O yüzden bağış için adamlarla Anne'in konuşmasını rica etmişlerdi. Buna rağmen Bay

Harrison bir sent bile vermeyi reddetti ve Anne'in tüm umutları buhar olup uçu.

“Fakat derneğimizi onayladığınızı sanmıştım, Bay Harrison,” diye homurdandı.

“Öyle... Öyle... Ama onayım cebime inmiyor, Anne.”

“Böyle birkaç olay daha yaşarsam tıpkı Bayan Eliza Andrews gibi kötümser biri olmaya başlayacağım sanırım,” diye düşündü Anne o gece odasında yatarken.

BÖLÜM 7

GÖREVLER

Sakin bir ekim akşamında Anne sandalyesine yaslanıp derin bir iç çekti. Üzeri kitap ve çalışma notlarıyla kaplı bir masada oturuyor ama önündeki kağıtların hiçbiri okulla ilgili görünmüyordu.

Açık olan mutfak kapısından tam zamanında girip manzarayı gören Gilbert, “Ne oldu?” diye sordu.

Kızaran Anne önündeki kâğıtları hemen öğrencilerinin kompozisyonlarının altına sakladı.

“Çok kötü bir şey yok. Profesör Hamilton’ın tavsiyesiyle birkaç düşüncemi kâğıda dökmeye çalışıyordum sadece ama yazdıklarımı beğenmedim. O kadar düz ve saçma görünüyorlar ki sanki siyah mürekkeple beyaz kâğıda doğrudan yazılmış aptalca şeyler gibi. Mesela gölge gibi hayaller... Onları yakalayamıyormuşuz çünkü hepsi dans eden, kaygan şeylermiş. Fakat denemeye devam edersem belki bir gün yazı yazmanın sırrını çözebilirim. Çok özel anlar yaşadığım yok, bilirsin işte. Ödevleri ve kompozisyonları okumayı bitirdikten sonra o kadar yorgun oluyorum ki içimden kendimle ilgili bir yazı yazmak gelmiyor.”

“Okulda harika işler başarıyorsun, Anne. Bütün çocuklar seni seviyor,” dedi taş basamaklara oturan Gilbert.

“Hayır, hiç de değil. Anthony Pye beni sevmiyor ve asla sevmeyecek de. Dahası bana saygı da duymuyor... Hayır, duymuyor. Resmen beni küçük görüyor ve ayrıca kendimi çok kötü hissettiğimi sana itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Kötü bir çocuk olduğundan değil, hayli yaramaz bir çocuk ama sadece diğer çocuklar kadar. Bana çok nadir karşı geliyor ama sanki söylediklerim yapmaya değmezmiş gibi, burnu havada bir tavır takınıyor. Tabii bu diğerlerini de kötü etkiliyor. Onu kazanmak için pek çok şey denedim fakat artık bunu asla başaramamaktan korkuyorum. Bir Pye olmasına rağmen yine de çok tatlı bir ufaklık olduğu için bunu başarmayı çok istiyorum ve eğer bana izin verirse onu sevebilirim.”

“Muhtemelen evde duyduklarından etkileniyor olmalı.”

“Sırf bunun yüzünden olduğunu sanmıyorum çünkü Anthony çok bağımsız ruhlu bir çocuk ve kendi kararlarını kendisi veriyor. Mesela hep erkekleri öncelikli görüyor, kadın öğretmenlerin hiç iyi olmadığını söylüyor. Neyse, bekleyip sabır ve nezaketin neler yapabileceğini göreceğiz. Zorlukları aşmayı seviyorum, üstelik öğretmenlik ilginç bir meslek. Neyse ki Paul Irving diğer çocukların yaptıklarını tek başına telafi etmeye yetiyor. Gilbert, o çocuk mükemmel biri ve tam bir dâhi. Dünyanın bir gün o çocuğun adını duyacağına eminim,” diye cümlesini ikna olmuş bir ses tonuyla tamamladı Anne.

“Ben de öğretmeyi seviyorum,” dedi Gilbert. “Bir kere insanın kendisi için de iyi bir eğitim oluyor. Biliyor musun Anne yıllardır okulda öğrendiklerimden daha fazlasını sadece birkaç hafta içinde White Sandsli öğrencilere öğretmenlik yaparken öğrendim. Hepimiz birbirimizle iyi anlaşıyoruz. Duyduğuma göre Newbridge öğrencileri de Jane’i sevmişler ve sanırım White Sands de benim alçakgönüllülükle sürdürdüğün hizmetinden epeyce memnun... Bay Andrew Spencer dışında. Dün gece eve dönerken yolda Bayan Peter Blewett ile karşılaştım. Bana, ‘Bay Spencer’ın yöntemlerinizi hiç onaylamadığını söylemek benim görevim,’ dedi.”

“Hiç fark ettin mi?” diye sordu Anne, “insanlar ne zaman ‘size herhangi bir şeyi söylemek benim görevim’ diye söze başlasa, devamının olumsuz bir şey olacağını bekliyoruz. Peki, neden güzel şeyleri söylemenin de görevleri olabileceğini düşünmezler? Bayan H.B. Donnell dün yine okula geldi ve bana Bayan Harmon Andrew’un çocuklara masal okumamı onaylamadığını belirtmesinin görevi olduğunu söyledi. Bir de Bay Rogerson, Prillie’nin aritmetikte yeterince hızlı olduğunu düşünülmüyormuş. Eğer Prillie oğlanlara göz kırpmak yerine derse odaklansa çok daha başarılı olabilir. Ödevlerini Jack Gillis’in yaptığına eminim. Gerçi henüz bunu ispatlayabilmiş değilim.”

“Peki, Bayan Donnell’in oğluna bir azizi çağrıştıran adıyla hitap etmeyi başarabildin mi?”

“Evet,” diye güldü Anne “ama bu çok zor oldu. İlk başta ona ‘St. Clair’ diye seslendiğimde çocuk fark etmedi bile. İki üç kez daha söyleyince anladı. Arkadaşları onu dürtmese sanki John ya da Charlie gibi alakasız bir isim söylemişim gibi, kendine seslendiğimi anlamayacaktı. Ben de bir gece okuldan sonra onunla sınıfta özel olarak konuştum. Ona annesinin bana kendisine St. Clair adıyla hitap etmemi rica ettiğini söyledim. Kadının bu isteğine karşı çıkamayacağımı da ekledim. Güzelce açıklayınca her şeyi

anladı zaten. Gerçekten çok uyumlu bir çocuk. Bana onu St. Clair diye çağırabileceğimi ama arkadaşlarından biri bunu yapmaya kalkarsa onu ‘fena hâlde benzeteceğini’ söyledi. Tabii ki böyle kötü cümleler kullandığı için onu bir kez daha uyarmak zorunda kaldım. O günden beri kendisine St. Clair adıyla hitap ediyorum, arkadaşları da Jake diyor. Yani her şey yolunda. Bana marangoz olmak istediğini söyledi ama Bayan Donnell ondan bir üniversite profesörü yaratmamı istiyor benden.”

Üniversite lafı geçince Gilbert’in aklı başka yere gitti. Sonra bir süre daha hayalleri, amaçları ve planları hakkında konuştular. Henüz önlerinde sayısız olasılıkların olduğu tüm gençlerin yaptığı gibi heyecanla, umutla ve samimiyetle sohbet ettiler.

Gilbert nihayet doktor olmaya karar vermişti.

“Bence muhteşem bir meslek,” dedi heyecanla. “Bir adamın hayatı boyunca bir şeyle savaşması gerekir, zaten bir zamanlar ünlü biri ‘İnsan aslında savaşan bir hayvandır.’ dememiş miydi? Ben de hastalıklar, acılar ve cehaletle savaşmak istiyorum ki hepsi birbirini tamamlayan şeyler. Ben dünyada samimi ve gerçek bir iş yapmak istiyorum, Anne. Tüm insanların ta en başından beri yaptığı gibi, bilgi birikimimize bir şeyler katmak istiyorum. Mesela benden önce yaşayan insanlar benim için o kadar çok şey yapmış ki, ben de benden sonrakiler için bir şeyler yapmak istiyorum. Bana göre bir insanın yarışta kalması için yapması gereken tek şey bu mecburiyetini yerine getirmektir.”

“Ben de hayata biraz güzellik katmak istiyorum,” dedi Anne hayal kurar gibi. “İnsanların daha çok şey bilmelerini sağlamak değil ki bunun son derece asil bir amaç olduğunun farkındayım, benim sayemde daha güzel vakit geçirmelerini sağlamak istiyorum. Eğer ben doğmamış olsaydım asla var olmayacak neşeli veya mutlu bir düşünce gibi bir şey vermek istiyorum onlara.”

“Bence bu amacını her gün yerine getiriyorsun,” dedi Gilbert hayran hayran.

Haklıydı da.

Anne doğuştan parlak bir çocuktü. O ne zaman bir gülüş ya da güzel bir sözle birinin hayatından geçse, o hayatın sahibi yaşadıklarını daha güzel görüp hayata daha umut dolu gözlerle bakardı.

Sonunda Gilbert üzülerek ayağa kalktı.

“MacPhersonlara gitmem lazım. Moody Spurgeon bugün Queens Academy’den eve geldi ve bana Profesör Boyd’tan ödünç bir kitap getirecekti.”

“Ben de Marilla’nın çayını hazırlamalıyım. Akşam Bayan Keith’i görmeye gitti, birazdan gelir.”

Marilla eve geldiğinde Anne çayı hazırlamıştı. Ocağın ateşi neşeyle yanıyor, buz beyazı çiçekler ve yakut kırmızısı akçaağaç yapraklarıyla dolu bir vazo masayı süslüyor, havayı leziz salam ve ekmek kokuları kaplıyordu.

Fakat Marilla derin bir iç çekip kendini koltuğa attı.

“Gözlerin mi acıyor? Başın mı ağrıdı?” diye endişeyle sordu Anne.

“Hayır. Sadece yorgunum ve endişeliyim. Mary ve çocukları için... Mary’nin durumu iyice kötüleşmiş, daha fazla dayanamaz. İkizlere gelince, onlara ne olacak hiç bilmiyorum.”

“Dayılarından haber gelmemiş mi?”

“Gelmiş, Mary ondan bir mektup almış. Adam bir kereste firmasında çalışıyor ve orada yatıp kalkıyormuş. Çocukları ilkbahara kadar yanına alamayacağını söylemiş. O süre zarfına kadar evlenip yuva kurmayı planlıyormuş ve kış için çocukları komşularının yanına bırakmasını söylemiş ama Mary hiçbirinden bunu isteyemem diyor. Zaten Mary Doğu Grafton halkıyla hiçbir zaman iyi geçinemedi ki... Uzun lafın kısası Anne, Mary çocuklarını benim almamı istiyor. Bundan eminim. Bizzat söylemedi ama ben tavrından anladım.”

“Ah!” Anne heyecanla el çırpı. “Tabii ki alacaksın, öyle değil mi, Marilla?”

“Henüz karar vermedim. Ben senin gibi öyle her şeye hemen atlamam, Anne. Onlar benim sadece üçüncü derecede kuzenlerim. Hem altı yaşında iki çocuğun sorumluluğunu almak korkunç bir şey, ikizlerin yani.”

Marilla, ikizlerin tek bir çocuktan iki kat daha fena olduğunu düşünüyordu.

“İkizler çok ilginçtir, en azından bir çifti,” dedi Anne. “Ama iki ya da üç çift olunca işler fena hâlde karışıyor. Hem benim okuldayken seni eğlendirecek bir şeylerin olması muhteşem olur.”

“Ben bu işin eğlenceli olduğunu hiç sanmıyorum, sadece daha çok endişe ve zahmet olacak diyebilirim. Eğer seni evlat edindiğim yaşta olsalardı daha kolay olurdu. Dora’yı o kadar gözümde büyütüyorum zira iyi ve sessiz bir kıza benziyor. Ama o Davy tam bir canavar.”

Anne çocuklara çok düşkündü ve yüreği Keith ikizleri için çarpıyordu. Kendi hüznün dolu çocukluğu hâlâ zihninde capcanlı bir yerdeydi. Marilla'nın en hassas noktasının görevi olduğuna inandığı şeylere güçlü bir şekilde bağlanmak olduğunu biliyordu ve Anne bu doğrultuda tüm yeteneklerini kullanarak harekete geçti.

“Eğer Davy yaramaz bir çocuksa iyi bir şekilde yetiştirilmesi doğru olmaz mı, Marilla? Eğer onları biz almazsak kim bilir kim alır ve kim bilir nelerden etkilenerek büyürler? Diyelim ki onları Bayan Keith'in kapı komşusu Sprottlar aldı. Bayan Lynde Henry Sprott'ın dünyadaki en yalancı adam olduğunu ve çocuklarının söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamak gerektiğini söylüyor, ikizlerin böyle büyümesi çok korkunç olmaz mıydı? Ya da diyelim Wigginslere gittiler. Bayan Lynde Bay Wiggins'in elinde ne varsa sattığını ve ailesine sadece bayat süt getirdiğini söylüyor. Her ne kadar üçüncü derece kuzenlerin de olsa onlarla olan bağının kopmasını istemezsin, öyle değil mi? Bana öyle geliyor ki Marilla, o çocukları yanımıza almak bizim görevimiz.”

“Galiba öyle,” dedi Marilla suratını asarak. “O zaman Mary'ye onları alacağımı söyleyeyim. Bu kadar sevinmene gerek yok Anne çünkü seni fazladan bir sürü iş bekliyor olacak. Ben gözlerime dikkat etmek zorunda olduğumdan çocukların giysilerini dikmek ve tamir etmek gibi şeyleri sen yapacaksın. Üstelik dikiş dikmeyi de hiç sevmezsin.”

“Nefret ederim,” dedi Anne sakince. “Ama eğer sen o çocukları yanına alabiliyorsan ben de dikişlerini dikebilirim. İnsan bazen sevmediği şeyleri de orta yolu bulmak uğruna yapabilir.”

BÖLÜM 8

MARILLA İKİZLERİ EVLAT EDİNİR

Bayan Rachel Lynde, yıllar önce bir akşam Matthew Cuthbert'ın, kadının deyimiyle, "önemli yetimini" eve doğru getirdiği zamanki gibi yine pencerenin yanına oturmuş battaniye örüyordu. Fakat o olay ilkbaharda olmuştu oysa şimdi sonbaharın sonlarıydı ve ağaçların yaprakları dökülmüş, araziler çıplak kalmıştı. Kahverengi kısırağın çektiği at arabası tıpkı o günkü gibi yine tepeden aşağıya doğru, karanlık ormanın hemen üzerinde mor ve altın sarısı renkler saçarak batmaya başlayan güneş ışığında ilerliyordu. Bayan Rachel merakla arabaya baktı.

Mutfakta uzanmış kocasına, "Marilla cenazeden dönüyor," dedi. Thomas Lynde eskisinden çok daha fazla uzanır olmuştu artık ama ihtiyar kocasından çok daha dikkatli biri olan Bayan Lynde hâlâ kendi evi dışında olan biten her şeyi takip ediyordu. "Hımm, ikizler de yanında. Evet, Davy atın kuyruğunu çekiyor, Marilla da çocuğu durdurmaya çalışıyor. Dora ise ne kadar uslu oturuyor. Yüzü ise hep soluk. Zavallı Marilla bu ikizlerle çok uğraşacak ama bu şartlar altında onları yanına almaktan başka çaresi de yok. Hem Anne de ona yardım eder. Gerçi çok yorulacak ama itiraf etmeliyim o kızın çocuklarla arasında enteresan bir bağ var. Tanrım, zavallı Matthew'un onu eve getirişi daha dün gibi aklımda. Herkes Marilla'nın çocuk büyüteceğini duyunca gülmüştü. Ama bak, şimdi bu ikizleri de evlat edindi. Hayat insanı ölene dek şaşırtmaya devam ediyor."

Şişman kısırak Green Gables arazisine doğru ilerledi. Marilla'nın suratı biraz asıktı. East Grafton'dan buraya kadar tam on altı kilometre yol gelmişlerdi ve bu süre zarfında Davy Keith bir an bile durmamıştı. Marilla'nın gücü çocuğu kıpırdamadan oturtmaya yetmemiş ve kadın yol boyunca çocuk düşüp boynunu kıracak ya da atın ayaklarının altına yuvarlanacak diye endişe edip durmuştu. Sonunda bahçeye vardıklarında onu bir güzel patakladı ama Davy dizginlere rağmen kadının kucağına tırmanıp tombul kollarını boynuna doladı ve minik bir ayı gibi kadına sıkıca sarıldı.

Kadının kırışık yanaklarını sevgiyle sıkıp, “Bence bana isteyerek vurmadin,” dedi. “Zira sen sırf kıpırdamadan oturmuyor diye küçük bir çocuğu pataklayacak bir kadına benzemiyorsun. Sana da benim yaşımdayken kıpırdamadan oturmak zor gelmiyor muydu?”

“Hayır, ben hep bana kıpırdamadan oturmam söylendiğinde denileni yapardım,” dedi Davy’nin yumuşacık kollarında yüreği ısındığı hâlde bunu belli etmemek için sertçe konuşmaya çalışan Marilla.

“Bence kız olduğun içindir,” dedi kadına bir kere daha sarıldıktan sonra yerine oturan Davy. “Senin bir zamanlar bir kız çocuğu olduğunu düşünmek çok komik. Dora kıpırdamadan oturabiliyor ama bence bu hiç eğlenceli değil. Sanırım kızlar daha ağır hareket ediyorlar. Haydi Dora, biraz canlan.”

Davy’nin “canlandırma” yöntemi Dora’nın kıvrıcık saçlarını parmağına dolayıp çekmekti. Kız tiz bir çığlık atıp ağlamaya başladı.

“Daha bugün zavallı anneni mezarına koymuşken, nasıl bu kadar çok yaramazlık yapabiliyorsun?” dedi Marilla çaresizce.

“Ama o öldüğüne seviniyordu,” dedi çocuk büyük bir özgüvenle. “Biliyorum çünkü bunu bana kendisi söyledi. Sürekli hasta olmaktan bıkmıştı. Ölmeden bir gece önce onunla uzun uzun konuştuk. Bana senin Dora ile ikimizi kış boyunca yanına alacağını ve uslu olmam gerektiğini anlattı. Uslu olacağım ama insan etrafta koşarak da uslu olamaz mı? İlla kıpırdamadan oturmak mı gerekir? Bir de bana Dora’ya iyi davranmamı ve onu daima kollamamı söyledi. Ben de öyle yapacağım.”

“Saçını çekmek ona iyi davranmak mı sence?”

“Ama başkasının çekmesine izin vermem,” dedi Davy yumruklarını sıkıp kaşlarını çatarak. “Bir denesinler de göreyim bakayım. Hem ben Dora’nın canını fazla yakmadım ki, kız olduğu için ağladı. Ben erkek olduğum için çok mutluyum ama ikiz olduğum için çok üzgünüm. Mesela Jimmy Sprott’ın kız kardeşi ona sataştığında Jimmy sadece, ‘Ben senden daha büyük olduğum için daha çok şey bilirim,’ diyor. O zaman kız birden sakinleşiyor. Ama ben Dora’ya böyle bir şey söyleyemem ve o da benden farklı düşünmeye devam eder. Ben artık koca bir adam oldum, atı benim sürmeme izin verebilirsin.”

Marilla sonbahar gecesinin yapraklarla dans ettiği bahçesine girerken, her şeye rağmen hâlimden memnundu. Anne onları kapıda karşılayıp ikizleri arabadan indirdi. Dora sakince Anne’in kendisini öpmesine izin verirken

Davy kıza kocaman sarıldı ve neşeli bir ıglık atıp, “Ben Bay Davy Keith!” diye bağırdı.

Yemek masasında Dora tıpkı minik bir hanımefendi gibi davranırken Davy’nin davranışları istenilenden çok çok uzaktaydı.

Marilla yemek tabaklarını kaldırırken, “O kadar acıkmıştım ki kibar bir şekilde yemek yiyecek hâlim kalmadı,” dedi Davy. “Dora benim kadar aç değil. Yolda nasıl hareketliydim, biliyorsun. Of bu kek erikle dolu ve çok lezzetli olmuş. Annem hasta olduğundan evde uzun zamandır kek pişmiyordu. Bayan Sprott bizim için elinden sadece ekmek yapmak geldiğini söylerdi. Bayan Wiggins de yaptığı keklere hiç erik koymazdı. Bir dilim daha alabilir miyim?”

Marilla tam hayır diyecekken Anne cömert davranıp çocuğa ikinci bir dilim daha kesti. Fakat Davy’ye bunun için “teşekkür ederim” demesi gerektiğini hatırlatmayı da ihmal etmedi. Davy kıza bakıp sırtıttı ve kekinden koca bir ısırık aldı. Keki bitirince de “Bir dilim daha verirsen sana teşekkür ederim,” dedi.

“Hayır, yeterince kek yedin,” dedi Marilla. Anne kadının bu ses tonunun “son” demek olduğunu gayet iyi bilirdi, bunu Davy de yakında öğrenecekti.

Anne’e göz kırpan Davy masanın üzerinden kardeşine doğru eğilip, kızın henüz bir lokma yediği kekine uzandı ve tabağı önüne çekip kalan keki ağzına attı. Dora’nın dudakları titremeye başlamıştı. Marilla olan biteni dehşetle izliyordu. Anne “tam bir öğretmen” havasına bürünerek:

“Davy, centilmenler böyle davranmaz,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Davy ağzındakileri yutup konuşmaya çalışarak. “Ama ben centilmen değilim.”

“Olmak istemez misin?” dedi Anne şaşkınlık içinde.

“Tabii ki isterim ama büyümeden centilmen olunmaz.”

“Hayır, kesinlikle olunur,” dedi Anne ve buradan ilerleyip çocuğun aklına güzel şeyler sokma fırsatını yakaladığını düşündü. “Daha küçük bir çocukken centilmen olmaya başlayabilirsin. Centilmenler asla hanımefendilerin önünden bir şey çekip almaz ya da teşekkür etmeyi unutmaz veya birinin saçını çekmez.”

“O zaman hiç de eğlenceli değillermiş,” dedi Davy dürüstçe. “Sanırım ben centilmen olmak için büyümeyi bekleyeceğim.”

Marilla çocukları aldığı için pişman olmuş gibi bir havayla zavallı Dora için bir dilim kek daha kesti. Canı o an Davy ile uğraşmak istemedi. Hem

cenaze hem yolculuk onu çok yormuştu. O an Eliza Andrews'u bile kıskandıracak bir karamsarlık içinde geleceği düşünüyordu.

Her ikisinin de sarışın olması dışında, ikizler birbirlerine pek de benzemiyordu. Dora'nın asla dağılmayan uzun, ince örgüleri vardı. Davy'nin ise kafası kabarık, sarı ve her yerden fırlayan lülelerle doluydu. Dora'nın ela gözleri nazik ve sakinken, Davy'ninkiler fırdönüyordu.

Dora'nın burnu düz, Davy'ninki kalkıktı. Dora'nın ağız minik ve kapalı, Davy'ninki ise büyük ve hep kocaman gülümser hâldeydi. Üstelik tek yanağındaki gamze ona gülerken gerçekten çok sevimli ve komik bir hava katıyordu. O minik yüzünün her zerresinden yaramazlık fıskırıyordu.

Onlardan kurtulmanın en kolay yolunun bu olduğunu düşünen Marilla, "Sanırım artık yatmaları gerek," dedi. "Dora benimle uyur, sen de Davy'yi evin batısına bakan odaya götürebilirsin. Tek başına uyumaktan korkmazsın, değil mi Davy?"

"Hayır ama ben bu kadar erken yatmam," dedi Davy rahat bir tavırla.

"Ah, evet yatarsın." Marilla'nın tek söylediği şey bu oldu ama ses tonundaki ciddiyet Davy'yi bile ürküttü. Hiç sesini çıkartmadan Anne'in peşinden üst kata yöneldi.

"Büyüdüğümde yapacağım ilk işin nasıl bir şey olduğunu görmek için bütün gece sabaha kadar uyumamak olacak," dedi Anne'e büyük bir özgüvenle.

Yıllar sonra bile Marilla, ikizlerin Green Gables'a geldiği o ilk günü düşünürken, ürpermeden edemedi. Takip eden haftalarda da durum çok farklı olmadı ama yine de yaptıkları asil bir işti. Davy'nin yaramazlık yapıp başını belaya sokarak yüreklerini hoplatmadığı tek bir gün bile olmadı. Fakat en unutulmaz olanı geldiklerinin ikinci günü, bir pazar sabahında yaptığı şeydi. Eylül kadar hafif, güzel ve ılık bir sabahtı. Marilla, Dora ile ilgilenirken, Anne de Davy'yi kiliseye götürmek için giydiriyordu. Davy ilk başta yüzünü yıkamamakta ısrar etti.

"Marilla dün yıkamıştı, Bayan Wiggins de cenaze günü sabunla sert sert ovaladı. Bu bana bir hafta yeter. Bu kadar temiz olmanın ne faydası var anlamıyorum. Kirli olmak çok daha rahat."

"Paul Irving yüzünü her gün, kendi isteğiyle yıkıyor," dedi Anne.

Davy daha kırk sekiz saat içinde Green Gables'ın çevresindeki herkesle tanışmıştı. Fakat Anne'e tapıyor olsa da Paul Irving'ten nefret ediyordu çünkü geldiğinin ertesi günü Anne'in o çocuk hakkında çok güzel şeyler

söylediğini duymuştu. Paul Irving'in her gün yüzünü yıkıyor olduğunu duyunca hemen sakinleşti. O yapıyorsa, Davy Keith de yapardı. Bundan hiç hoşlanmıyor olsa bile. Aynı şey giyinip süslenirken de yaşandı ve her şey bittiğinde Davy çok yakışıklı minik bir çocuk oluverdi. Anne çocuğu kilisedeki sıralarına götürürken kendisiyle gurur duydu.

Davy başlarda çok usluuydu. Sürekli sıraların arasına bakıyor, gördüğü küçük çocuklardan hangisinin Paul Irving olduğunu bulmaya çalışıyordu. İlk iki ilahi ve vaaz gayet sessiz geçti. Olay başladığında Bay Allan dua ediyordu.

Lauretta White, Davy'nin önünde oturuyordu. Kızın başı hafifçe geriye doğru kıvrılmış, iki uzun örgüsünün arasından dantellerle kaplı beyaz boynunu ortaya çıkarmıştı. Lauretta sekiz yaşında şişman ve iri bir çocuktur. Annesi ilk kez onu altı aylık bir bebekken kiliseye getirmiş ve o günden bu yana düzenli şekilde getirmeye devam etmişti. Lauretta kilisede kusursuz şekilde oturup ayinlere katılırdı.

Davy elini cebine atıp tüylü, minik bir kırkayak çıkarttı. Marilla onu görüp müdahale etmek istediye de çok geç kalmıştı. Davy kırkayağı Lauretta'nın ensesinden içeriye attı.

Bay Allan'ın duasının tam ortasında korkunç bir çığlık koptu. Rahip durdu ve şaşkınlık içinde gözlerini açarak etrafına bakındı. Kilisedeki tüm kafalar çığlığın geldiği yere doğru döndü. Lauretta White dans eder gibi hoplayıp zıplıyor, elbisesinin arkasını deli gibi çekiştiriyordu.

"Ayyy... Anne... Anne... Çıkart şunu... Ay... Çıkart... Al onu... O yaramaz oğlan ensemden içeri attı... Ay... Anne... iyice aşağı iniyor... Ay... Ay..."

Bayan White ayağa kalktı ve sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla kızını kiliseden dışarıya çıkarttı. Kızın çığlıkları ta uzaktan duyulmaya devam ediyordu. Bay Allan duasına kaldığı yerden devam etti. Fakat o gün herkesin morali çok bozuldu. Marilla hayatında ilk defa okunan duayı kitaptan takip etmemiş ve Anne utançtan kızaran yanaklarla başını bile kaldıramamıştı.

Eve döndüklerinde Marilla, Davy'yi yatağına yatırıp tüm gün orada kalmasını söyledi. Çocuğa asla yemek verilmeyecek, sadece bir dilim ekmekle süt götürülecekti. Anne kederle ekmek ve sütü çocuğa götürdü ve Davy büyük bir iştahla tepsidekileri yerken, yanına oturdu. Kızın gözlerindeki hüznün Davy'nin canını sıktı.

“Sanırım,” dedi, “Paul Irving asla bir kızın ensesinden içeriye bir kırkayak atmazdı.”

“Asla atmazdı,” dedi Anne kederle.

“O zaman bunu yaptığım için üzgünüm,” dedi Davy. “Ama çok tatlı, kocaman bir kırkayaktı. Onu tam içeriye girerken kilisenin merdivenlerinden aldım. Boşa gitsin istemedim. Hem itiraf et, o kızın bağırdığını izlemek eğlenceli değil miydi?”

Salı günü öğleden sonra Yardım Derneği Green Gables’ta toplandı. Anne, Marilla’nın yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğinden okuldan çıkar çıkmaz telaşla eve koştu. Dora gayet temiz ve düzgün bir şekilde, üzerinde beyaz elbisesiyle dernek üyelerinin arasında oturmuş, soru sorulduğunda kibarca cevap veriyor, sorulmadığında sessizce bekliyor ve tam bir örnek çocuk gibi davranıyordu. Baştan aşağı kir içindeki Davy ise ahırda çamurla oynuyordu.

“Ona oynayabileceğini söyledim,” dedi Marilla bitkin bir hâlde. “Böylece daha fazla yaramazlık yapmasını önlerim sandım. Ama insan üzerine bu kadar kirletir mi? Önce biz çayımızı içelim, onu sonra çağıralım. Dora da bizimle içer ama Davy’nin dernek üyeleriyle aynı masaya oturmasına kesinlikle katlanamam.”

Anne dernek üyelerini çay masasına davet etmeye gittiğinde Dora’nın salonda olmadığını gördü. Bayan Jasper Bell, Davy’nin ön kapıya gelerek kızı dışarıya çağırdığını söyledi. Kilerde Marilla ile konuşan Anne çocukların çaylarını birlikte içmelerine karar verdi.

Çay bitmek üzereyken salonun kimliği belirsiz bir figür tarafından işgal edildiğini gördüler. Marilla ve Anne utanç içinde birbirlerine bakarken, Yardım Derneği üyeleri dehşete kapılmıştı. Bu Dora olabilir miydi? Işılsak elbisesinin her yerinden sular damlayan ve Marilla’nın yepyeni halısının üzerinde minik bir göl oluşturan gözyaşları içindeki bu figür o küçük kız olabilir miydi?

“Dora, sana ne oldu böyle?” diye bağırdı ailesinde hiç kaza yaşanmayan tek kişi olan Bayan Jasper Bell’e utançla bakan Anne.

“Davy beni domuz ahırına götürdü,” diye ağladı Dora. “Gitmek istemedim ama bana korkak kedi dedi. Ahıra düştüm, elbisem kirlendi ve domuzlar üzerimden geçti. Elbisem çok kirlenmişti ama Davy eğer sana hortum tutarsam yıkanır dedi. Sonra da bana hortum tuttu ama elbisem hiç

mi hiç temizlenmedi. Üstelik güzel çoraplarımla ayakkabılarım da mahvoldu.”

Marilla kızı üst kata çıkartıp üzerini değiştirirken Anne de masada dernek üyelerine eşlik etti. Davy’yi yakalayıp akşam yemeği yemesine izin vermeden yatağına yolladılar. Alacakaranlık olunca Anne çocuğun odasına gidip onunla ciddi bir konuşma yaptı. Henüz sonuç alınarak kanıtlanmamış olan ama kendisinin çok çok inandığı bir yöntem kullandı. Ona çocuğun yaptığı bu yaramazlığın kendisini çok üzdüğünü anlattı.

“Şimdi ben de üzıldüm,” diye itiraf etti Davy. “Fakat sorun şu ki yaptığım şeyleri yaparken hiç üzülmiyorum ama yaptıktan sonra çok üzülüyorum. Dora bana çamur pastasında yardım etmek istemedi. Elbisesinin kirleneceğini söyledi, ben de deliye döndüm. Sanırım Paul Irving düşeceğini bile bile kız kardeşini domuz ahırına sokmazdı, öyle değil mi?”

“Hayır, böyle bir şeyi hayal bile etmezdi. Paul mükemmel bir centilmendir.”

Davy gözlerini sıkıca kapattı. Sanki kendi kendine düşünüyor gibiydi. Sonra yataktan çıkıp kollarını Anne’in boynuna doladı ve minik suratını kızın omzuna gömdü.

“Anne, Paul gibi iyi bir çocuk olmasam da beni biraz olsun sevmiyor musun?”

“Çok seviyorum,” dedi Anne içtenlikle. Bu çocuğu sevmemek imkânsızdı. “Ama bu kadar yaramaz olmasan seni belki de daha çok severdim.”

“Ben... Bugün bir şey daha yaptım,” diye devam etti Davy boğuk bir sesle. “Şu an çok üzgünüm ama sana anlatmaktan da korkuyorum. Çok kızmazsın, değil mi? Marilla ya da söylemezsin, değil mi?”

“Bilmiyorum Davy, belki de söylemem gerekir. Ama yaptığın şey her ne ise bana bir daha yapmayacağına söz verirsen, ben de sana söz veririm.”

“Hayır, asla yapmayacağım. Onları yılın bu zamanında hiç görmezdim ama bunu kilerin merdivenlerinde buldum.”

“Davy, ne yaptın?”

“Marilla’nın yatağına bir kurbağa koydum. İstersen gidip alabilirsin ama Anne itiraf et, orada kalması çok eğlenceli olmaz mı?”

“Davy Keith!” Anne çocuğun kollarından kurtulup hemen Marilla’nın odasına koştu. Yatak hafif bozulmuştu. Sinirli bir şekilde battaniyeleri

fırlattı ve yastığın altında kendisine bakıp gözlerini kırıştıran kurbağayı gördü.

“Bu korkunç şeyi nasıl dışarı götüreceğim?” diye ürperdi Anne. Ateşin yanında duran küreği gördü ve Marilla kilerde oyalanırken, kürekle kurbağayı almaya çalıştı. Hayvan tam üç kere küreğin üzerinden atladı, Anne bir ara onu koridorda kaybettiğini sandı ama sonunda aşağı indirmeyi başardı. Nihayet kurbağayı kiraz bahçesine fırlattığında derin bir nefes alıp rahatladı.

“Eğer Marilla bunu öğrenseydi, bir daha hayatı boyunca o yatağa yaramazdı. O minik günahkârın tam zamanında bana açılmış olmasına çok sevindim. Ah, Diana penceresinden bana sinyal gönderiyor. Buna çok sevindim... Okulda Anthony Pye, evde Davy Keith sinirlerimi çok gerdi. Bugünlük bu kadar yeter, biraz rahatlamaya ihtiyacım var.”

BÖLÜM 9

RENK SORUNU

“O sinir bozucu ihtiyar Rachel Lynde bugün yine buraya gelip kilisenin vestiyer odasına alınacak halı için bağış yapayım diye beni sıkıştırdı,” dedi Bay Harrison öfkeyle. “O kadın şimdiye dek gördüğüm en dırdırcı kadın. Ne kadar laf varsa hepsini altı kelimeye sığdırıp bir tuğla gibi insanın kafasına fırlatıyor.”

Gri bir kasım akşamının yeni hasat edilmiş tarlalarından esen tatlı rüzgârın keyfini çıkartarak verandanın bir köşesine oturan Anne, bahçedeki köknarların uğultusunu dinliyordu. Başını hayal kurar gibi eğmiş ve omzuna yaslamıştı.

“Sorun ikinizin birbirinizi anlamıyor olmanız,” diye açıkladı. “Birbirinden hoşlanmayan insanların sorunu budur. Ben de Bayan Lynde’den ilk başta hiç hoşlanmamıştım ama onu anlamaya başladığım zaman, onu sevmeyi de öğrendim.”

“Bayan Lynde belki bazılarının iyi anlaştığı biri olabilir ama yedikçe seversin dendiği için durmadan muz yiyecek de değilim,” diye kükredi Bay Harrison. “Onu anlamaya gelince, kendisi herkesin işine karışan biri. Ona da söyledim zaten.”

“Ah, bu onu çok incitmiştir,” dedi Anne içerleyerek. “Nasıl böyle bir şey söylersiniz? Ben de uzun zaman önce ona çok kötü şeyler söylemişim ama o zaman çok sinirlenmişim. Yani onları bilerek söylemedim.”

“Söylediklerim doğrudu ve ben herkese doğru söylenmesine gerektiğine inanırım.”

“Ama bütün gerçeği söylemiyorsunuz,” diye itiraz etti Anne. “Siz gerçeğin sadece olumsuz kısımlarını söylüyorsunuz. Mesela bana birçok kez saçlarımın kızıl olduğunu söylediniz ama bir defa bile güzel bir burnum olduğunu söylemediniz.”

“Bunu söylemesem de bildiğini düşündüm,” diye kıkırdadı Bay Harrison.

“Saçlarımın kızıl olduğunu da biliyorum ama gerçi şimdi eskisinden çok daha koyu renkli, o yüzden bana bunu da söylemenize gerek yok.”

“Madem bu kadar hassassın bir daha söylememeye çalışırım o zaman. Beni mazur gör, Anne. Patavatsızlık yapmak gibi bir alışkanlığım var, beni tanıyanlar bunu sorun etmemeli.”

“Ama insan sorun etmeden duramıyor. Hem böyle bir alışkanlığınızın olması mazeret değil. Mesela biri çıkıp insanlara diken ya da iğne batırsa, sonra da affedersiniz lütfen sorun etmeyin. Bu sadece bir alışkanlık,’ dese ne yapardınız? Onun deli olduğunu düşünürdünüz, değil mi? Bayan Lynde’in herkesin işine karışması konusuna gelince, belki de öyle biridir. Ama hiç ona çok iyi kalpli biri olduğunu ve fakirlere daima yardım ettiğini söylediniz mi? Ya da Timothy Cotton ondan bir kalıp tereyağı çaldığında, karısına ondan satın aldığını söylediğinden söz ettiniz mi? Hatta Bayan Cotton ona tereyağının tıpkı turp gibi bir tadı olduğunu söylediğinde bile Bayan Lynde yağı bu kadar kötü olduğu için kadından özür dilemişti.”

“Sanırım bazı iyi özellikleri var,” diye düşündü adam. “Çoğu insanın vardır zaten. Gerçi sen hiç fark etmesen de benim de var. Ama yine de halı için para filan vermem. Bana göre buradaki herkes her şey için durmadan para istiyor. Senin binayı boyama projen nasıl gidiyor?”

“Muhteşem. Geçen cuma akşamı toplantı yaptık. Hem binayı boyamak hem de çatıyı onarmak için epey para toplamışız. Çoğu insan çok güzel bağışlar yapmış, Bay Harrison.”

Anne bunu çok tatlı bir ses tonuyla söylese de altını çizmesi gereken kelimeleri dikkatle vurgulamıştı.

“Ne renge boyayacaksınız?”

“Çok güzel bir yeşile karar verdik. Çatı elbette koyu kırmızı olacak. Bay Roger Pye boyaları bugün kasabadan getirecek.”

“İşi kim yapacak?”

“Carmody’den Bay Joshua Pye. Hatta çatıyı neredeyse bitirdi sayılır. Her bir Pye ile onun için anlaşma yapmamız gerekti. Tam dört aile var, biliyorsunuz ve hepsi de eğer işi Joshua yapmazsa tek kuruş vermeyeceklerini söyledi. Aralarında topladıkları on iki doları bağışladılar ve her ne kadar bazıları işi bir Pye’a vermemiz için hiç de yeterli bir miktar olduğunu düşünmese de biz gayet dolgun bir bağış olduğuna karar verdik. Bayan Lynde onların her şeyi mahvetmeye çalıştığını söylüyor.”

“Buradaki asıl soru, Joshua’nın işini iyi yapıp yapmayacağı. Eğer iyi yaparsa soyadının Pye ya da Pudding olması bence hiç dert değil.”

“Kendisi gayet iyi bir işçi olarak anılır, gerçi çok tuhaf bir adam olduğunu da söylerler. Neredeyse hiç konuşmaz.”

“Çok da kötü bir özellik sayılmaz,” dedi Bay Harrison kuru bir sesle. “Buradakiler ona tuhaf diyordur zira ben de Avonlea’ye gelmeden evvel pek konuşmazdım ama Bayan Lynde beni sağır sandı ve işaret dili öğrenmem için bağış toplamaya başladı. Ben de sırf kendimi savunmak için daha fazla konuşur oldum. Gitme zamanın gelmedi mi, Anne?”

“Gitmem gerek. Akşam Dora için dikiş dikmem lazım. Üstelik Davy şu an bir sürü yaramazlık yapıp Marilla’nın canını sıkıyordur. Bu sabah bana ilk söylediği şey, ‘Karanlık nereye gidiyor Anne? Bilmek istiyorum,’ oldu. Ona dünyanın diğer tarafına gittiğini söyledim ama kahvaltıda gitmediğini söyledi. Kuyuya gidiyormuş. Marilla bugün onu tam dört kez kuyunun başında yakalamış. Karanlığa ulaşmaya çalışıyormuş.”

“Tam bir canavar,” dedi Bay Harrison. “Dün buraya geldi ve ben ahırdan eve gelene dek Ginger’in kuyruğundan tam altı tane tüy koparttı. Zavallı kuş o günden beri kuyruğunu yalıyor. O çocuklar başınıza çok bela açıyor olmalılar.”

“Her kıymetli şey uğruna biraz sıkıntı çekmeye değer,” dedi Anne. Bir yandan da içinden Ginger’in tüylerini yolduğu için çocuğun bir sonraki hatasını affetmeye karar verdi.

Bay Roger Pye o gece kasabadan boyayı getirdi ve suskun ama işinde usta biri olan Bay Joshua Pye ertesi gün binayı boyamaya başladı. Görevini hiç aksatmadan yaptı. Bina “aşağı yol” denilen bir yerin üzerinde idi. Sonbaharda bu yol hep ıslak ve çamurlu olur, Carmody’ye giden insanlar daha uzun olan “üst” yolu tercih ederlerdi. Binanın çevresinde çok fazla köknar ağacı vardı ve iyice yanına kadar sokulmadan binayı görmek imkânsızdı. Bay Joshue Pye asosyal yüreğinin çok sevdiği bir yalnızlık ve özgürlük duygusuyla binayı boyadı.

Cuma günü öğleden sonra işini bitirip Carmody’ye geri döndü. O gittikten kısa süre sonra Bayan Rachel Lynde binanın yeni hâlini görmek için çamurla kaplı aşağı yola gitti. Köknar ağaçlarıyla dolu köşeyi döndü ve binayı gördü.

Binanın görüntüsü kadında garip bir etki yarattı. Dizginleri bırakıp ellerini havaya kaldırarak, “Yüce Tanrım!” dedi. Binaya gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Derken deli gibi gülmeye başladı.

“Bir yanlışlık olmalı, kesin bir yanlışlık olmalı. Zaten bu Pye sülalesi her şeyi mahveder.”

Bayan Lynde evine dönerken yolda gördüğü birkaç kişiyle binanın yeni görüntüsü hakkında konuştu. Haberler hızla yayıldı. Evinde bir ders kitabını inceleyen Gilbert Blythe, haberleri günbatımında babasının işçisinden öğrendi ve öğrenir öğrenmez de telaşla Green Gables’a koştu. Yolda Fred Wright ile karşılaştı. Diana Barry’yi, Jane Andrews’u ve Anne Shirley’i de bulup büyük ve yaprakları dökülmüş ağaçların çevrelediği Green Gables’ın bahçe kapısına gittiler.

“Bu herhalde doğru değildir, Anne?” diye haykırdı Gilbert.

“Doğru,” dedi Anne üzgün bir ses tonuyla “Bayan Lynde, Carmody’ye giderken uğrayıp bana durumu anlattı. Ah, resmen berbat bir durum bu! Bir şeyi kanıtlamaya çalışmanın kime ne faydası var?”

“Berbat olan ne?” dedi elinde Marilla için kasabadan getirdiği bir şapka kutusuyla o an yanlarına gelen Oliver Sloane.

“Duymadın mı?” dedi Jane öfkeyle. “Olay şu... Joshue Pye gidip tüm binayı yeşil yerine maviye boyamış, hem de koyu, parlak bir maviye. Hani el arabalarını ve at arabalarını boyadıkları maviye. Bayan Lynde bunun bir bina için çok çirkin bir renk olduğunu söyledi. Özellikle de şimdiye dek hiç görmediği ya da hayal bile etmediği kırmızı bir çatı ile birleşince. Olayı duyunca düşüp bayılacaktım. Onca zahmete katlandıktan sonra bu sonucu görmek çok üzücü.”

“Peki, böyle bir hata nasıl olmuş olabilir?” dedi Diana.

Bu zalim hatanın tek sorumlusu Pyelardı. Gelişimciler Morton-Harris boyalarını kullanmaya karar vermişti çünkü o boya kutuların her biri bir renk kartına göre numaralandırılırdı. Boyayı alacak olan kişi önce boya kartından bir renk seçer ve siparişini o rengin numarasına göre verirdi. Bay Roger Pye kasabaya inip boyayı alacağı haberini oğlu John Andrew ile Gelişimcilere gönderdiğinde, onlar da istedikleri yeşil rengin 147 numara olduğunu John Andrew’a söylemişti. John Andrew babasına bu numarayı söylediğini iddia etse de Bay Roger Pye inatla oğlunun ona 157 numara dediğini söylüyordu. Sonuç binanın şu anki hâliydi.

O gece Avonlea’daki her Gelişimcinin evinde büyük bir huzursuzluk hâkimdi. Green Gables’taki karamsar hava o kadar yoğundu ki, bu durum Davy’yi bile rahatsız etti. Anne ağlıyor ve bir türlü sakinleştirilemiyordu.

“On yedi yaşında da olsam ağlamam gerekiyor, Marilla,” diye hıçkırdı. “Bu çok utanç verici bir şey. Sanki derneğimize ölüm haberi gelmiş gibiydi, insanlar bize o kadar çok gülecek ki, artık ortada dernek diye bir şey kalmayacak.”

Fakat hayatta da tıpkı rüyalarındaki gibi, sonuçlar tersine çıkar. Avonlea halkı hiç gülmedi, aksine hepsi çok öfkeliydi. Paraları boşa gitmişti, bu korkunç hata yüzünden çok kızgındılar. Halkın gözü Pyeların üzerine odaklandı. Roger Pye ile John Andrew birbirlerini suçluyordu. Kutuları açıp da içindeki boyanın yeşil değil mavi olmadığını fark etmediği için Joshue Pye da tam bir aptal olmalıydı. Fakat Joshua Pye, Avonlea’nın renk zevkinin kendisini hiç ilgilendirmediğini, kendi fikrinin önemli olmadığını, rengini tartışmak değil binayı boyamak için tutulduğunu ve parayı bunun için aldığını söyledi.

Bir sulh hâkimi olan Bay Peter Sloane’a danışan Gelişimciler maalesef adama parasını ödemek zorunda kaldı

“Ödemek zorundasınız,” dedi Peter. “Ona hangi renge boyanacağı söylenmediği için bu konudan sorumlu tutulamaz. Sadece işini yapmış. Fakat bina korkunç görünüyor, tam bir utanç kaynağı.”

Talihsiz Gelişimciler artık Avonlea halkının kendilerine karşı çok daha önyargılı olacağını beklerken, tam tersine halkın sempatisini kazandılar, insanlar amaçları için çok çalışan bu hevesli ve heyecanlı minik derneğin kullanıldığını düşünüyordu. Bayan Lynde onlara yollarını devam etmelerini ve tüm dünyaya Pyeların her şeyi karıştıran tipler olduğunu göstermelerini söyledi. Yüzbaşı Spencer onlara haber gönderip çiftliğinin önündeki yolda bulunan bütün kök ve kütükleri temizleyip yerine çim dikeceğini ve tüm masrafları kendisinin karşılayacağını söyledi. Bayan Hiram Sloane bir gün okula gelip verandada Anne’e gizlice eğer “dernekleri” isterse baharda yolların kesiştiği noktaya bizzat kendisinin sardunya ekeceğini ve ineğinin çiçekleri yemesinden korkmamaları gerektiğini çünkü hayvanı oradan uzak tutacağını söyledi. Hatta hiç gülmeyen Bay Harrison bile onlara gülümseyip sempatisini açıkça belli etti.

“Boş ver, Anne. Zaten bütün boyalar zamanla solup çirkinleşir, bu mavi daha en başta çirkin olduğuna göre demek zamanla güzelleşecektir. Hem çatı da tamir edildi. Bundan sonra hiç sızıntı olmadan herkes orada güzel vakit geçirebilir. Bence çok şey başardınız.”

“Fakat artık Avonlea Binası herkesin diline düştü ve bu durum asla unutulmayacak,” dedi Anne kederle.

Doğruyu söylemek gerekirse Anne'in söyledikleri doğrudu.

BÖLÜM 10

DAVY HEYECAN PEŞİNDE

Kasım'da bir öğleden sonra Huş Ağacı Patikası'ndan eve doğru yürüyen Anne hayatın muhteşem bir şey olduğunu düşünüyordu. Günü çok güzel geçmiş, minik kraliyetinde her şey yolunda gitmişti. St. Clair, soyadıyla ilgili soru soran diğer çocuklarla kavga etmemiş, yüzü diş ağrısı yüzünden fena hâlde şişmiş Prillie Rogerson oğlanları bir kez olsun ayartmaya çalışmamıştı. Barbara Shaw sadece bir kez sakarlık yapmış ve yere bir bardak su dökmüştü. Anthony Pye ise o gün okula gelmemişti.

“Bu kasım ne güzel bir ay!” dedi kendi kendine konuşma huyundan bir türlü vazgeçmeyen Anne. “Kasım genelde sevilen bir ay değildir, sanki dünyanın yaşlanmaya başladığını bir anda fark edip ağlamaya başladığı bir aydır. Oysa bu yıl dünya çok asil şekilde yaşlanıyor, beyaz saçları ve yüzündeki kırışıklıklarıyla bile oldukça hoş bir hanımefendi olacağını bilen saygın bir ihtiyar gibi. Günler çok güzel, akşamlar çok keyifli geçti. Son iki hafta o kadar huzurluydu ki Davy bile çok az yaramazlık yaptı. Bence o çocuk gerçekten çok gelişti. Orman bugün ne kadar sessiz, ağaç tepelerinde uğuldayan hafif rüzgârın dışında çıt çıkmıyor! Rüzgârın sesi çok uzaktaki bir kıyıda sörf yapanların sesine benziyor. Ormanlar ne kadar güzel! Siz güzel ağaçlar! Her birinizi birer dost gibi seviyorum.”

Anne ince ve genç bir huş ağacına sarılıp, krem rengi gövdesini öptü. Patikadaki köşeden dönüp kendisini gören Diana gülmeye başladı.

“Anne, güya bir yetişkin gibi davranıyorsun ama eminim tek başınayken tıpkı küçük bir kız gibisin,” dedi.

“İnsan küçük bir kızken edindiği alışkanlıklardan hemen kurtulamıyor işte,” dedi Anne gülerek. “Ne de olsa on dört yıl boyunca küçüktüm, son üç yılda aniden büyüdüm. Ormanda kendimi hep küçük bir kız gibi hissedeceğimden eminim. Okuldan eve giderken hayal kuracak vakit bulabiliyorum, bir de uyumadan yarım saat önce. Öğretmenlik yapmak, ders çalışmak ve Marilla'ya yardım etmekle o kadar meşgulüm ki hayal kurmaya vaktim kalmıyor. Her gece odamda yatarken ne harika maceralar yaşıyorum bir bilsen. Daima kendimi muhteşem, harika ve çok başarılı biri

olarak hayal ediyorum; büyük bir prima donna* ya da bir Kızıl Haç hemşiresi veya bir kraliçe gibi. Mesela dün gece kraliçeydim, insanın kraliçe olduğunu hayal etmesi muhteşem bir şey. Hiçbir sorun yaşamadan kraliçeliğin tadını çıkarıyor ve dilediğin an kraliçelikten vazgeçebiliyorsun ki gerçek hayatta bunları yapamazsın. Fakat ormanda biraz daha farklı şeyler hayal ediyor ve buna bayılıyorum. Mesela ihtiyar bir çam ağacında yaşayan bir orman perisi ya da kuru bir yaprağın altına gizlenen kahverengi bir orman ciniymişim gibi hayal ediyorum kendimi; demin beni öperken yakaladığın o beyaz huş ağacını da kız kardeşim olarak. Tek fark onun bir ağaç, benimse bir insan olmam ama bu çok da mühim bir fark sayılmaz. Sen nereye gidiyorsun, Diana?”

* Operada baş kadın rollerini oynayan oyuncu. (Editör Notu)

“Dicksonlara. Albertaya yeni elbisesini biçerken yardım edeceğime söz verdim. Akşam gelip benimle eve kadar yürür müsün, Anne?”

“Olabilir... Madem Fred Wright kasabada,” dedi Anne fazla masum bir ifadeyle.

Yanakları kızaran Diana başını öne eğip yürüdü. Fakat gücenmiş benzemiyordu.

Anne o akşam Dicksonlara gitmeye niyetli olsa da gidemedi. Zira Green Gables’a geldiğinde karşılaştıkları yüzünden zihnindeki tüm planlar uçup gitti. Marilla onu bahçede karşıladı. Kadının gözleri telaştan fal taşı gibi açılmıştı.

“Anne, Dora kayboldu!”

“Dora mı? Kayıp mı oldu?” Bahçede sallanan Davy’ye bakan Anne, çocuğun gözlerindeki hınzır pırıltıyı fark etti. “Davy, onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Yemin ederim onu öğle yemeğinden beri görmedim.”

“Ben de saat birden beri yoktum,” dedi Marilla. “Thomas Lynde aniden hastalanmış, Rachel bir an evvel onları doktora götürmemi istedi. Ben giderken Dora mutfakta bebeği ile oynuyor, Davy de ahırın arkasında çamurdan pasta yapıyordu. Eve yarım saat önce geldim ve Dora’yı hiçbir yerde bulamadım. Davy ben gittiğimden beri onu hiç görmediğini söylüyor.”

“Görmedim,” dedi çocuk sakince.

“Buralarda bir yerlerde olmalı,” dedi Anne. “Tek başına asla uzağa gitmez, ne kadar tedbirli bir kız olduğunu bilirsin. Belki de odalardan birinde uyuyakalmıştır.”

Marilla başını iki yana salladı.

“Bütün evi aradım ama belki diğer binalardan birine girmiştir.”

Her yeri dikkatle aradılar. Evin, arazinin ve diğer binaların her köşesine baktılar. Anne orkidelerin arasına bile baktı ve hatta Hayaletli Orman’a kadar gidip Dora’ya seslendi. Marilla bir mum yakıp kileri aradı. Davy her defasında onlara eşlik ediyor ve Dora’nın gitmiş olabileceği yerleri tahmin etmeye çalışıyordu. En sonunda yeniden bahçede buluştular.

“Çok acayip,” diye homurdandı Marilla.

“Nerede olabilir?” dedi Anne çaresizce.

“Belki de kuyuya düşmüştür,” dedi Davy neşeyle.

Anne ile Marilla korku dolu gözlerle bakıştı. Çocuğu ararken ikisi de bunu düşünmüş ama kelimelere dökmeye cesaret edememişti.

“O... Olabilir,” diye kekeledi Marilla.

Başı dönen, midesi bulanık Anne kuyunun yanına gidip aşağıya baktı. Kova kuyunun içindeki rafın üzerinde duruyordu, ta aşağıdan suyun pırıltısı görünüyordu. Cuthbert Kuyusu Avonlea’daki en derin kuyuydu. Ya Dora... Fakat Anne bu fikre dayanamadı. Ürpererek arkasını döndü.

“Hemen Bay Harrison’a koş,” dedi Marilla telaşla.

“Bay Harrison da John Henry de yoklar, kasabaya gittiler. Bay Barry’ye haber vereyim.”

Bay Barry ucu kancalı uzun bir halat alıp Anne ile kuyunun başına geldi. Korkudan titreyen ve buz kesilen Marilla ile Anne, Bay Barry kuyuyu tararken kenarda durup bekledi. Bu sırada Davy de meraklı gözlerle adamı izliyordu.

Nihayet Bay Barry başını iki yana salladı. Herkes rahat bir nefes aldı.

“Aşağıda olamaz. Gerçi nereye gittiğini de çok merak ediyorum. Bana bak genç adam, kız kardeşinin nerede olduğunu bilmediğinden emin misin?”

“Bilmediğimi defalarca söyledim ya, belki de bir berduş gelip onu kaçırmıştır,” dedi Davy.

Kızın kuyudan çıkmadığını görünce içi rahatlayan Marilla, “Saçmalık!” dedi öfkeyle. “Anne, sence Bay Harrison’a gitmiş olabilir mi? Onu adamın

evine götürdüğünden beri o papağandan bahsedip duruyordu.”

“Dora’nın tek başına o kadar uzağa gideceğini sanmıyorum ama yine de gidip bir bakayım,” dedi Anne.

Tam o sırada Davy’nin yüz ifadesinin aniden değiştiğini hiç kimse fark etmedi. Sessizce çitin altından geçip tüm gücüyle ahıra doğru koşmaya başladı.

Anne umutla Bay Harrison’ın arazisinden geçip evine doğru yaklaştı. Ev kilitli, panjurlar kapalıydı. Etrafta herhangi bir canlıdan eser yoktu. Verandaya çıkıp bağırarak Dora’ya seslendi.

Hemen arkasındaki mutfakta duran Ginger aniden korkup küfretmeye ve tiz çığlıklar atmaya başladı. Fakat kuşun çığlıklarının arasında Anne Bay Harrison’ın aletlerini koyduğu kulübeden bu tarafa doğru gelen cılız bir ses daha duydu. Kapıya koştu, kilidi kaldırdı ve bir yün yumağı gibi yere oturmuş, korku dolu gözlerle kendisine bakan minik bir çocuk gördü.

“Ah, Dora. Dora, bizi nasıl korkuttun! Sen buraya nasıl geldin?”

“Davy ile Ginger’ı görmeye gelmiştik,” diye ağladı Dora. “Ama onu göremedik. Davy papağanın küfretmesi için kapıya tekme attı. Sonra beni buraya getirdi ve üzerime kapıyı kilitleyip kaçtı. Dışarıya çıkamadım. Çok ağladım ve çok korktum. O kadar acıktım ve o kadar üşüdüm ki! Hiç gelmeyeceksin sandım, Anne.”

“Davy ha?” Anne başka bir şey söyleyemedi. Büyük bir üzüntüyle kızı kucağında eve kadar götürdü. Kızı bulmuş olmasının verdiği sevinç, Davy’nin davranışı yüzünden hissettiği öfke ve kederin altında ezilmişti. Dora’yı oraya kapatmış olması mazur görülebilirdi ama ya o söylediği yalanlar? Hem de gözünü bile kırpmadan, soğukkanlı bir şekilde? Anne bu gerçeğe göz yumamazdı. Oturup yaşadığı bu korkunç hayal kırıklığı yüzünden saatlerce ağlayabilirdi. Zira Davy’yi çok seviyordu, o dakikaya kadar onu canından bir parça gibi görmüştü. Şimdi ise onun bir yalancı olduğunu görmesi Anne’in canını yakıyordu.

Marilla sessizce Anne’in anlattıklarını dinlerken, Davy için hiç de iyi şeyler düşünmüyordu. Bay Barry gülerek Davy’nin cezalandırılmasını tavsiye etti. Eve dönünce Anne korkudan titreyerek ağlayan Dora’yı sakinleştirip ona yemeğini yedirdi, sonra da yatağına yatırdı. Tam mutfığa geri dönmüştü ki Marilla inatla ayaklarını sürüyen Davy’yi çeke çeke içeri sokuyordu. Çocuğu az evvel ahırın en karanlık köşesinde saklanırken bulmuştu.

Çocuğu odanın ortasına getirdi, sonra da gidip evin doğu yakasına bakan pencerenin önüne oturdu. Anne ise batı tarafındaki pencerenin önünde hiç kıpırdamadan oturuyordu. Aralarında yaramaz Davy vardı. Sırtı Manila'ya dönüktü. O zayıf, korkudan titreyen, minik sırtı. Yüzü ise Anne'e dönüktü. Yaptığı hatanın farkına vardığı için biraz utanç, biraz da daha sonra bu yaptığına Anne ile güleceklerini sandığı hafif hınzır bir ifade olan minik yüzü.

Fakat Anne'in gri gözleri ona gülümseyerek cevap vermiyor, çocuğun bu yaptığıının yaramazlıktan başka bir nedeni olup olmadığını sorgular gibi bakıyordu. Sanki başka bir sebebi vardı, çirkin ve itici bir şey.

"Bunu nasıl yapabildin Davy?" diye sordu kederle.

Davy olduğu yerde kıvrandı.

"Eğlence olsun diye yaptım. Son zamanlarda buralar o kadar sessiz ve sıkıcıydı ki sizi biraz korkutup eğlendirmek istedim. Öyle de oldu zaten."

Korku ve pişmanlığına rağmen Davy hâlâ sırtıyordu.

"Ama koca bir yalan uydurdun Davy," dedi hiç olmadığı kadar üzgün olan Anne.

Davy şaşırmıştı.

"Yalan mı? Palavra gibi mi?"

"Doğru olmayan bir hikâye anlattın demek istiyorum."

"Tabii ki anlattım," dedi Davy dürüstçe. "Anlatmasaydım korkmazdınız ki. Anlatmak zorundaydım."

Çocuğun bu tepkisi Anne'in korkularını iyice tetikledi ve kızın göz pınarlarından aşağıya iki büyük gözyaşı aktı.

"Ah, Davy nasıl yaptın?" dedi titrek bir sesle. "Yaptığının ne kadar yanlış olduğunu bilmiyor muydun?"

Davy donakaldı. Anne ağlıyordu. Anne'i o ağlatmıştı! Minik kalbini gerçek bir pişmanlık duygusu kapladı. Anne'in yanına koşup kucağına atladı ve kollarını kızın boynuna dolayıp gözyaşlarına boğuldu.

"Palavranın yanlış bir şey olduğunu bilmiyordum," diye ağlamaya başladı. "Bunun yanlış olduğunu bilmemi nasıl beklersin? Bay Sprott'ın bütün çocukları her gün palavra atıyor, üstelik yemin de ediyorlar. Sanırım Paul Irving hiç palavra atmıyordur, oysa ben onun gibi iyi bir çocuk olmak için elimden geleni yapıyorum ama galiba artık beni sevmeyeceksin. Ama bana bunun yanlış bir şey olduğunu anlatabilirdin. Seni ağlattığım için çok ama çok üzgünüm, Anne. Bir daha asla yalan söylemeyeceğim."

Davy yüzünü Anne'in omzuna gömüp deli gibi ağladı. Aniden yüreği yumuşayan Anne çocuğun kıvrıkcık saçlarının arasından Marilla'ya baktı.

“Yalan söylemenin yanlış bir şey olduğunu bilmiyormuş, Marilla. Eğer bir daha asla doğru olmayan şeyler söylemeyeceğine söz verirse belki de onu bu defa affedebiliriz.”

“Artık kötü bir şey olduğunu bildiğim için bir daha asla söylemeyeceğim,” diye hıçkırarak cevap verdi Davy. “Eğer bir daha beni palavra atarken yakalarsan...” Adil bir ceza bulmak için biraz düşündü, “... derimi canlı canlı yüzebilirsin Anne.”

“‘Palavra’ deme Davy, ‘yalan’ de,” dedi yine öğretmen havasına bürünen Anne.

“Neden?” diye sordu doğrulup ıslak ve meraklı gözlerle kıza bakan Davy. “Neden palavra değil de yalan deniyor? Bilmek istiyorum. O da diğeri gibi büyük bir kelime.”

“Ama kaba bir kelime ve küçük çocukların kaba kelimeler kullanması doğru değil.”

“Doğru olmayan ne çok şey var,” dedi Davy derin bir iç çekerek. “Bu kadar çok olduğunu asla tahmin etmezdim. Palav... Yalan söylediğim için çok üzgünüm ama artık yanlış bir şey olduğunu öğrendim ve bir daha asla söylemeyeceğim. Peki, bu seferlik bana ne ceza vereceksin? Bilmek istiyorum.” Anne yalvarır gibi Marilla'ya baktı.

“Çocuğa çok yüklenmek istemiyorum,” dedi Marilla. “Sanırım hiç kimse ona yalanın yanlış bir şey olduğunu öğretmemiş ve Sprottların çocukları da ona hiç iyi örnek olmamış. Zavallı Mary onu doğru dürüst yetiştiremeyecek kadar hastaydı ve altı yaşında bir çocuğun bunları kendi kendine öğrenmesini beklemek de hata olur. Sanırım onu doğru olan hiçbir şeyi bilmediğini varsayıp en baştan başlayacağız. Fakat Dora'yı oraya kilitlediği için cezalandırılması gerek. Bu sefer onu yemek yemeden yatağına göndermeyelim zira bu cezayı çok sık veriyoruz. Başka bir önerin yok mu, Anne? Sürekli anlattığın şu hayal gücün sayesinde herhalde daha farklı bir şey bulabilirsin?”

“Ama cezalar korkunç şeylerdir, ben hep güzel şeyler hayal ederim,” dedi Davy'ye sıkıca sarılan Anne. “Zaten dünyada yeterince kötü şey var, bir de onları hayal etmeye hiç gerek yok.”

Sonunda Davy her zamanki gibi yine yatağına gönderildi ve ertesi gün öğlene dek odasından çıkmaması istendi. Herhâlde bir şey düşünmüş

olmalıydı ki Anne daha sonra kendi odasına gittiğinde çocuğun ona seslendiğini işitti. İçeri girdiğinde Davy'yi dirsekleri dizinde, çenesi ellerinin arasında yatağında otururken buldu.

“Anne,” dedi çocuk sessizce. “Herkesin palav... Yalan söylemesi yanlış mı? Bilmek istiyorum.”

“Evet, kesinlikle.”

“Yetişkin birinin de mi?”

“Evet.”

“O zaman,” dedi Davy kararlı bir ifadeyle, “Marilla da yalan söylediği için kötü biri. Üstelik o benden daha beter çünkü yalan söylemenin yanlış bir şey olduğunu zaten biliyor.”

“Davy Keith, Marilla hayatında bir kez bile yalan söylememiştir,” dedi Anne öfkeyle.

“Söyledi. Daha dün bana, eğer her gece dua etmezsem başıma çok kötü bir şey geleceğini söyledi. Ben de neler olacağını görmek için bir haftadır dua etmedim... Başıma kötü bir şey filan da gelmedi,” diye karara vardı Davy.

Anne o an gülmemek için kendini zor tuttu çünkü Manila'nın itibarını yerle bir etmek istemiyordu.

“Neden öyle diyorsun Davy Keith? Daha bugün başına çok kötü bir şey geldi.”

Davy şaşkın şekilde Anne'e baktı.

“Sanırım yemek yemeden yatağa gönderilmemi kastediyorsun ama o kötü bir şey değil ki. Elbette hoşuma gitmiyor ama bunu o kadar sık yaşadım ki, artık alıştım. Hem zaten akşam yemeği yemesem de olur çünkü sabah kahvaltısında iki kat fazladan yiyorum.”

“Yatağa gönderilmeni kastetmedim. Bugün yalan söylediğin gerçeğini kastettim. Ve Davy...” Anne yatağın ucundan çocuğa doğru eğilip parmağını salladı, “Doğru olmayan şeyleri anlatmak bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şeydir... En kötü, işte görüyorsun, Marilla sana doğruyu söylemiş.”

“Ama ben heyecanlı bir şey olacağını sanmıştım,” dedi kalbi kırılan Davy.

“Senin düşüncelerinin suçlusu Marilla değil. Kötü şeyler her zaman heyecanlı olmaz. Genelde çok iğrenç ve aptalca olurlar.”

“Gerçi Marilla ile ikinizin kuyudan aşağıya baktığını izlemek çok komikti,” dedi dizlerine sarılan Davy.

Anne aşağıya inene kadar yüz ifadesini hiç bozmadı ama oturma odasına girer girmez kendini kanepeye atıp kahkahalarla güldü.

“Keşke bana da aklına gelen şu fıkrayı anlarsan,” dedi Marilla. “Bugün gülünecek hiçbir şey görmedim de.”

“Bunu duyunca çok güleceksin ama,” dedi Anne. Marilla gerçekten güldü. Bu Anne’i evlat edindiğinden bu yana kadının ne kadar çok ilerleme kaydettiğini gösteriyordu aslında. Fakat sonra yine hüznü ve derin bir iç çekti.

“Her ne kadar bir keresinde bir rahibin çocuğun birine bunu söylediğini duymuş olsam da sanırım Davy’ye böyle söylememeliydim. Ama beni çok kızdırdı. Senin Carmody’deki konsere gittiğin geceydi. Onu ben yatırıyordum. Bana Tanrı’nın gözünde bir önemi olacak kadar büyüene dek dua etmenin bir faydası olduğunu düşünmediğini söyledi. Anne, bu çocukla ne yapacağız hiç bilmiyorum. Onun gibisini hiç görmedim ve umudum gittikçe tükeniyor.”

“Ah, böyle söyleme Marilla. Buraya ilk geldiğimde ben nasıl kötüydüm hatırlasana.”

“Anne, sen kötü değildin asla... Şimdi gerçek kötülüğün ne olduğunu anladığım için bunu fark ediyorum. Sen durmadan başını belaya sokardın ama hep iyi niyetliydin. Davy kötü olmayı seviyor.”

“Hayır, hayır. Ben onun da içinde gerçek kötülük olduğunu sanmıyorum. Yaptığı şey sadece yaramazlık. Burası onun için biraz sessiz bir yer, oynayacak başka çocuklar da yok. O da kendini böyle meşgul ediyor. Dora bir erkek çocuğuna oyun arkadaşlığı yapamaz çünkü çok sessiz, sakın bir kız. Bence onları okula göndermek çok iyi olur, Marilla.”

“Hayır,” dedi Marilla. “Babam daima hiçbir çocuğun yedi yaşına gelene dek okulun dört duvarı arasına sıkışmaması gerektiğini söylerdi. Bay Allan da aynı şeyi söylüyor. İkizler evde birkaç ders alabilir ama yedi yaşına gelene dek okula gidemezler.”

“O hâlde Davy’yi evde eğitmeyi denemeliyiz,” dedi Anne neşeyle. “Bütün hatalarına rağmen o çok tatlı bir çocuk. Onu sevmeden duramıyorum. Marilla, belki bu söyleyeceğim çok korkunç bir şey olabilir ama ben Davy’yi oldukça uslu ve düzgün bir çocuk olmamasına rağmen Dora’dan daha çok seviyorum.”

“Nedenini bilmiyorum ama ben de,” diye itiraf etti Marilla. “Oysa Dora o kadar uslu ki, bu hiç âdil değil. Ondan daha iyi bir çocuk olamaz, insan evde olup olmadığını bile fark etmiyor.”

“Dora fazla iyi,” dedi Anne. “Ona ne yapması gerektiğini söyleyen biri olmasa da o düzgün davranır. Sanki bir yetişkin olarak doğmuş gibi ve o yüzden bence bize ihtiyacı yok,” dedi oldukça önemli bir gerçeği dile getiren Anne. “Biz hep bize en çok ihtiyaç duyanları severiz ve Davy’nin de bize çok ihtiyacı var.”

“Bir şeylere ihtiyacı olduğu kesin,” diye onayladı Marilla. “Rachel Lynde olsa iyi bir dayağa ihtiyacı olduğunu söylerdi.”

BÖLÜM 11

HAYALLER VE GERÇEKLER

Anne, Queens Academy'den bir arkadaşına, “öğretmenlik gerçekten çok ilginç bir iş,” diye yazdı. “Jane tekdüze bir iş olduğunu düşünüyor ama bana hiç öyle gelmiyor. Her gün mutlaka komik bir şey oluyor ve çocuklar çok eğlenceli şeyler söylüyorlar. Jane komik şeyler söyleyen öğrencilerini cezalandırıyormuş, herhalde bu nedenle öğretmenliği tekdüze buluyor. Bu öğleden sonra küçük Jimmy Andrews ‘benekli’ kelimesini hecelemeye çalıştı ama yapamadı. ‘Tamam,’ dedi sonunda, ‘Belki heceleyemiyorum ama anlamını biliyorum.’

‘Nedir?’ diye sordum.

‘St. Clair Donnell’in yüzü, efendim,’ diye cevap verdi.

‘Her ne kadar diğer çocukların bu konuda yorum yapmasını engellemeye çalışsam da St. Clair’ın yüzü gerçekten çok çilli. Bir zamanlar ben de öyleydim ve benimle nasıl dalga geçtiklerini hâlâ hatırlıyorum. Fakat St. Clair’ın bunu umursadığını sanmıyorum. Jimmy ona ‘St. Clair’ dedi diye eve giderken çocuğu pataklamış. Bunu yaptığını duydum ama resmi olarak bildirilmediğinden üzerinde durmayacağım.

Dün Lottie Wright’a toplama öğretmeye çalışıyordum. Ona, ‘eğer bir elinde üç, diğer elinde iki şeker varsa hepsi birden kaç şeker eder?’ diye sordum. ‘Bir ağız dolusu,’ dedi Lottie. Hayat bilgisi dersinde onlara kurbağaların neden öldürülmemesi gerektiğini sorduğumda, Benjie Sloane, ‘öldürürsek ertesi gün yağmur yağar,’ diye cevap verdi.

Gülmemek çok zor Stella. Eve gidene dek hep içimde tutuyorum, Marilla da hiçbir sebep yokken odamdan gelen kahkaha seslerini duyunca gerildiğini söylüyor. Bir zamanlar Grafton’da deliren bir adamın da hastalığının böyle başladığını söylüyor.

Thomas’a Becket’in bir yılan olarak kutsandığını biliyor muydun? Rose Bell öyle olduğunu söylüyor. Yeni Ahit’i de güya William Tyndale yazmış. Claude White ise cam takan adamlara ‘cambaz’ dendiğini söylüyor!

Sanırım öğretmenliğin ilginç olduğu kadar zor olan yanı da çocuklara etraftaki şeylerle ilgili gerçek düşüncelerini anlattırmak. Mesela geçen hafta

fırtınalı bir havada yemek vakti onları etrafıma topladım ve benimle sanki onlardan biriymişim gibi konuşmalarını sağlamaya çalıştım. Bana en çok istedikleri şeyi anlatmalarını söyledim. Cevapların bazıısı aynıydı, bebekler, midilliler, patenler gibi. Fakat bazıları gerçekten çok orijinaldi. Hester Boulter pazar günleri giydiği elbiseyi her gün giymek ve yemeğini oturma odasında yemek istiyordu, Hannah Bell daima iyi biri olmayı ve bu durumun başına dert açmamasını istiyordu. On yaşındaki Marjory White bir dul olmak istiyordu. Nedenini sorunca, ‘Eğer evlenmezsen insanlar sana evde kalmış der,’ dedi ama evlenirsen de kocan sana patronluk taslayabilirmiş. Bir dul olursan her iki tehlike de ortadan kalkarmış. Fakat en çok dikkatimi çeken Sally Belly’in dileği oldu. Bir ‘balayı’ istiyordu. Ona bunun ne olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda, bunun aşırı güzel bir bisiklet olduğunu çünkü Montreal’de yaşayan kuzeninin evlendiğinde balayına gittiğini ve onun daima son moda bisikletler aldığını söyledi!

Başka bir gün de onlardan, bana şimdiye dek yaptıkları en büyük yaramazlığı anlatmalarını istedim. Büyük olanlara anlattıramadım ama üçüncü sınıflar kolayca cevapladı. Eliza Bell teyzesinin ‘kenara kaldırdığı halılarını’ ateşe vermiş. Ona bunu bilerek mi yaptığını sorduğumda bana, ‘Tamamen değil,’ dedi. Sadece ucunu azıcık yakıp ne olacağını görmek istemiş ama halılar birdenbire alev almış. Emerson Gillis kilisenin yardım kutusuna atması gereken on sentle gidip kendine şeker almış. Annetta Bell’in en büyük yaramazlığıysa ‘mezarlıktaki ahududulardan yemekmiş’. Willie White üzerinde pazar günü giydiği pantolonuyla birçok defa ağılın damından aşağıya kaymış. ‘Ama cezalandırıldım ve yaz boyunca Pazar Okulu’na giderken yamalı pantolonumu giymek zorunda kaldım, bir şey için cezalandırıldığınızda artık onu bir daha yapmamak için tövbe etmiyorsunuz, ceza yeterli oluyor,’ dedi.

Kompozisyonlardan bazılarını görmeni çok istiyorum, bu yüzden mektubun yanında sana kopyalarını göndereceğim. Geçen hafta dördüncü sınıflara, bana istedikleri bir konu hakkında mektup yazmalarını söyledim. Ziyaret ettikleri bir yerden veya gördükleri ilginç bir şeyden ya da tanıştıkları değişik insanlardan bahsedebileceklerine dair öneriler verdim.

Mektupları gerçek mektup kâğıtlarına yazıp bir zarfa koymalarını ve üzerine benim adresimi yazmalarını istedim. Başkalarından yardım almamalarını da söyledim. Geçen cuma sabahı masamda bir yığın mektup buldum ve o akşam öğretmenliğin zor ama oldukça zevkli bir meslek olduğuna karar verdim. O kompozisyonlarda çok güzel şeyler vardı. Bak

Ned Clay'in mektubunu nasıl yazdığını hiç değiştirmeden sana gönderiyorum:

*Öğretmenim Bayan ShiRley
Green Gables.*

Konu: Adadaki kuşlar

'Sevgili öğretmenim sanırım size kuşlar hakkında bir kompozisyon yazacağm. kuşlar çok yararlı hayvandır. kedim hep kuş yakalar, adı William ama babam ona torn diyor, her yeri çizgili, geçen kış kulaklarından biri dondu, bunun dışında çok iyi görünen bir kedi. Amcam bir kedi evlat edindi, bir gün amcamın evine gelmiş ve bir daha da gitmemiş, amcam kedinin çoğu insanın fark etmediği kadar unutkan olduğunu söylüyor, onun sallanan sandalyede uyumasına izin veriyor ve yengem, amcamın o kediye çocuklarından daha düşkün olduğunu söylüyor, bu doğru değil, kedilere iyi davranmalı ve onlara süt vermeliyiz ama onlara çocuklarımızdan daha iyi davranmamalıyız. şu an aklıma sadece bunlar geldi.

Edward blake claY

St. Clair her zamanki gibi kısa ve netti. St. Clair kelimeleri asla ziyan etmez. Bence konuyu seçerken hakkında hiç de uzun uzun düşünmemiştir. Zira pek hayal gücü yok.

Sevgili Bayan Shirley,

Bize gördüğümüz garip bir şeyi tarif etmemizi söylediniz. Ben Avonlea Binası'nı tarif edeceğim. İki kapısı var. Biri içeride, biri dışarıda. Altı penceresi, bir tane de bacası var, İki yan, bir arka, bir de ön duvarı var. Rengi mavi. Onu garip yapan şey de bu. Aşağı Carmody yoluna inşa edilmiş. Avonlea'deki üçüncü en önemli bina. Diğer ikisi kilise ile demirci dükkânı. Binanın içinde münazaralar, konferanslar ve konserler veriliyor.

Saygılarımla,

Jacob Donnell

NOT: Bina çok parlak bir mavi.

Annetta Bell'inki çok uzundu. Bu beni epey şaşırttı çünkü kompozisyon yazmak Annetta'ya göre bir iş değil, genelde St. Clair gibi kısa şeyler yazar. Annetta sessiz, minik bir kedi gibidir ve iyi davranışlarıyla tam bir örnek teşkil eder ama içinde orijinallikten eser yok. İşte mektubu:

Çok sevgili öğretmenim,

Sanırım ben size, sizi ne kadar çok sevdiğimi anlatan bir mektup yazacağım. Sizi tüm kalbim, tüm ruhum ve tüm zihnimle seviyorum, sevebileceğim ne varsa, hepsiyle birden. Sonsuza kadar sizin öğrenciniz olmak istiyorum yanınızda kalmak istiyorum. Bu benim için çok büyük bir ayrıcalık olurdu. Zaten okulda bu yüzden uslu durmaya ve derslerimi güzelce öğrenmeye çalışıyorum.

Çok güzelsiniz öğretmenim. Sesiniz müzik gibi, gözlerinizse üzerine çiğ düşen hercai menekşelerine benziyor. Uzun boylu, asil bir kraliçe gibisiniz. Saçlarınız altın gibi parlak. Anthony Pye saçlarınızın kızıl olduğunu söylüyor ama siz Anthony'ye kulak asmayın.

Sizi daha birkaç aydır tanıyorum ama sanki sizi tanımadığım bir an bile yokmuş gibi geliyor. Siz hayatıma girince kendimi kutsanmış gibi hissettim. Bu yılı daima hayatımın en harikaydı olarak hatırlayacağım çünkü bana sizi getirdi. Dahası, bu yıl Newbridge'den Avonlea'ye taşındığımız yıldır. Size olan sevgim hayatımı çok zenginleştirdi ve beni kötülükten fazlasıyla korudu. Bunların hepsini size borçluyum benim tatlı öğretmenim.

Sizi en son saçınızda çiçekler, o siyah elbisenizin içinde gördüğümde ne kadar tatlı görüldüğünüzü asla unutmayacağım, ikimizin saçları da ağarmış ve yaşlanmış olsak da sizi sonsuza dek hep öyle göreceğim. Siz benim için her zaman genç ve güzel kalacaksınız canım öğretmenim. Sürekli sizi düşünüyorum, sabahları, öğlenleri ve akşamları. Güldüğünüzde de iç çektiğinizde de sizi seviyorum, hatta keyifsiz olduğunuzda bile. Gerçi Anthony Pye sizin hep aksi görüldüğünüzü söylese de ben sizi hiç öyle görmedim. Herhâlde hak ettiği için ona ters ters bakıyorsunuzdur. Sizi her elbiseyle seviyorum, her yeni giydiğiniz elbisenizin içinde, bir öncekinden çok daha güzel görünüyorsunuz.

Canım öğretmenim, iyi geceler. Güneş battı ve artık yıldızlar parlıyor, gözleriniz kadar güzel ve parlak yıldızlar. Ellerinizden ve

yüzünüzden öperim tatlı öğretmenim. Tanrım sizi her türlü kötülükten koruyup kollasın.

*Sizi seven öğrenciniz,
Annetta Bell*

Bu sıradışı mektup beni biraz şaşırttı çünkü Annetta'nın hislerini bu denli uzun ve detaylı bir şekilde kağıda dökemeyeceğini biliyordum. Ertesi gün okula gittiğimde teneffüste onunla nehre kadar yürüdüm ve bana mektupla ilgili gerçeği anlatmasını istedim. Annetta ağlamaya başladı ve hemen itiraf etti. Daha önce hiç mektup yazmadığını ve nasıl yazacağını ya da ne diyeceğini bilmediğini ama annesinin en üst çekmecesinde ona eski sevgilisinin yazdığı bir sürü mektup olduğunu söyledi.

'Mektupları yazan babam değildi,' diye hıçkırdı. 'Kendisi rahiplik okuyan biriymiş, o yüzden çok güzel aşk mektupları yazabiliyormuş ama annem yine de onunla evlenmemiş. Adamın kalan vaktinde neler yaptığını bir türlü anlayamadığını söyledi. Ama bence mektuplar çok tatlıydı, o yüzden birkaç yerden bazı cümleleri kopyaladım. Onun 'hanımefendi' yazdığı yere, ben 'öğretmenim' yazdım. Aklıma gelen bazı cümleleri de kendime göre ekleyip, kimilerini de değiştirdim. Mesela 'ruh hâli' yerine, 'elbise' yazdım çünkü 'ruh hâlinin' giyilebilen bir şey olduğunu zannettim. Farkı anlayacağınızı hiç düşünmemiştim. Mektubu benim yazmadığımı nasıl anladınız, hiç bilmiyorum. Çok zeki biri olmalısınız öğretmenim.'

Annetta'ya başka birinin mektubunu kopyalayıp sanki kendi yazmış gibi bir başkasına göndermenin oldukça yanlış olduğunu anlattım. Fakat korkarım Annetta'nın tek pişmanlığı bunun ortaya çıkmış olmasıydı.

'Ama sizi seviyorum öğretmenim,' diye ağladı. 'Her ne kadar mektubu ilk yazan kişi rahip de olsa, içindekilerin hepsi doğrudu. Sizi tüm kalbimle seviyorum.'

Böylesi durumlarda insanın karşısındakine kızması çok zor oluyor.
Bak, bu da Barbara Shaw'un mektubu. Orijinal hâliyle gönderiyorum.

Sevgili öğretmenim,

Bize ziyaret ettiğimiz bir yer hakkında yazabileceğimizi söylediniz. Bunu sadece bir kez yaptım. Geçen kış Mary halama gittim. Mary halam çok özel bir kadın ve çok harika bir ev hanımıdır. Oraya ilk gittiğim gece bir çaya katıldık. Ben bir

kavanoza çarpıp kırdım. Mary halam o kavanozun evliliğinin başından beri kendisinde olduğunu ve daha önce hiç kimsenin kırmadığını söyledi. Ayağa kalktığımızda halamın elbisesine bastım. Eteğindeki bütün firfırlar söküldü. Ertesi sabah kalktığımızda lavabodaki sürahiye çarptım ve ikisini de kırdım. Kahvaltıda da masa örtüsüne bir fincan çay döktüm. Bulaşıkları yıkayan Mary halama yardım ederken porselen bir tabak elimden kayıp yere düştü ve paramparça oldu. O akşam merdivenlerden düşüp bileğimi burktum ve bir hafta yataktan çıkamadım. Mary halamın Joseph amcama bunun büyük bir şans olduğunu, yoksa evinde kırılmamış hiçbir şey bırakmayacağını söylediğini duydum. İyileştiğimde eve dönme vaktim de gelmişti. Bir yerleri ziyaret etmeyi çok sevmiyorum. Okula gitmek daha güzel bence, özellikle de Avonlea'ye geldiğimden beri.

*Saygılarımla,
Barbara Shaw*

Willie White da mektubuna şöyle başlamış:

Saygıdeğer Hanımefendi,

Size Çok Cesur Teyzemden söz etmek istiyorum. Kendisi Ontario'da yaşıyor. Bir gün ahıra gitmiş ve bahçede bir köpek görmüş. Köpeğin orada bir işi yokmuş, o yüzden halam eline bir sopa alıp onu kovalayarak ahıra kapatmış. Kısa süre sonra adamın biri gelip sirkin bahçesinden (Soru: Acaba Willie burada hayvanat bahçesi mi demek istedi?) kaçan bir aslan aradığını söylemiş. Sonunda o köpeğin aslında bir aslan olduğu ortaya çıkmış ve benim Çok Cesur Teyzem onu sopayla kovalayıp ahıra kapatmış. Hayvan onu nasıl yemedi çok merak ediyorum ama teyzem çok cesur davranmış. Emerson Gillis, halamın onun bir köpek olmadığını anlasaydı böyle davranamayacağını söylüyor ama Emerson böyle Cesur bir Teyzesi olmadığı için beni kıskanıyor. Zaten onun hiç teyzesi yok, sadece dayıları var.

En iyisini en sona sakladım. Bana güleceksin belki çünkü bence Paul bir dâhi ve bu mektubu okuyunca onun çok sıradışı bir çocuk olduğunu eminim sen de anlayacaksın. Paul büyükannesiyile birlikte deniz kıyısında yaşıyor

ve hiç oyun arkadaşı yok, gerçek bir oyun arkadaşı yani. Hatırlarsan okul yönetimi dersi profesörümüz bize öğrencilerimizin arasından gözbebekleri' edinmememiz gerektiğini söylemişti ama ben en çok Paul Irving'i seviyorum. Bu elimde değil. Gerçi herkes Paul'u sevdiği için bunun kimseye bir zararı olduğunu sanmıyorum. Bayan Lynde bile onu seviyor, hatta bir Amerikalıyı bu kadar seveceğine kendisinin bile inanmadığını söylüyor. Okuldaki diğer oğlanlar da Paul'u seviyorlar. Hayalleri ve rüyaları dışında Paul'un zayıf hiçbir yanı yok. Çok kuvvetli bir çocuk ve bütün oyunlarda kendi başının çaresine bakabiliyor. Mesela geçenlerde St. Clair Donnell ile kavga etti çünkü St. Clair, Union Jack'in Amerikan bayrağındaki yıldızlardan ve çizgilerden bile çok daha önde olduğunu söyledi. Sonuç büyük bir kavga ve herkesin birbirinin vatanseverliğine saygı duyması gerektiği anlayışıyla bitti. St. Clair en sert yumrukları kendisinin attığını ama Paul'un de en sık yumruk atan kişi olduğunu söyledi.

İşte Paul'un mektubu:

Sevgili öğretmenim,

Bize tanıdığımız bazı ilginç kişiler hakkında yazabileceğimizi söylemişsiniz. Bence benim şimdiye dek tanıdığım en ilginç kişiler kayalık halkı ve size onlardan bahsetmek istiyorum. Büyükannem ve babam dışında daha önce onlardan hiç kimseye bahsetmedim ama siz anlayışlı biri olduğunuz için, şimdi size de anlatmak istiyorum, insanların çoğu pek çok şeyi anlayamadığından onlara anlatmamın hiçbir manası yok.

Kayalık halkı kumsalda yaşıyor. Kış gelmeden önce neredeyse her akşam onları ziyaret ederdim. Ama şimdi ilkbahara kadar gidemeyeceğim ama onlar hâlâ oradalar çünkü onlar gibi insanlar asla değişmezler. Onları bu kadar muhteşem yapan da bu. İçlerinde ilk tanıştığım kişi Nora idi, o yüzden sanırım en çok onu seviyorum. Kendisi Andrews Koyu'nda yaşıyor. Siyah saçları ve siyah gözleri var, deniz kızları ve deniz perileri hakkında her şeyi biliyor. Anlattığı hikâyeleri duymalısınız. Bir de İkiz Denizciler var. Onlar hiçbir yerde yaşamıyor, sürekli denizdeler ama benimle konuşmak için sık sık kumsala uğruyorlar. Çok neşeli insanlar ve dünyadaki her şeyi görmüşler, hatta dünyada olandan çok daha fazlasını da. En küçük İkiz Denizcinin başına bir gün ne geldiğini biliyor musunuz?

Denizde yelken açmış giderken mehtabın içine girmiş, öğretmenim biliyorsunuz, mehtap dolunayın denizden gökyüzüne doğru yükselirken suda bıraktığı yansımadır. Neyse, aya varana dek bu yansımanın içinde ilerlemiş. Sonra ayda minik, altın bir kapı görmüş. Kapıyı açıp içinden geçmiş ve ayda çok harika maceralar yaşamış. Ama şimdi hepsini anlatırsam mektup çok uzar.

Bir de mağaranın Altın Hanımefendisi var. Bir gün kumsalda kocaman bir mağara buldum. İçine girdim ve bir süre sonra orada Altın Hanımefendiyi gördüm. Ayaklarına kadar inen altın saçları var ve elbisesi de capcanlı, altın gibi pırıl pırıl parlıyor. Bir de gün boyunca çaldığı altından bir harpı var, eğer dikkatli dinlerseniz kumsalda bu sesi daima duyarsınız oysa pek çok insan bunun kayalıkların arasından esen rüzgârın sesi olduğunu zannediyor. Nora'ya Altın Hanımefendiden hiç söz etmedim. Onun duygularını inciteceğimden korktum. İkiz Denizcilerle çok fazla konuşmam bile Nora'nın duygularını incitiyor.

İkiz Denizcilerle daima Çizgili Kayalıklar'da buluşuyorum. Küçük olan çok iyi biri ama büyük olan bazen çok öfkeli olabiliyor. Büyük olanla ilgili bazı şüphelerim var. Bence cesareti olsa kesin bir korsan olurdu o. Gerçekten çok gizemli bir yanı var. Mesela bir keresinde küfretti, ben de bunu eğer bir daha yaparsa onunla konuşmak için kumsala gelmeyeceğimi çünkü büyükanneme küfreden biriyle asla muhatap olmayacağına dair söz verdiğimi söyledim. İnanın epey korktu ve eğer onu affedersem beni günbatımına götüreceğini söyledi. Ertesi akşam Çizgili Kayalıklar'da otururken sihirli teknesiyle gelip beni aldı. Teknenin içi tıpkı deniz kabuklarının içi gibi sedefli ve rengârenkti. Teknenin yelkenleri tıpkı ayışığına benziyordu. Doğruca günbatımına gittik. Düşünsenize öğretmenim, ben günbatımına gittim. Sizce nasıldı peki? Günbatımı çiçeklerle kaplı bir yer. Kocaman bir bahçeye girdik, bulutların hepsi birer çiçek yatağıydı. Her yerin altın sarısı olduğu büyük bir rıhtıma girdik. Tekneden indiğim yer güller kadar büyük düğünçiçekleriyle kaplı bir kırdı. Orada çok uzun süre kaldım. Bana sanki bir yıl gibi geldi ama büyük ikiz sadece birkaç dakika kaldığımızı söyledi. Görüyorsunuz günbatımındaki zaman, dünyadaki zamandan çok daha uzun.

Sizi seven öğrenciniz, Paul Irving

*NOT: Elbette bu mektupta yazanların hiçbirisi gerçek değil
öğretmenim. P.I. ’*

BÖLÜM 12

TALİHSİZLİKLER GÜNÜ

Her şey bir gece önceki korkunç diş ağrısıyla başladı. Anne kapalı ve soğuk bir kış sabahı uyandığında hayatın düz, sıkıcı ve manasız olduğunu hissediyordu.

Okula da iyi hissederek gitmedi. Yanağı şişmişti, yüzü çok ağrıyordu. Rüzgârdan dolayı ateş yanmadığı için sınıf soğuk ve isliydi. Öğrenciler birbirlerine sarılmıştı ve titriyordu. Anne daha önce hiç kullanmadığı kadar sert bir sesle hepsini kendi yerlerine geri gönderdi. Anthony Pye ona her zamanki kibirli tavrıyla tepki verdi. Anne çocuğun sıra arkadaşına bir şeyler fısıldadığını ve sonra sırtarak kendisine baktığını gördü.

O sabaha kadar Anne kalemlerin bu kadar ses çıkardığını fark etmemişti. Barbara Shaw elindeki problemle birlikte masasına geldiğinde kömür yığınının üzerine basıp düştü. Her yer batmıştı. Kömürler sınıfın her yerine dağılmış, kızın yazı tahtası paramparça olmuş ve sonunda ayağa kalkmayı başarabildiğinde yüzü kömürden kapkara olduğu için sınıftaki tüm oğlanlar gülmeye başlamıştı.

Anne ikinci sınıf öğrencilerine döndü.

“Barbara,” dedi buz gibi bir sesle. “Eğer bir şeylere takılıp düşmeden yürümeyi beceremiyorsan yerinden hiç kalkma daha iyi. Senin yaşında bir kızın böyle davranması çok garip.”

Zavallı Barbara sendeleyerek sırasına geri döndü. Gözyaşları yüzündeki kömür tozlarına karışmış, kızın yüzü iyice iğrenç bir hâl almıştı. Sevgili öğretmeni onunla daha önce hiç bu kadar sert bir tonda konuşmadığı için Barbara’nın kalbi kırıldı. Anne de bunu fark etti ama bunu fark etmesi sinirinin daha da kabarmasına sebep oldu ve takip eden aritmetik dersi ikinci sınıf öğrencilerinin hiç unutamadığı bir ders oldu. Tam Anne problemleri çözerken St. Clair Donnell nefes nefese bir hâlde içeriye girdi.

“Yarım saat geciktin St. Clair,” dedi Anne sert bir sesle. “Neden acaba?”

“Lütfen öğretmenim, misafir beklediğimiz ve Clarice Almira da çok hasta olduğu için puding yapımına yardım etmek zorunda kaldım,” dedi

çocuk oldukça saygılı bir şekilde. Yine de arkadaşları onu kışkırtacak sözler söylemekten geri kalmadı.

“Yerine otur ve ceza olarak aritmetik kitabının seksen dördüncü sayfasındaki altı problemi de çöz,” dedi Anne. Çocuk, öğretmeninin bu sert tavrına çok şaşırsa da sessizce başını eğip kendisine söyleneni yaptı. Sonra karşı sırada oturan Joe Sloane’a çaktırmadan bir paket uzattı. Anne onu gördü ve paketle ilgili korkunç bir yargıya kapıldı.

İhtiyar Hiram Sloane son günlerde gelirini arttırmak için “findıklı kek” yapıp satıyordu. Özellikle küçük çocuklar bu keklerle bayılıyordu. Anne haftalardır devam eden bu kek olayında herhangi bir sakınca görmemişti. Sabah okula giden oğlanlar paralarını bir araya toplayıp Bayan Hiram’a veriyor, sonra da kadının yaptığı kekleri alıp okula getiriyordu. Teneffüslerde beraberce kadından aldıkları kekleri yiyorlardı. Fakat Anne onlara okula bir daha kek getirirlerse ceza alacaklarını söylemişti, buna rağmen St. Claire Donnell gözlerinin önünde Bayan Hiram’ın mavi beyaz kâğıtla paketlediği kutuyu neşeye arkadaşına uzatıyordu.

“Joseph,” dedi Anne yavaşça. “O paketi buraya getir.”

İrkilen Joe şaşkın şekilde denileni yaptı. Korktuğunda yanakları kızarır ve kekelerdi. O an hiç kimse zavallı Joe kadar suçlu görünemezdi herhâlde.

“Paketi ateşe at,” dedi Anne.

Joe boş gözlerle baktı.

“L... Lü... Lüt... Lütfen... Efendim,” diye başladı.

“Sana ne söylüyorsam onu yap Joseph.”

“A... A... Ama... Ef... Efendim... On... Onlar,” dedi Joe çaresizce.

“Joseph dediğimi yapacak mısın, yapmayacak mısın?” dedi Anne.

Epey cesur ve özgüvenli bir çocuk olan Joe Sloane öğretmeninin bu öfkeli ses tonundan ve gözlerindeki tehlikeli pırıltıdan çok korktu. Bu daha önce öğrencilerinin hiç görmediği yepyeni bir Anne’di. Kederli gözlerle St. Clair’e bakan Joe sobanın yanına gidip kocaman kare kapağı açtı ve mavi beyaz paketi, ayağa fırlayıp daha tek kelime bile etmeye fırsat bulamayan St. Clair’in gözlerinin önünde içeri attı. Sonra da hızla geri çekildi.

Bir an için Avonlea Okulu’nun öğrencileri yaşadıkları bu korkunç şeyin bir depresyon mu, yoksa bir patlama mı olduğunu anlayamadı. Anne’in içinde Bayan Hiram’ın findıklı kekinin olduğunu zannettiği masum görünümlü pakette aslında Warren Sloane’nun bir gün önce St. Clair Donnell’in babasıyla gönderdiği fişekler vardı. O akşam bir doğum günü kutlaması

yapacaklardı. Fişekler gök gürültüsünü andıran bir sesle patlarken kıvılcımlar çılgınca etrafa sıçramaya ve tıslayarak yere düşmeye başladı. Sandalyesine düşer gibi oturan Anne'in yüzü bembeyaz oldu. Kızların hepsi çığlıklar atarak sıralarının üzerine çıktı. Joe Sloane ise tüm bu kargaşanın ortasında donakalmıştı. St. Clair bir ileri, bir geri gidiyor ve çaresizlikten kahkahalar atıyordu. Prillie Rogerson bayıldı, Annetta Bell ağlama krizine girdi.

Son kıvılcım sönene dek sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen herkese bir ömür gibi uzun geldi. Kendini toparlayan Anne ayağa fırlayıp kapıları ve pencereleri açarak içeriği havalandırdı. Sınıf gaz kokusu ve dumanla dolmuştu. Sonra bayılan Prillie'yi kızların yardımı ile verandaya taşıdı. Bu sırada bir işe yaramak isteyen Barbara Shaw da hiç kimse kendisini durdurmaya fırsat bulamadan, buz gibi bir bardak suyu Prillie'nin yüzüne ve omuzlarına boşalttı.

Ortamın sakinleşmesi tam bir saat sürdü fakat hissedilir derecede bir sessizlik vardı. Herkes bu korkunç patlamanın bile öğretmenlerinin ruh hâlini değiştirmediklerinin farkındaydı. Anthony Pye dışında hiç kimse, tek kelime dahi fısıldamaya cesaret edemedi. Ned Clay problem çözerken yanlışlıkla kalemini gıcırdatınca Anne'in bakışlarıyla karşılaştı ve yer yarılrsa da içine girsem diye düşündü. Coğrafya dersi baş döndürücü bir hızla geçti. 'Kokulu' kelimesini iki 'o' ile heceleleyen Chester Sloane kendini bir daha ne bu dünyada ne de öteki dünyada asla rahat hissetmeyecekmiş duygusuna kapıldı.

Anne saçmaladığının ve o olayın aslında o gece çay içerken anlatılıp gülünecek bir olay olduğunun farkındaydı ama bunu bilmek öfkesini daha da arttırdı. Daha sakin bir tavırla olayı gülüp geçiştirebilirdi ama şu an bu ona imkânsız geliyordu, o yüzden buz gibi bir suratla yaptığı hatayı görmezden geldi.

Yemekten sonra Anne okula geri döndüğünde tüm öğrenciler yerlerinde oturuyordu. Herkesin başı sıranın üzerindeki kitaplara eğilmişti. Anthony Pye hariç. Haylazca parlayan kara gözleriyle kitabının arasından Anne'e bakıyordu. Anne tebeşir almak için çekmecesini açtığında, masaya minik bir fare fırladı. Oradan da yere indi.

Gördüğü şey sanki bir fare değil de bir yılanmış gibi çığlık atan Anne dehşetle ayağa fırlayınca Anthony Pye kahkahalara boğuldu.

Derken bir sessizlik oldu, hayli ürkütücü ve rahatsız edici bir sessizlik. Annetta Bell farenin nereye gittiğini bilmediği için acaba yine ağlama

krizine mi girse, yoksa çıt çıkarmadan mı otursa bilemedi. Sonra da çıt çıkarmadan oturmaya karar verdi. Bembeyaz bir yüz ve öfkeden parlayan gözlerle karşılarında dikilen bir öğretmen varken, kim ağlama krizine girmeye cesaret edebilirdi ki?

“O fareyi masama kim koydu?” dedi Anne. Sesi çok alçak çıksa da çok ürkütücüydü. Paul Irving’in tüyleri diken diken oldu. Göz göze geldiği Joe Sloane kendini baştan ayağı suçlu hissederek, “B.. Ben... Ben... Ya... Yap... Yapmadım,” diye kekeledi.

Anne dağılmış gibi görünen Joseph’i umursamadı. Gözü Anthony Pye’in üzerindeydi, Anthony Pye de ona çekinmeyen gözlerle bakıyordu.

“Anthony, sen mi yaptın?”

“Evet, ben yaptım.”

Anne masasında duran uzun, tahta cetveli aldı.

“Buraya gel, Anthony.”

Bu Anthony Pye’in hayatında aldığı en sert ve en uzun cezaydı. O an bir fırtına gibi öfkeli olsa bile Anne hiçbir çocuğa böylesine zalim bir ceza veremezdi. Fakat cetvelle çocuğun avuç içine vurmaya devam etti, ta ki Anthony’nin gözlerinden yaşlar boşalana kadar.

Anne son derece ciddi bir tavırla cetveli bıraktı ve Anthony’ye sırasına geri dönmesini söyledi. Masasına geçerken kendisini çok utanmış, çok pişman ve çok kötü hissediyordu. Ani öfkesi geçmişti, gözyaşlarını akıtarak rahatlayabilirdi. Kendisiyle gurur duyduğu onca şeyin sonunda vardığı nokta, öğrencilerinden birini incitmek olmuştu. Jane bunu duysa kendini zafer kazanmış gibi hissederd! Bay Harrison nasıl da gülerdi! Fakat bundan çok daha kötüsü Anthony Pye’in sevgisini kazanma şansını kaybetmiş olmasıydı. Artık çocuk onu asla sevmeyecekti.

Anne, kimine göre bir “Herkül gücüyle” eve gidene dek gözyaşlarını tuttu. Sonra kendini odasına kapattı ve tüm utancını, tüm pişmanlığını, tüm acısını yastığına akıttı. O kadar çok ağladı ki Marilla telaşa kapıldı. Kızın odasına dalıp neler olduğunu sordu.

“Konu olayları bilinçli bir şekilde ele almamam,” diye ağladı Anne. “Tam bir talihsizlikler günüydü, Marilla. Kendimden çok utanıyorum. Öfkeme yenilip Anthony Pye’a vurdum.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Marilla kararlı bir şekilde. “Bunu daha önce yapmalıydın.”

“Ah, hayır, hayır Marilla. Bir daha o çocukların yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum. Kendimi çok küçük düşürdüğümü hissediyorum. Ne kadar öfkeli, aksi ve korkunçtum bilemezsin. Paul Irving’in gözlerindeki ifadeyi unutamıyorum, çok şaşırılmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ah, Marilla sabırlı olup Anthony’nin sevgisini kazanmak için çok uğraştım ama uğraşlarımın hepsi artık boşa gitti.”

Marilla nasırlı elleriyle kızın parlak saçlarını büyük bir şefkatle okşadı. Anne’in gözyaşları biraz hafifleyince ona nazikçe şöyle söyledi:

“Her şeyi fazla büyütüyorsun, Anne. Hepimiz hata yaparız ama insanlar hataları unutar. Üstelik herkes bir talihsizlikler günü yaşar. Anthony Pye’a gelince, madem çocuk seni sevmiyor onu neden bu kadar umursuyorsun? Seni sevmeyen tek kişi o.”

“Elimde değil. Herkesin beni sevmesini istiyorum, biri beni sevmeyince kalbim kırılıyor. Anthony bunu asla bilmeyecek. Ah, bugün kendimi tam bir aptal konumuna düşürdüm Marilla. Sana her şeyi anlatayım.”

Marilla bütün hikâyeyi dinledi ve arada sırada gülümsediyse de Anne bunu fark etmedi. Hikâye bitince, “Boş ver,” dedi, “eskiden senin de. söylediğin gibi bugün artık bitti ve yarın henüz hata yapılmamış yeni bir gün olacak. Haydi, aşağı gel de yemeğini ye. Bakalım bugün yaptığım pofidik keklerle bir fincan çay keyfini yerine getirecek mi?”

“Pofidik kekler hasta bir zihni iyileştirmez,” dedi Anne kötümser bir tavırla. Fakat Marilla bunun iyiye işaret olduğunu düşündü zira Anne olayları sorgulamaya başladıysa yavaş yavaş düzeliyor demektir.

Manila’nın benzersiz keki ve ikizlerin parlak yüzleri sayesinde neşeli bir yemek yediler. Davy tam dört dilim yedi, bu da sonunda Anne’in “keyfini yerine getirdi”. O gece çok güzel uyudu, sabah uyandığında dünya tamamen değişmiş gibiydi. Gece boyunca kar yağmış ve şimdi buz gibi güneş ışığının altında her yer yumuşak karlarla kaplanarak bembeyaz olmuştu. Sanki geçmişin rezil hataları bir hoşgörü örtüsüyle kaplanmış gibiydi.

“Her sabah taze bir başlangıçtır,

Her sabah yepyeni bir dünyadır,” diye şarkı söyledi Anne giyinirken.

Kar yüzünden okula anayoldan gitmek zorunda kaldı ve tam Green Gables arazisinden çıkarken kendisiyle aynı yolu kullanmak zorunda kalan Anthony Pye ile karşılaştı. Sanki suçluluk duyguları yer değiştirmiş gibiydi.

Anthony şapkasını kaldırıp (bunu daha önce hiç yapmamıştı) ona selam verince Anne şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu.

“İnsan zor yürüyor, öyle değil mi? İsterseniz kitaplarınızı ben taşıyayım, öğretmenim?”

Kitaplarını çocuğa uzatan Anne, “*Acaba hâlâ uyuyor muyum?*” diye düşündü. Sessizce okula doğru yürüdüler. Anne kitaplarını alırken çocuğa hafifçe gülümsedi ama bu ona yardım ettiği için sıradan bir gülümseme değil, o an içinden gelen, doğal bir gülümsemeydi. Anthony de gülümsedi... Hayır, eğer doğruyu söylemek gerekirse Anthony sırttı. Sırtmak genelde bir saygı ifadesi olarak kabul edilmez. O yüzden Anne henüz çocuğun sevgisini kazanamadığını düşündü ama öyle ya da böyle, bir şekilde çocuğun saygısını kazanmayı başardığını anladı.

Ertesi cumartesi eve gelen Bayan Lynde de bunu teyit etti.

“Anne, sanırım Anthony Pye’ı kazanmışsın. Bana bir kız bile olsan artık senin iyi bir öğretmen olduğuna inandığını söyledi. Onu en az bir erkek kadar güzel pataklamışsın.”

“Onu döverek kazanacağımı hiç tahmin etmezdim doğrusu,” dedi Anne. İdealleri ona bir oyun oynamıştı galiba. “Bu bana hiç doğru gelmiyor zira nezaket ve iyilikle ilgili teorimin yanlış olmadığından eminim.”

“Değil tabii ama Pyeların bir istisna olduğunu herkes bilir,” dedi Bayan Lynde kararlı bir tavırla.

Bay Harrison olayı duyunca, “Sanırım başarmışsın,” dedi. Jane de katı yüreklilikle aynı tepkiyi verdi.

BÖLÜM 13

ALTIN PİKNIK

Orkide Yamacı'na doğru giden Anne, yolda Green Gables'a gelmekte olan Diana'yı gördü. Hayaletli Orman'ın hemen altındaki derenin üzerindeki köprüde karşılaştılar. Birlikte Orman Perisi Köpüğü'nün kenarında çimenlerin uykularından uyanmaya başladığı otların üzerinde oturdular.

“Ben de seni cumartesi günkü doğum günü davetime yardım etmen için çağırmaya geliyordum,” dedi Anne.

“Doğum günün mü? Ama senin doğum günün martta!”

“Bu benim hatam değil,” diye güldü Anne. “Eğer annemle babam bana danışsaydı asla mart ayını seçmezdim. Elbette ilkbaharda doğmayı seçerdim. Alıçlar ve menekşelerle birlikte dünyaya gelmek muhteşem bir şey olurdu. Kendimi hep onların kız kardeşleri gibi hissederdim. Ama bu mümkün olmadığına göre, ben de doğum günümü ilkbaharda kutlamamın çok güzel olacağına karar verdim. Cumartesi Priscilla geliyor, Jane de evde olacak. Dördümüz birden ormanda yürüyüp ilkbaharın bütün güzelliklerini içimize çeker ve altın bir gün geçiririz. Henüz hiçbirimiz ilkbaharı tam olarak tanımıyoruz ama onunla ormanda, başka bir yerde karşılaşamayacağımız kadar güzel bir ortamda yeniden karşılaşırız. Tüm bu arazileri ve yalnız yerleri keşfetmek istiyorum. Her ne kadar bakmış olsak da, etrafta aslında hiç görmediğimiz pek çok güzel manzaranın olduğuna eminim. Rüzgârla, gökyüzüyle ve güneşle arkadaş olur ve ilkbaharı yüreğimize koyup evlerimize götürürüz.”

“Bu söylediklerin kulağa çok güzel geliyor,” dedi Anne'in sihirli sözlerinden etkilense de biraz tereddüt eden Diana. “Ama bazı yerler henüz hâlâ ıslak değil midir?”

“Biz de lastik botlarımızı giyeriz,” dedi Anne hemen. “Cumartesi sabahı bana erkenden gelip yemeği hazırlamama yardım etmeni istiyorum. Mümkün olan en leziz şeyleri yapmak niyetindeyim, yani anlarsın işte, ilkbaharla uyumlu olan şeyleri; minik jöleli tartlar, sarı ve pembe buzlu

kurabiyeler, tereyağlı kekler. Her ne kadar kulağa şiirsel gelmeseler de sandviç de hazırlamalıyız.”

Cumartesi piknik için uygun bir gündü, hafif esintili, mavi, ılık ve güneşli, orkide tarlalarından esen mis kokulu rüzgârın eşlik ettiği bir gün. Göze çarpan tüm tarlalar yemyeşildi ve çiçeklerle kaplıydı.

Çiftliğinin arka bahçesinde orta yaşına rağmen ilkbahar temizliği yapan Bay Harrison ellerinde sepetlerle köknar ve huş ağaçlarıyla dolu ormana doğru ilerleyen dört kız gördü. Neşeli kahkahaları kulaklarında yankılandı.

“Böyle bir günde mutlu olmak çok kolay, öyle değil mi?” diyordu Anne her zamanki Anne felsefesiyle. “Bugünü altın gibi bir gün yapmaya çalışalım kızlar, hep keyifle anacağımız bir gün olsun. Sadece güzelliklere bakalım, onun dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyelim. ‘Kendine gel asık surat!’ Jane, şu an aklında dün okulda yaşadığın ters bir şey var.”

“Nereden bildin?” dedi Jane şaşkınlık içinde.

“Ah, yüzündeki bu ifadeyi iyi bilirim! Kendi yüzümde yeterince çok görüyorum çünkü. Ama lütfen onu şimdilik aklından çıkart tatlım. Pazartesiye kadar zihninin bir köşesinde kalsın, hatta kalmasın, böylesi daha iyi. Ah kızlar, kızlar şu menekşelere bakın! Hafızamda bununla ilgili bir şey var. Sekiz yaşındayken, tabii eğer hiç sekiz yaşında olduysam gözlerimi kapatır ve bu menekşeleri tıpkı şu an gördüğüm gibi görürdüm, işte bugünün bize verdiği ilk güzel hediye bu.”

“Eğer öpücük gözle görülür bir şey olsaydı, bence aynen menekşe gibi olurdu,” dedi Priscilla.

Anne buna bayıldı.

“Bu düşünceni kendine saklamak yerine bizimle paylaşmana çok sevindim, Priscilla. Eğer insanlar düşüncelerini dile getirseslerdi bu dünya gerçekten çok ilginç bir yer olurdu. Gerçi yine de ilginç bir yer.”

“Bazıları çok fena olurdu,” dedi Jane bilge bir tavırla.

“Olabilir ama bence böyle iğrenç düşüncelere sahip oldukları için bu onların hatası olurdu. Her neyse, bugün güzel şeyler dışında başka hiçbir şey düşünmeyeceğimiz için hepsini dile getirebiliriz. Herkes aklına geleni söyleyebilir. Sohbet diye buna denir. Bakın, burada daha önce hiç görmediğim bir patika var. Haydi keşfedelim!”

Patika döne döne ilerliyordu. O kadar dardı ki kızlar tek sıra hâlinde yürümek zorunda kaldılar. Köknar dalları yüzlerine değiyordu. Köknarların

altında kadife yastıklar gibi uzanan yosunlar, daha da ilerde ağaçların giderek azaldığı ve her çeşit çiçeğin olduğu yeşil bir alan vardı.

“Ne çok filkulağı var,” diye haykırdı Diana. “Koca bir buket toplayacağım, çok güzeller.”

“Bu kadar güzel şeylerin nasıl bu kadar kötü bir adı olabilir?” diye sordu Priscilla.

“Çünkü onlara isim veren ilk kişinin ya hiç hayal gücü yokmuş ya da tam tersi çok fazla varmış,” dedi Anne. “Ah, kızlar şuna bakın!”

“Şu” dediği yer patikanın bitişindeki sığ bir göletti. İlkbahar sona erdiğinde kurur, yerini koyu renk eğreltiotları alırdı ama şu an çarşaf gibi dümdüzdü ve parıldıyordu. Daire şeklindeki bu minik gölet tıpkı bir kristale benziyordu. Etrafını genç ağaçların dalları sarmış, kıyısında küçük eğreltiotları bitmişti.

“Ne tatlı!” dedi Jane.

“Haydi, orman perileri gibi etrafında dans edelim,” diye haykırdı Anne ve sepetini yere bırakıp ellerini açtı.

Ama yer çamurlu olduğundan dans konusunda pek de başarılı olamadılar. Üstelik Anne’in botları ayağından çıktı.

“Lastik bot giymek zorundaysan asla bir orman perisi olamazsın,” dedi.

“Bence gitmeden evvel buraya bir isim koymalıyız,” dedi Anne ve aklından bir sürü isim geçmeye başladı. “Herkes bir isim önersin, sonra kura çekelim. Diana?”

“Huş Ağacı Havuzu,” diye önerdi Diana.

“Kristal Göl,” dedi Jane.

Arkalarında duran Anne, Priscilla’nın gözlerinden kızın bu ikisi gibi sıradan bir isim söylemeyeceğini anladı. Onun tercihi “Parlak Cam” olmuştu. Anne de “Perilerin Aynası,” diye bir öneride bulundu.

Huş ağacı yapraklarına Jane’in okuldan getirdiği bir kalemle isimleri yazdılar ve Anne’in şapkasına attılar. Sonra Priscilla gözlerini kapatıp bir tanesini çekti. “Kristal Göl,” diye yaprakta yazanı zafer kazanmış bir tavırla okudu Jane. Nihayetinde buranın adı Kristal Göl oldu. Anne içinden bu işin içinde bir hile var diye düşünse de bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Kızlar uzun çimenlerden geçerek Bay Silas Sloane’nun arka otağındaki yeşillik alana vardı. Hemen karşısında ormana doğru açılan bir çayır gördüler ve onu da keşfetmek için yollarına devam ettiler. Burası sürprizlerle doluydu. Bay Sloane’nun odağından geçtikten sonra ilk

karşılaştıkları şey yabani kiraz ağaçlarından oluşan bir kemerdi. Ağaçların hepsi tomurcuk açmıştı. Şapkalarını koltuklarının altına alan kızlar saçlarını açıp krem rengi, şişkin tomurcukların mis kokusu içinde koştular. Derken çayır sağa doğru açı yaparak döndü ve yolu takip eden kızlar gökyüzünün görünmediği, en ufak bir ışığın bile olmadığı karanlık bir yere geldiler.

“Burası kötü orman cinlerinin yaşadığı yer,” diye fısıldadı Anne. “Hepsi de çok kötü niyetli ve yaramaz cinlerdir ama bize zarar veremezler çünkü ilkbaharda kötülük yapmaları yasaktır. Şu ihtiyar, çarpık köknarın dalında bizi izleyen bir tane cin var. Az evvel yanından geçtiğimiz zehirli mantarların üzerindeki bir grup cini de görmediniz mi yoksa? İyi periler daima güneşli yerlerde yaşar.”

“Keşke gerçekten peri diye bir şey olsaydı,” dedi Jane. “Üç dileğinizin gerçekleşmesi çok güzel olmaz mıydı, hatta sadece bir tanesinin bile? Dilek hakkınızın olsa ne dilerdiniz kızlar? Ben güzel, zengin ve zeki olmayı dilerdim.”

“Ben uzun ve ince biri olmayı dilerdim,” dedi Diana.

“Ben ünlü olmayı dilerdim,” dedi Priscilla. Anne saçlarını düşündü ama buna değmez diyerek o dileğinden vazgeçti.

“Ben hepimizin hayatında ve herkesin kalbinde hep ilkbahar olmasını dilerdim,” dedi.

“Ama bu,” dedi Priscilla, “dünyanın cennet gibi bir yer olmasını dilemek olurdu.”

“Sadece cennetin bir kısmı gibi. Diğer kısımlarında yaz ve sonbahar da olurdu. Ve evet, birazcık da kış. Sanırım ben cennette bazen pırıl pırıl karlarla kaplı araziler ve buzdan ormanlar da olsun isterdim. Ya sen Jane?”

“Bil... Bilmem,” dedi Jane rahatsız olmuş gibi. Jane iyi bir kızdı, kilisenin üyesiydi, sürekli mesleğinde kendini geliştirmeye çalışırdı ve kendisine öğretilen her şeye yürekten inanırdı. Fakat buna rağmen cennet hakkında bu kadar geniş düşünemiyordu.

“Minnie May geçen gün bana cennette her gün en güzel elbiselerimizi mi giyeceğiz diye sordu,” dedi Diana gülerek.

“Ona evet demedin mi?” dedi Anne.

“Tanrım, hayır! Ona cennetteyken elbisenin aklımıza bile gelmeyeceğini söyledim.”

“Ah, bence gelecek, azıcık bile olsa,” dedi Anne hevesle. “Zira sonsuzlukta her şeyi önemsemeye yetecek kadar vaktimiz olacak. Ben

hepimizin çok güzel elbiseler giyeceğimize inanıyorum ya da giysiler demek daha doğru olur sanırım. Mesela ben ilk birkaç yüzyıl boyunca pembe giymek isterim çünkü eminim pembeden sıkılmam birkaç yüzyılı bulur. Pembeyi o kadar çok seviyorum ki bu dünyada asla giymem.”

Ladinleri geçtikten sonra üzerinde kütükten bir köprü geçen bir derenin bulunduğu güneşli, minik bir açıklığa geldiler. Derken havanın beyaz bir altını andırdığı bir kayın ormanına ulaştılar. Taptaze ve yemyeşil yapraklarla dolu bu orman muhteşem güneş ışıklarından oluşan bir mozaiği andırıyordu. Derken daha çok yabani kiraz ağacı, kıvrık köknarlardan oluşan ufak bir vadi, hemen ardından da kızların çıkarken soluk soluğa kaldıkları dik bir tepe ile karşılaştılar. Fakat tepeye vardıklarında kendilerini bekleyen en güzel sürprizi gördüler.

Ayaklarının altındaki manzarada Carmody yolunun hemen üzerinde uzanan çiftliklerin “arka bahçeleri” vardı. Onların hemen önündeyse güneye doğru açılan huş ağacı ve köknarlar uzanıyordu, tam köşede küçük bir bahçe vardı ya da bir zamanlar bahçe olan bir yer. Kocaman bir kaya parçası yere yuvarlanmış, üzeri yosun ve yeşil otlarla kaplanmıştı. Hemen doğuya bakan tarafında yeşil kiraz ağaçları ve sanki üzerlerine düşmüş kar taneleri gibi duran bembeyaz tomurcukları görünüyordu. Yolda hâlâ eski patikaların izleri duruyordu, tam ortaya doğru uzanan hatta çift taraflı gül çalılıkları büyümüştü. Geri kalan tüm arazi sarı beyaz nergis çiçekleriyle kaplıydı. Hepsi de yemyeşil otların arasından mis gibi kokular saçıp nazlı nazlı sallanarak onlara bakıyordu.

“Ah, ne kadar güzel!” diye haykırdı diğer kızlar ama Anne manzarayı büyük bir sessizlik içinde izledi.

“Burada eskiden bir bahçe olduğuna kim inanır?” dedi Priscilla hayretle.

“Hester Gray’in bahçesi olmalı,” dedi Diana. “Annemin oradan bahsettiğini duymuştum ama hiç görmedim. Hâlâ yerinde duruyor olmasını beklemezdim doğrusu. Sen o hikâyeyi duydun mu, Anne?”

“Hayır ama adı tanıdık geldi.”

“Ah, mezarlıkta görmüşsündür. Kadın, kavakların olduğu köşede gömülü. Bilirsin, hani şu küçük, kahverengi mezarlık? Mezar taşında ‘*Yirmi iki yaşında ölen Hester Gray’in anısına*’ yazıyor. Jordan Gray de tam yanına gömülü ama onun mezar taşı yok. Marilla neden sana bundan hiç

bahsetmedi acaba, merak ettim. Gerçi tam otuz yıl önce olmuş, artık herkes unutmuştur.”

“Eğer bir hikâye varsa, dinlemek gerekir,” dedi Anne. “Haydi, şu nergislerin oraya gidip oturalım da Diana bize anlatsın. Baksanıza kızlar yüzlerce nergis var, her yere yayılmışlar. Sanki bahçede güneş ve ayışığı birleşiyor. Burası keşfetmeye değer bir yer. Tam altı yıldır buradan bir buçuk kilometre uzakta yaşıyor olmama rağmen daha önce burayı hiç görmemiş olmama ne demeli peki? Haydi, anlat Diana.”

“Çok eskiden,” diye söze başladı Diana, “bu çiftlik ihtiyar David Gray’e aitmiş. Ama adam çiftlikte yaşamıyor, şu an Silas Sloane’nun yaşadığı yerde yaşıyormuş. Jordan adında tek bir oğlu varmış ve çocuk bir kış mevsiminde çalışmak için Boston’a gitmiş. Orada Hester Murray isminde bir kıza âşık olmuş. Kız bir dükkânda çalışıyor ve bundan nefret ediyormuş. Kendisi köyde büyümüş olduğu için hep köyüne geri dönmek istiyormuş. Jordan ona evlenme teklifi ettiğinde kız ona kendisini ağaçlar ve tarlalardan başka hiçbir şeyin olmadığı sessiz, sakın bir yere götürürse evet diyeceğini söylemiş. Jordan da onu Avonlea’ye getirmiş. Bayan Lynde çocuğun bir Amerikalıyla evlenerek büyük bir risk aldığını söyler zira Hester pek narin biriymiş ve çok kötü bir ev hanımıymış. Fakat annem onun çok güzel ve çok tatlı bir kız olduğunu, Jordan’ın kızın bastığı toprağa bile taptığını söyler. Neyse, Bay Gray, Jordan’a bu çiftliği vermiş, arka tarafa bir ev inşa etmişler ve Hester ile ikisi tam dört yıl boyunca burada yaşamışlar. Kız çok fazla dışarıya çıkmaz, evine de annemle Bayan Lynde dışında çok misafir gelmezmiş. Jordan ona bu bahçeyi yapmış ve kız bahçeye bayılıyormuş, vaktinin çoğunu burada geçiriyormuş. O kadar da iyi bir ev hanımı değilmiş ama çiçeklere çok ilgi duyuyormuş. Derken bir gün hastalanmış. Annem onun daha buraya gelmeden evvel hastalandığını düşünüyor. Hiç yatmamış ama gün geçtikçe daha çok zayıflamış. Jordan’ın karısının başında bekleyecek hiç kimsesi yokmuş. Her şeyi kendisi yapmış zaten annem onun en az bir kadın kadar kibar ve şefkatli biri olduğunu söyler. Karısını her gün kalın bir şalla sıkıca sarıp bahçeye çıkartırmış. Hester bahçedeki bankın üzerinde yatarken çok mutlu olurmuş. Söylenene göre her gece ve her sabah Jordan ile diz çöküp vakit geldiğinde o bahçede ölmek için dua edermiş. Sonunda duaları cevap bulmuş. Bir gün Jordan onu bahçedeki banka taşımış ve bütün gülleri toplayıp üzerine serpmiş. Hester de ona bakıp gülümsemiş ve gözlerini kapatmış ardından...” dedi Diana yumuşak bir sesle, “hikâye sona ermiş.”

Gözyaşlarını silen Anne, “Ah, ne kadar güzel bir hikâye,” dedi.

“Jordan’a ne olmuş?” diye sordu Priscilla.

“Hester öldükten sonra çiftliği satıp Boston’a geri dönmüş. Çiftliği Bay Jabez Sloane almış ve küçük evi yıkmış. Bundan on yıl sonra Jordan da ölmüş ve Hester’ın yanına gömülmüş.”

“Her şeyden uzakta, ta buralarda yaşamayı neden bu kadar çok istemiş hiç anlamıyorum doğrusu,” dedi Jane.

“Ah, ben çok iyi anlıyorum,” dedi Anne. “Gerçi ben olsam bu kadar ıssız bir yerde yaşamak istemezdim çünkü ağaçları sevdiğim gibi, insanları da seviyorum. Ama Hester’ı anlayabiliyorum. Bence büyük şehrin o korkunç gürültüsünden bıkmış. Onca kalabalığın içinde kendini yalnız hissetmiş. Her şeyden kaçıp dinlenebileceği yeşil, sessiz ve huzurlu bir yere gelmek istemiş. Ve bence çok az insana nasip olan bir şey yaşamış, istediğini elde etmiş. Ölmeden önce dört güzel yıl geçirmiş, mutlulukla dolu dört koca yıl. O yüzden bence ona acımak yerine özenmek gerekir. Derken güllerin içinde gözlerini kapatıp ebedi uykuya dalmak, hem de en sevdiği kişi ona bakıp gülümserken... Ah, bence bu çok güzel bir şey!”

“Şuradaki kiraz ağaçlarını o dikmiş,” dedi Diana. “Annesine meyvelerini yiyecek kadar yaşayacağını sanmadığını ama o öldükten sonra da yaşayamaya devam edip dünyayı güzelleştirmeye yardım edecek bir şeyler dikmenin kendini çok mutlu ettiğini söylemiş.”

“Bu yoldan geldiğimize çok sevindim,” dedi Anne gözleri parlayarak. “Bugün Matthew ile Marilla’nın beni evlat edindiği, benim de doğum günüm ilan ettiğim gün, biliyorsunuz. Bu bahçeyi ve hikâyesini de doğum günü hediyesi olarak kabul ediyorum bu yüzden. Annen sana Hester Gray’in nasıl biri olduğundan hiç söz etti mi, Diana?”

“Hayır, sadece güzel olduğunu söyledi.”

“Buna sevindim çünkü böylece gerçeklerden etkilenmeden, onu kendim hayal edebilirim. Bence çok ufak tefek biriydi, yumuşak ve dalgalı koyu renk saçları vardı, büyük ve tatlı ama ürkek bakan kahverengi gözlere sahipti, ufak, solgun ve dalgın ifadeli bir yüzü vardı.”

Kızlar sepetlerini Hester’ın bahçesine bırakıp öğleden sonrayı ormanda gezinerek geçirdi. Yeni çayırılar ve kuytu köşeler keşfettiler. Acıktıklarında çok güzel bir yerde yemek yediler; beyaz köknarların uzun, tüy gibi yeşil çimenlerle birleştiği, çağlayarak akan bir nehrin kıyısında. Kızlar ağaç köklerinin üzerine oturup Anne’in hazırladığı bütün atıştırmalıkları ve

lezzetini yürekten takdir ettikleri hiç de şiirsel olmayan sandviçleri keyifle yiyip iştahlarını kabartan taze havayı içlerine çekerek vakit geçirdiler. Anne konukları için limonata ve bardaklar da getirmişti. Ama kendisi bir köknar parçasını fincan gibi kullanarak gürül gürül akan nehrin buz gibi suyundan içmeyi tercih etti. Fincanı sızdırıyor, ilkbahara ayak uydurmaya çalışan nehrin suyu toprak tadını andırıyordu ama Anne limonata içmektense bu sudan içmenin daha zevkli olduğunu düşündü.

“Bakın, şu şiiri görüyor musunuz?” dedi aniden bir yeri göstererek.

“Nerede?” dedi köknar ağaçlarının üzerinde yazılı satırlar görmeyi bekleyen Jane ile Diana.

“Orada... Nehirde... Şu sanki taranmış gibi duran yosunlarla kaplı ihtiyar kütükte. Üzerine tek bir gün ışığı vuruyor. Ah, bu gördüğüm en güzel şiir.”

“Ben olsam resim derdim,” dedi Jane. “Zira şiir mısralardan ve kıtalardan oluşur.”

“Ah, hayır canım.” Anne üzerine beyaz yabani kiraz tomurcuklarının düştüğü saçlarını savurarak başını iki yana salladı. “Mısralar ve satırlar bir şiirin dış görünüşüdür ve senin elbisendeki bu firfırlar kadar gerçektir, Jane. Oysa asıl şiir içlerindeki ruhtur, işte o yazılmamış bir şiirin ruhudur. İnsan her gün kolay kolay bir ruhla karşılamaz, hele ki bir şiirinkiyle.”

“Ben ruhun ne olduğunu merak ediyorum. Mesela insan ruhu... Acaba neye benziyor?” dedi Priscilla hayal kurar gibi.

“Sanırım şuna,” dedi Anne bir köknar dalma vurarak toprağa doğru inen ince güneş ışığını gösterip. “Tabii ki sadece şekli. Ben ruhları ışıktan yapılmış gibi hayal etmeyi seviyorum. Bazılarının üzerinde gül dikeni gibi dikenler de var, bazıları da tıpkı denize vuran ayışı gibi hafifçe parlıyor ve bazısı da şafakta çöken sis gibi soluk ve saydam.”

“Bir keresinde bir yerde ruhların çiçekler gibi olduğunu okumuştum,” dedi Priscilla.

“O zaman senin ruhun altın bir nergistir,” dedi Anne, “Diana’nınki de kıpkırmızı bir gül. Jane’inki de bir elma tomurcuğu gibi pembe ve tatlıdır.”

“Seninki de ortasında mor, parlak çizgileri olan beyaz bir menekşe gibidir,” dedi Priscilla.

Jane o sırada Diana’nın kulağına, bu ikisinin neden bahsettiğini hiç anlamadığını fısıldadı. Diana anlıyor muydu?

Kızlar günbatımının altın rengi ışığında evlerine gitti. Sepetleri Hester'ın bahçesinden topladıkları nergis çiçekleriyle doluydu. Anne ertesi gün çiçeklerin gidip bir kısmını Hester'ın mezarının üzerine koydu.

Köknar dallarının arasında nar bülbülleri şakıyor, nehir kenarında kurbağalar şarkılar söylüyordu. Tepelerin üzeri topaz ve zümrüt rengine bürünmüştü.

“Çok güzel vakit geçirdik,” dedi Diana sanki sabah çıkarken bu kadar iyi vakit geçirmeyi beklemiyormuş gibi.

“Gerçekten altın gibi bir gün oldu,” dedi Priscilla.

“Ben şahsen ormanlara bayılıyorum,” dedi Jane.

Anne hiçbir şey söylemedi. O an gökyüzünde bakıyor ve Hester Gray'i düşünüyordu.

BÖLÜM 14

ÖNLENEN TEHLİKE

Bir cuma akşamı postaneden eve giden Anne yolda Bayan Lynde ile karşılaştı. Kadın her zamanki gibi kilise ve diğer işlerden şikâyet ediyordu.

“Alice Louise bana birkaç günlüğüne yardım edebilir mi diye sormak için az evvel kasabaya Cottonlara gittim,” dedi. “Gerçi Louise çok yavaş iş yapıyor ama ondan daha iyisi de yok. Geçen hafta da onu almıştım. Ama hasta olduğu için bu defa gelemiyor. Timothy Cotton da oturmuş hem öksürüyor hem şikâyet ediyor. Adam zaten on yıldır ölüyor, herhâlde on yılını daha ölerecek geçirecek. Bu tipler ölmeyi bile beceremez. Hiçbir şeye sonunu getirecek kadar uzun bağlanamazlar, hatta hasta olmaya bile. Korkunç bir aile, sonları nasıl olacak hiç bilmiyorum doğrusu ama belki Tanrı biliyordur.”

Bayan Lynde sanki konunun Tanrı ile bir ilgisi olmadığından şüpheleniyormuş gibi, derin bir iç çekti.

“Marilla salı günü yine göz muayenesine gitti, değil mi? Doktor ne diyor?” diye sordu.

“Adam çok memnundu,” dedi Anne. “Gözlerinde büyük bir gelişme olduğunu söyledi ve görme yetisini kaybetme tehlikesinin tamamen geçtiğini düşünüyor. Fakat Marilla’nın bundan sonra doğru dürüst okuyup iş yapabilmesinin mümkün olmadığını da söyledi. Yaklaşan kermes hazırlıklarınız nasıl gidiyor?”

Yardım Derneği hem bir dernek yemeği hem de bir kermes düzenlemek için hazırlanıyordu. Bayan Lynde dernek başkanı olduğu için bu konuyla epeyce meşguldü.

“Gayet iyi... Bak aklıma ne geldi? Bayan Allan eski mutfakları gibi bir yer hazırlamamızın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Fasulye, simit, turta ve atıştırmalıkları hazırlayıp sunmak için. O yüzden biz de her yerden eski moda aletler topluyoruz. Mesela Bayan Simon Fletcher bize annesinin el örgüsü kilimlerini ödünç verecek, Bayan Levi Boulter eski birkaç sandalye ve Mary Shaw teyze de cam kapaklı dolabını. Acaba Marilla da pirinç mum

ubuklarını dn verir mi? Toplayabileceğimiz bütün eski tabakları da almak istiyoruz. Bayan Allan eğer bulabilirsek mavi bir servis tabağı kurmamızı özellikle istedi. Fakat hiç kimsede yok. Sen nereden alabileceğimizi biliyor musun?”

“Bayan Josephine Barry’de bir tane var. Ona mektup yazıp sorarım,” dedi Anne.

“Ah, bu çok güzel olur! Sanırım yemeği iki hafta içinde düzenleyeceğiz. Gerçi Abe Andrews amca fırtına ve yağmur olabileceğini söyledi ama bu kadar güzel bir havada bence bu pek mümkün değil.”

“Abe amca” kendi ülkesindeki diğer kâhinler gibi pek de sözüne güvenilmeyen biriydi. Hatta kimileri onun bir aklaban olduğunu söylerdi, çünkü hava tahminleri hiç tutmaz, hep tersi çıkardı. Bayan Elisha Wright Avonlea’de hiç kimsenin hava durumunu öğrenmek için *Charlottetown Gazetesi*’ne, bakmadığını, sadece Abe amcaya sorup ertesini günkü havanın onun söylediğinin tam tersi olmasını beklediğini söylerdi. Buna rağmen Abe amca tahminlerde bulunmaya devam ediyordu.

“Kermesini seçimden önce yapılmasını istiyoruz,” diye devam etti Bayan Lynde. “Böylece adaylar kermesimize gelip bir sürü para harcar. Muhafazakârlar sağa sola rüşvet verip duruyor, en azından bir kez olsun paralarını dürüst bir iş için harcama fırsatları olur herhâlde.”

Anne, Matthew’un siyasi görüşüne sadık kalmak istediği için Muhafazakârları destekliyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Zira Bayan Lynde’in siyaset hakkında konuşmaya başlamasını hiç istemiyordu. Postaneden Marilla için British Columbia’dan gelen bir mektup almıştı.

“Herhâlde ocukların dayısından gelmiştir,” dedi eve gidince heyecanla. “Ah, Marilla ne yazdığını çok merak ediyorum!”

“En iyisi açıp görelim,” dedi Marilla ciddi bir sesle. Onu çok yakından gözlemleyen birisi Marilla’nın da heyecanlı olduğunu fark edebilirdi ama o bunu gstermektense ölmeyi tercih ederdi.

Mektubu yırtarak açan Anne, hatalı ve kötü yazılmış mektubu okumaya başladı.

“İlkbaharda çocukları alamayacağını söylüyor. Kış boyu hastaymış ve düğünü ertelenmiş. Onlara sonbahara kadar bakıp bakamayacağımızı soruyor çünkü ancak o zaman alabilirmiş. Bakarız tabii ki, öyle değil mi, Marilla?”

İçten içe büyük bir rahatlık hissededen Marilla, “Başka çaremiz olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Hem zaten eskisi kadar sorun da yaratmıyorlar ya da belki biz alıştık. Ama Davy gerçekten çok gelişti.”

“Davranışları eskiye nazaran daha iyi,” dedi Anne ama çocuğun ahlak kurallarıyla ilgili henüz o kadar geliştiğini de düşünmüyordu.

Bir akşam evvel Anne eve geldiğinde Marilla yardım toplantısındaydı. Dora mutfaktaki kanepede uyuyor, Davy de oturma odasındaki dolabın içinde duran Marilla’nın o meşhur sarı erik reçelinden yiyordu. Davy buna “misafir reçeli” derdi ve ona dokunması yasaktı. Anne, üzerine atılıp onu dolaptan uzaklaştırırken çocuk suçlu gözlerle ona bakmıştı.

“Davy Ketih, sana o dolaptaki hiçbir şeyi karıştırmaman söylendiği hâlde o reçelden yemenin yanlış bir şey olduğunu bilmiyor musun?”

“Evet, biliyorum,” diye itiraf etti çocuk. “Ama erik reçeli acayip güzel, Anne. Sadece bir göz atacaktım ama o kadar harika görünüyordu ki azıcık tadına baktım. Parmağımı içine batırdım.” Anne homurdandı. “Sonra da bir güzel yaladım. Sonra kaşıkla alırsam daha iyi olacağı aklıma geldi.”

Anne çocuğa erik reçeli çalmasının ne kadar yanlış ve günah bir şey olduğuyla ilgili sert bir nutuk çekti. Çocuk da onu öpücüklere boğup bir daha asla yapmayacağına söz verdi.

“En azından cennette bir sürü reçel olacak, bu içimi rahatlatıyor,” dedi sonunda.

Anne hafifçe gülümsedi.

“Belki de olur eğer istersek,” dedi. “Ama sen niye böyle düşündün?”

“İlmihalde yazıyor,” dedi Davy.

“Hayır, ilmihalde öyle bir şey yok, Davy.”

“Ama var,” diye ısrar etti çocuk. “Marilla’nın bana geçen pazar gösterdiği soru cevapta gördüm. ‘Tanrıyı neden sevmeliyiz?’ diyordu, cevap da ‘Çünkü O bize nimetler ve ikramlar verir,’ idi. İkram demek reçel demenin kutsal şekli.”

“Bir bardak su içmem gerek,” dedi Anne. Geri geldiğinde ilmihalde yazanların ne anlama geldiğini Davy’ye açıklamakta ve kelimelerin anlamlarının farkını ifade etmekte epey bir güçlük yaşadı.

“Zaten ben de doğru olamayacak kadar güzel olduğunu düşünmüştüm,” dedi çocuk sonunda hayal kırıklığı ile dolu, derin bir iç çekerek. “Hem zaten sonsuz bir Şabat gününde o kadar reçel yapacak vakti nereden

bulacak? Sanırım ben cennette gitmek istemiyorum. Cennette cumartesi günleri olmuyor mu, Anne?”

“Evet, hem cumartesi hem de daha bir sürü güzel gün oluyor. Üstelik cennetteki her gün, bir öncekinden çok daha güzeldir Davy,” dedi Anne. Bir yandan da Marilla o an yanlarında olmadığı için sevinliyordu yoksa kadın bu söylediklerini duyup şok geçirebilirdi. Marilla elbette ikizleri eski usul kitap ve öğretilere göre eğitiyor ve bu konularda gereksiz hayallere ya da tahayyüllere asla izin vermiyordu. Davy ile Dora her pazar günü bir ayet, bir ilmiyal sorusu ve İncil’den iki mısra öğrenirdi. Dora söyleneni anlamasa hatta pek ilgi göstermese bile hepsini ezberler ve öğrenirdi. Davy ise tam tersine çok merak eder ve sık sık Manila’yı dehşete düşüren sorular sorardı.

“Chester Sloane cennette tüm gün hiçbir şey yapmadan dolaştığımızı ve beyaz elbiseler giyip durmadan harp çaldığımızı söylüyor. Yaşlanana kadar cennetten gitmek istemiyormuş çünkü ancak o zaman cenneti biraz daha sevebilirmiş. Bir de elbise giymenin çok korkunç olduğunu düşünüyor, ben de öyle düşünüyorum. Erkek melekler neden pantolon giyemiyor, Anne? Chester Sloane, onu rahip yapacakları için bu konulara çok meraklı. Büyükanesi Chester’ın üniversite eğitimi için biriktirdiği parayı ancak rahip olması koşuluyla vereceğini söylediği için rahip olmak zorundaymış. Büyükanesi ailede bir rahibin olmasının çok önemli bir şey olduğunu düşünüyormuş. Chester bunu çok umursamadığını söylüyor. Aslında demirci olmak istiyor, o yüzden rahip olmadan önce yaşayabileceği bütün eğlenceli şeyleri yaşamak istiyor çünkü sonrasında çok fazla bir şey beklemiyormuş. Ben Bay Blair gibi bir dükkan sahibi olacağım. Bir sürü şeker ve muz satacağım. Ama eğer harp yerine org çalmama izin verirlerse seninki gibi bir cennete gitmek isterim. Sence izin verirler mi?”

“Evet, sanırım istersen verirler,” diyebildi Anne sadece.

Gelişim Derneği o akşam Andrewslarda toplandı. Önemli bir konu konuşulacağı için herkesin katılması istenmişti. Dernek çok iyi bir durumdaydı ve bir sürü iş başarmıştı. İlkbaharın başında Yüzbaşı Spencer, söz verdiği gibi çiftliğinin önündeki yolu tamamen temizlemişti. Bunun üzerine bir düzine kadar insan da kimisi Spencer’dan aşağı kalmamak için kimisi Gelişimcilerin teşvikiyle adamın yaptığıнын aynısını yapıp kendi evlerinin önündeki yolları da temizlemişti. Sonunda bir zamanlar çalılık ve otlarla kaplı yollar artık yumuşacık, kadife gibi çimenle dolmuştu. Çiftliklerinin önlerinin bu denli hoş görünmesi yıllardır bu temizliği yapmamış sahiplerini de utandırmış ve bir sonraki baharda da aynı şeyi

yapmaya niyetli olduklarını söylemişlerdi. Kavşak üzerindeki üçgen alan da tamamen temizlenmiş ve tam ortaya kurulan Anne'in sardunya yatağına hiçbir inek zarar vermemişti.

Gelişimciler gayet güzel bir ilerleme kaydettiklerini düşünüyor hatta Bay Levi Boulter bile çiftliğindeki eski evin yıkılması için özenle seçilen komite üyeleriyle iyi anlaşıyordu. Ama yine de onlara bu işle kendisinin uğraşmayacağını açıkça ifade etmişti.

Bu seferki toplantıda amaçları okul yönetimine bir dilekçe vermekti. Okul arazisinin etrafına çit yapılmasını rica edeceklerdi. Bir diğer planları da kilise etrafına birkaç değişik ağaç dikmekti, tabii eğer halktan bunun için bağış toplanabilirse. Gerçi Anne maviye boyanan binadan sonra bağış işine girmemeleri gerektiğini düşünüyordu. Üyeler, Andrewsların salonunda toplandı. Jane hemen kilise etrafına dikilecek ağaçlar için bir komite kurulmasını talep etti. Tam o sırada Gertie Pye içeriye girdi. Gertie'nin her yere geç kalmak gibi bir huyu vardı. İnsanlar 'bunu gelişinin dikkat çekici olması için yaptığını' söylüyordu. Gertie'nin bu toplantıya girişi de kesinlikle etkili bir giriş olmuştu çünkü dramatik bir şekilde gelip ortada durmuş, ellerini havaya kaldırıp gözlerini devirerek, "az evvel korkunç bir şey duydum. Sizce ne olabilir? Bay Judson Parker çiftliğindeki çitlerinin hepsini bir ilaç şirketine üzerine reklam tabelaları koymasına için kiralayacakmış," diye bağırdı.

Gertie Pye hayatında ilk defa istediği şoku yaratmayı başarmış ve tüm dikkatleri üzerine toplamıştı. Eğer Gelişimcilerin tam ortasına bir bomba atsa bundan daha çok dikkat çekemezdi.

"Bu doğru olamaz," dedi Anne şaşkınlık içinde.

"Ben de ilk duyduğum da aynen böyle söyledim," dedi son derece keyifli olan Gertie. "Bu doğru olamaz. Judson Parker'ın bunu yapacak cesareti yoktur dedim. Ama babam bu öğleden sonra onu gördüğünde bu konuyu sormuş. Adam da doğru olduğunu söylemiş. Aman ne güzel! Adamın çiftliği Newbridge yolunun tam yanında, yol üzerinde bir sürü plastik hap veya bantlarla dolu reklam tabelaları görmek ne hoş olur, değil mi?"

Gelişimciler de bunun hiç hoş bir şey olmayacağını gayet iyi biliyordu. Aralarında hayal gücü hiç olmayan üyeler bile bunu düşündüklerinde canları sıkıldı. Bütün kilise ve okul arazisi bu yeni tehlikeye karşı korunmalıydı. Bütün meclis kuralları ve politikaları bir anda unutulmuştu.

Anne daha fazla vakit kaybetmek istemiyordu. Herkes olayı duyar duymaz dehşetle fısıldaşmaya başlamıştı.

“Lütfen sakın olalım,” dedi içlerindeki en heyecanlı kişi olan Anne. “Ve bu tehlikeyi nasıl önleyebileceğimizi düşünelim.”

“O adamı nasıl durduracaksın bilmiyorum,” diye haykırdı Jane öfkeyle. “Herkes Judson Parker’ın nasıl biri olduğunu bilir. O adam para için her şeyi yapar, içinde topluluk için yararlı bir şeyler yapma istediğinden ya da güzellik kaygısından eser yok.”

Durum pek de iç açıcı görünmüyordu. Judson Parker ile kız kardeşi Avonlea’daki tek Parkerlardı. Yani aile bağına atıfta bulunarak herhangi bir şey yapmaya çalışmak mümkün değildi. Martha Parker genel olarak gençleri ve özel olarak da Gelişimcileri kesinlikle onaylamayan, ihtiyar ve sert bir hanımdı. Judson ise daha neşeli, konuşkan ve iyi huylu biriydi. Buna rağmen çok az arkadaşının olması herkesi şaşırtıyordu. Belki de adam iş ilişkileri kurmakla daha fazla ilgileniyordu ki o yüzden genelde kendi çevresiyle pek bağlantısı yoktu. Adam “çok sert” ve “fazla prensip sahibi olmayan” biri şeklinde tanınırdı.

“Kendisinin de söylediği gibi Judson Parker, ‘Karşısına çıkan helal tek bir kuruşu bile geri çevirmez,’” dedi Fred Wright.

“Onun ikna edebilecek kimse yok mu?” diye çaresizce sordu Anne.

“White Sands’te yaşayan Louisa Spencer’ı görmeye gider,” diye önerdi Carrie Sloane. “Belki o çitler konusunda adamı ikna edebilir.”

“O değil,” dedi Gilbert. “Louisa Spencer’ı çok iyi tanırım. O kadın ‘Köy Gelişim Derneklerine’ inanmaz, sadece dolarlara ve sentlere inanır. Judson’ı bu işi bir an evvel yapması için destekleyecektir.”

“Yapılacak tek şey derhâl bir komite kurup o adamla buluşarak buna karşı çıkmak olur,” dedi Julia Bell. “Erkeklere sert davranabilir, o yüzden kızları göndermeliyiz ama ben gitmem o yüzden beni komiteye seçmeye filan kalkmayın.”

“En iyisi Anne’i yalnız gönderelim,” dedi Oliver Sloane. “Judson’ı ancak o ikna edebilir.”

Anne buna itiraz etti. Evet, gidip adamla konuşurdu ama yanında ‘destek için başkaları da olmalıydı. Bunun üzerine Diana ve Jane ona destek vermek için yanında gideceklerini söyledi. Toplantı, üyelerin tıpkı arıların vızıldısını andıran sinirli konuşmalar ve fısıldaşmalardan sonra son buldu. Anne o kadar endişeliydi ki sabaha kadar uyuyamadı. Rüyasında okul

yönetiminin okulun etrafına çitler çekip üzerine *Mor Hapları Mutlaka Deneyin* yazılı tabelalar astıklarını gördü.

Komite ertesi gün öğleden sonra Judson Parker'ı bekledi. Anne adamın kararlı tutumuna karşı çıkmak için neredeyse yalvarırken Diana ile Jane de ona destek olmak adına ellerinden geleni yaptı. Judson, tatlı ve hoş konuşan şık biriydi, onlara günebakanlara benzediklerini söyleyerek birkaç iltifatta bulundu. Böylesine hoş hanımları reddediyor olduğu için kendisini çok kötü hissettiğini söyledi ama iş iştî, bu zor zamanlarda hiçbir şeyin kendisini engellemesine izin veremezdi.

“Fakat size ne yapacağımı söyleyeyim,” dedi açık renk gözlerinde koca bir pırıltıyla. “Reklam ajansına çok güzel ve hoş renkler kullanmasını söyleyeceğim, sarı, kırmızı gibi. Hiçbir reklam tabelasını maviye boyamamasını da isteyeceğim.”

Zavallı komite daha fazla ısrar etmelerinin doğru olmayacağını düşünerek oradan ayrıldı.

“Biz elimizden geleni yaptık, gerisini Tanrı'ya bırakmak zorundayız,” dedi Bayan Lynde gibi konuşan Jane.

“Acaba Bay Allan bir şey yapabilir mi?” dedi Diana.

Anne başını iki yana salladı.

“Hayır, özellikle şu an bebekleri de hastayken Bay Allan'ı rahatsız etmemeliyiz. Judson ondan da bizden kurtulduğu gibi nazıkçe kurtulur. Gerçi bu aralar kiliseye çok sık gitmeye başladı. Belli ki Louise Spencer'ın babası bu konuda çok titiz olduğundan, onu etkilemeye çalışıyor.”

“Avonlea'de çitlerini kiraya vermeyi akıl eden tek kişi Judson Parker'dır,” dedi Jane. “Levi Boulter ya da Lorenzo White bile buna tenezzül etmez. Zira onların topluluğun görüşünü çok önemser.”

Haberin gerçek olduğu herkese yayıldığında insanların tepkileri Judson Parker'ın üzerinde de baskı yaratmaya başladı ama bu sorunun çözmeye yarayacak gibi değildi. Judson bu duruma gülüyor ve herkese meydan okuyordu. Gelişimciler de artık Newbridge yolunda rengârenk reklam tabelaları görme fikrine kendilerini alıştırarak zorunda kalacaklarını düşünmeye başlamıştı. Fakat derneğin bir sonraki toplantısında komite raporunu sunmak için ayağa kalkan Anne herkese Bay Judson Parker'ın çitlerini ilaç şirketine kiralamaktan vazgeçtiğini söyledi. Adam ondan bu konuda derneğe bilgi vermesini istemişti.

Jane ve Diana kulaklarına inanmamış gibi bakıyordu. Fakat dernek kuralları gereği hiç kimseye daha fazla bilgi verilemezdi ama toplantıdan sonra herkes Anne'den daha fazla açıklama yapmasını istedi. Anne'in yapacak hiçbir açıklaması yoktu. Judson Parker bir önceki akşam onu yolda görmüş ve derneğin ilaç şirketinin teklifine karşı olduklarıyla ilgili söylentileri duyduğundan söz etmişti. Anne sadece bu kadarını söyleyebilirdi ki öyle ya da böyle zaten gerçek olan da buydu. Fakat eve dönerken Jane Andrews, Oliver Sloane'a, Judson Parker'ın bu fikir değişikliğinin altında, Anne her ne kadar doğruyu söylese de, aslında onun anlattığından çok daha farklı ve gizemli bir sebebin yattığından emin olduğunu söyledi.

Anne o akşam sahilde oturan ihtiyar Bayan Irving'in evine gitmişti. Dönüşte kestirme yolu kullanıp aşağı kumsaldan Robert Dicksonların evinin altındaki kayın ormanına, oradan da Parlak Sular Gölü'nün (hayal gücü olmayan insanlar oraya Barry'nin Gölü diyordu) hemen üzerindeki yola açılan minik patikaya yürüdü.

Patikanın girişinde iki adam at arabalarını yol kenarına çekmiş oturuyordu. Adamlardan biri Judson Parker, diğeri de Bayan Lynde'in hakkındaki kötü söylentilerin hiçbir şeyin doğrulamadığını söylediği Newbridgeli Jerry Corcoran'dı. Adam tarım aletleri yapan firmalarla çalışıyor, aynı zamanda politikayla da ilgileniyordu. Adamın elinin uzun olduğu söylenirdi. Kanada'da genel seçim arifesinde olduğundan Jerry Corcoran haftalardır kendi partisinin adaylarını seçim bölgelerine tanıtmakla meşguldü. Anne tam kayınların altından yola doğru çıkarken Corcoran'ın, "Parker, eğer Amesbury'ye oy verirsen ben de ilkbaharda aldığın o bir çift tırnığı ayarlarım. Herhâlde onları geri almaya itirazın olmaz, ha?" dediğini duydu.

"Şey... Madem öyle diyorsun," dedi Judson sırtarak, "o hâlde dediğini yaparım. Böyle zor zamanlarda insan kendi çıkarına uygun hareket etmeli ne de olsa."

O an ikisi de Anne'i görünce konuşmayı kesti. Anne buz gibi bir tavırla adamlara selam verip yürümeye devam etti ve çenesini her zamankinden çok daha fazla havaya kaldırdı. Judson Parker hemen ona yetişti.

"Seni bırakayım mı, Anne?" diye bir teklifte bulundu.

"Teşekkür ederim ama hayır," dedi Anne kibarca. Sesinde öyle iğneleyici bir tonlama vardı ki Judson Parker bile bunu fark edip rahatsız oldu. Adamın yüzü kızardı, dizginleri öfkeyle savurdu ama iki saniye içinde

yine eski sakin hâline geri döndü. Anne sağa sola bakmadan yoluna devam ederken, adam rahatsız olmuş bir şekilde kızın arkasından baktı. Yoksa kız Corcoran'ın uygunsuz teklifini ve kendisinin de bu teklifi kabul ettiğini duymuş muydu? Şaşkın Corcoran! Eğer bu kadar tehlikeli işlere bulaşmasa başı da belaya girmezdi. Hem bu şaşkın kızıl saçlı öğretmenin olmaması gereken yerlerde dolaşmasına ne demeliydi? Eğer Anne tüm kasaba halkının söylediği ama asla kanıtlayamadığı gibi hile yaptığını duyduysa bunu herkese yayardı. Gerçi şimdiye dek görüldüğü üzere Judson Parker halkın fikirlerini umursayan biri değildi ama rüşvet alan biri olarak adının çıkması iğrenç olurdu. Bir de müstakbel kayınpederi Isaac Spencer bunu duyacak olursa kızı Louisa Jane'e bırakacağı mirasından tamamen mahrum kalırdı. Zaten adam ondan huylanıyordu şimdi böyle bir riski göze alamazdı.

“Şey... Anne, ben de sana geçen gün konuştuğumuz konuyla ilgili bir şey söyleyecektim. Çitlerimi o şirkete kiralamamaya karar verdim. Sizin gibi güzel hedefleri olan bir derneğin desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

Anne şaşkınlıktan donakaldı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Şey... Bir de... Az evvel Jerry ile yaptığımız konuşmadan hiç kimseye bahsetmezsen sevinirim.”

“Zaten öyle bir niyetim yoktu,” dedi Anne buz gibi bir sesle. Zira oyunu satmak için pazarlık yapan bir adamın haberini daha etrafa yaymadan Avonle'deki her evin çitlerinin reklam panolarıyla dolacağını görebiliyordu.

“O zaman... O zaman anlaştık,” dedi Judson birbirlerini gayet güzel anladıklarını düşünerek. “Ben de öyle bir niyetin olmadığını tahmin etmiştim. Tabii ki Jerry ile sadece dalga geçiyordum. Adam kendini çok zeki sanıyor. Amesbury'ye oy vermek gibi bir niyetim yok. Her zaman yaptığım gibi yine Grant'e oy vereceğim, seçim bitince görürsün zaten. Ben sadece Jerry'nin ağzındaki baklanın ne olduğunu öğrenmek için onu konuşturdum. Çitler konusunda da her şey yolunda. Gelişimcilere bunu söyleyebilirsin.”

Anne o gece odasında, “Dünyayı düzeltmek için her türden insana ihtiyaç olduğu söylenir ama sanırım bazılarını kenara ayırmak lazım,” dedi. “Zaten o iğrenç konuşmadan hiç kimseye bahsedecek değildim o yüzden vicdanım bu konuda çok rahat. Bunun için kime ya da neye teşekkür etmem

gerektiğini gerçekten bilmiyorum. Konuyu ben açmadım ve Tanrı'nın Judson Parker ya da Jerry Corcoran gibi adamlara rağmen iyi şeyler yapmasına inanmak çok zor.”

BÖLÜM 15

TATİL BAŞLANGICI

Anne rüzgârın oyun alanındaki ladinlerin arasından hafifçe estiği, orman kenarındaki tembel gölgelerin uzamaya başladığı durgun ve sapsarı bir akşamda okul kapısını güzelce kilitledi. Rahat bir nefes alıp anahtarı cebine koydu. Okul dönemi sona ermişti. Anne güzel bir sene geçirdiği için mutlu ve bir sonraki yıl için de heyecanlıydı fakat Bay Harmon Andrews ona öğrencilere karşı biraz daha sert olması gerektiğini söylemişti. Şimdi önünde kendisini bekleyen iki aylık harika bir tatil vardı. Anne tepeden aşağıya elinde bir sepet dolusu çiçekle yürürken kendisiyle ve dünyayla barışıktı. Alıçlar çıkmaya başladığından beri Anne her hafta, hiç aksatmadan Matthew'un mezarına gidiyordu. Marilla dışında bütün Avonlea halkı bu sessiz, utangaç ve önemsiz adamı çoktan unutmuştu. Fakat Matthew Cuthbert'in anısı Anne'in yüreğinde hâlâ taptazeydi ve daima öyle de kalacaktı. Çocukluğunda özlemine çektiği sevgi ve ilgiyi ona ilk veren kişi bu iyi, ihtiyar adam olmuştu. Anne bunu asla unutamazdı.

Tepenin ucundaki kavakların gölgesinde bulunan çitlerin üzerinde bir çocuk oturuyordu. Kocaman, güzel gözlere sahip hisli bir yüzü olan bir çocuk. Çitlerden atladı ve gülümseyerek Anne'e eşlik etti. Fakat yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

"Mezarlığa gideceğinizi bildiğim için sizi burada beklemek istedim, öğretmenim," dedi Anne'in elini tutarak. "Ben de oraya gidiyorum. Büyükannem, büyükbaba Irving'in mezarına koymam için bana bu sardunya buketini verdi. Bakın öğretmenim, bu beyaz gülleri de minik annemin anısına sardunyaların yanına bırakacağım çünkü annemin mezarına gidemiyorum. Ama annem yine de gitmişim gibi, bu çiçekleri ona bıraktığımı bilir değil mi?"

"Evet, eminim bilir Paul."

"Öğretmenim bugün bir tanecik annem öleli tam üç yıl oldu. Çok çok uzun zaman geçmiş olmasına rağmen canım hâlâ ilk günkü kadar yanıyor ve onu her zamankinden daha çok özlüyorum. Bazen canım o kadar yanıyor ki bu acıya daha fazla katlanamayacağımı düşünüyorum."

Paul'un dudakları titremeye, sesi çatlamaya başladı. Öğretmeninin gözyaşlarını fark etmemiş olmasını umarak elindeki güllere baktı.

“Buna rağmen,” dedi Anne yumuşak bir sesle, “bu acının geçmesini de istemiyorsun, elinde olsa bile minik anneni unutmak istemiyorsun.”

“Hayır, kesinlikle istemiyorum, aynen söylediğiniz gibi hissediyorum. Beni hiç kimse bu kadar iyi anlayamaz doğrusu. Bana karşı çok iyi davranmasına rağmen, büyükannem bile. Gerçi babam gayet iyi anlıyordu ama onunla annem hakkında çok fazla konuşamazdım çünkü o zaman babam kendisini çok kötü hissederdi. Ellerini yüzüne götürdüğünde konuyu kapatmam gerektiğini fark ederdim. Zavallı babam, bensiz kendisini iyice yalnız hissediyordur. Ama yanında hizmetçi dışında hiç kimse yok ve özellikle iş için evden günlerce uzak kaldığından beni bir hizmetçinin büyütmesini de istemedi. Bu işi annelerden sonra en iyi büyükanneler yapar zaten. Bir gün yetişip büyüdüğümde yine babamın yanına gideceğim ve bir daha asla ayrı kalmayacağız.”

Paul annesi ve babası hakkında Anne ile çok fazla şey paylaşırdı, o yüzden Anne sanki ikisini de tanıyor gibiydi. Çocuğun annesinin tıpkı çocuğa benzediğini düşünüyordu, Stephen Irving'in ise derin ve vicdanlı ama kendine ait bir dünyası olan biri olduğuna inanıyordu.

“Babamla anlaşmak çok kolay değildir,” demişti Paul bir keresinde. “Minik annem ölene kadar ben de onunla pek iyi anlaşamazdım. Ama onu tanıdıkça ne kadar muhteşem biri olduğunu görürsünüz. Onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum, sonra büyükanne Irving'i, sonra da sizi öğretmenim. Aslında Büyükanne Irving'i babamdan sonra sevmek benim görevim olmasaydı, onun yerine sizi severdim ama büyükannem benim için çok fazla şey yapıyor. Biliyorsunuz öğretmenim. Gerçi keşke ben uyuyana kadar odamdan lambayı alıp götürmese. Ama beni yatağa yatırır yatırmaz lambayı hemen alıyor çünkü korkak biri olmamam gerektiğini söylüyor. Korkmuyorum ama lamba olsa daha iyi olur. Minik annem sürekli yanımda oturur ve ben uyuyana dek elimi tutardı. Beni şımartırdı. Anneler bunu bazen yapar, bilirsiniz.”

Hayır, Anne bunu bilmiyordu ama hayal edebilirdi. Kederle kendi “minik annesini” düşündü, kızının “çok güzel” olduğuna inanan annesini ve uzun yıllar önce ölüp genç kocasının yanına, hiç ziyaret edilmeyen çok uzaklardaki bir mezarlığa gömülen annesini. Anne, annesini hiç hatırlayamadığından Paul'u biraz kıskanıyordu.

“Gelecek hafta doğum günüm,” dedi Paul sıcak temmuz akşamında iyice kızıla bulanmış tepeden aşağıya doğru yürürlerken. “Babam bana mektubunda şimdiye dek gönderdiklerinden çok daha fazla seveceğimi düşündüğü bir şey gönderdiğini yazmış. Galiba çoktan geldi çünkü büyükannem kitaplığın çekmecesini kilitli tutuyor ve sanırım yeni bir şey. Ona çekmeceyi neden kilitli tuttuğunu sorunca bana gizemli gözlerle bakıp küçük çocukların her şeyi merak etmemeleri gerektiğini söyledi. İnsanın doğum gününün olması çok heyecanlı bir şey, öyle değil mi? On birime basacağım. Bana bakınca insan hiç on bir yaşındaymışım gibi düşünmüyor, değil mi? Büyükannem yaşıma göre çok ufak olduğumu çünkü yeterince yulaf lapası yemediğimi söylüyor. Ben elimden geleni yapıyorum. Büyükannem de önüme çok büyük tabaklar koyuyor ve bana hep çok iyi davranıyor. O gün pazar okulundan eve dönerken sizinle dua etmek hakkında konuştuğumuz günden beri öğretmenim, hani sorunlarımızla ilgili dua etmemiz gerekir dediğiniz günden beri, Tanrı’ya her sabah yulaf lapamı bitirmem için bana yeterince iştah vermesi adına dua ediyorum. Fakat daha bunu başaramadım. Ya yeterince iştahım yok ya da önümdeki tabakta çok fazla yulaf lapası var. Henüz hangisinin doğru olduğuna karar veremedim. Büyükannem babamı yulaf lapasıyla büyüttüğünü söylüyor, belli ki epey işe yaramış. Omuzlarını bir görseniz, ne demek istediğimi gayet iyi anlarsınız. Fakat bazen,” dedi Paul iç çekerek, “yulaf lapası benim ölümüm olacakmış gibi düşünüyorum.”

Paul ona bakmadığından Anne çocuğun bu sözlerine hafifçe gülümsedi. Bütün Avonlea Bayan Irving’in torununu eski moda beslenme ve davranış kurallarına göre yetiştirmeye çalıştığını biliyordu.

“Umalım da böyle bir şey olmasın canım,” dedi neşeyle. “Kayalık halkı ne yapıyor? Büyük ikiz hâlâ uslu durmaya dikkat ediyor mu?”

“Mecbur,” dedi Paul. “Durmazsa onunla bir daha asla konuşmayacağımı biliyor. Ama içten içe onun çok yaramaz biri olduğunun farkındayım.”

“Peki, Nora hâlâ Altın Hanımefendi’yi öğrenmedi mi?”

“Hayır, ama sanırım şüpheleniyor. Mağaraya son gidişimde beni izlediğinden neredeyse eminim. Öğrenirse de umurumda değil. Ben öğrenmemesini onun iyiliği için istiyorum, yani duyguları incinmesin diye. Ama eğer duygularının incinmesi konusunda bu kadar kararlıysa ona yardımcı olurum.”

“Eğer bir gece kumsala birlikte gidecek olsak acaba ben de kayalık halkını görebilir miyim?”

Paul kederle başını iki yana salladı.

“Hayır, benim kayalık halkımı görebileceğinizi hiç sanmıyorum çünkü onları görebilen tek kişi benim. Ama kendi kayalık halkınızı görebilirsiniz. Siz de bunu yapabilecek insanlardan birisiniz, ikimiz de öyleyiz, biliyorsunuz öğretmenim,” dedi ve Anne’in elini neşeyle sıkarak ekledi. “Böyle bir insan olmak sizce de müthiş bir şey değil mi öğretmenim?”

“Müthiş,” dedi gri parlak gözleriyle çocuğun mavi parlak gözlerine bakan Anne. Anne de Paul da şunun farkındaydı:

*“Hayalgücünün göz önüne serdiği krallık
Ne kadar da büyük!”*

İkisi de bu mutlu, büyük krallığın yolunu biliyordu. Orada ebedi sevinç gülleri açar, vadi ve nehir kenarlarını süslerdi. Bulutlar güneşli gökyüzünü asla karartmazdı. Tatlı tatlı çalan çanlar bir kere bile detone olmaz, her yer güzel ruhlarla kaplı olurdu. ‘Güneşin doğuda ayın batıda’ olduğu o coğrafyayı bilmek, karşılığı olmayan paha biçilmez bir hediye idi. Doğduklarında iyi perilerin onlara verdiği bir hediye olmalıydı bu, yıllar da geçse hiç kimsenin onlardan geri alamayacağı ve asla kaybolmayacak bir hediye. Böyle bir hediyeyle bir çatı katında yaşamak, bu hediyeye sahip olmadan saraylarda yaşamaktan çok daha iyiydi.

Avonlea Mezarlığı her zamanki gibi çimenlerle kaplıydı. Bozulmadığından emin olmak için Gelişimcilerin gözü daima mezarlığın üzerindeydi. Hatta derneğin son toplantısından önce Priscilla Grant gazetede mezarlıklarla ilgili bir yazı okumuştı. Gelecekte Gelişimciler eskimiş ve üzeri kuru otlarla kaplı çitleri, yeni tel çitlerle değiştirmeyi ve çimenlerin bozulmuş kısımlarını düzeltmeyi düşünüyordu.

Anne getirdiği çiçekleri Matthew’un mezarına koydu, sonra da Hester Gray’in yattığı kavaklarla kaplı köşeye gitti. İlkbaharda yaptıkları o piknikten sonra Anne, Matthew’un mezarını her ziyarete gittiğinde Hester’in mezarına da uğruyordu. Bir akşam önce ormanın içindeki o terk edilmiş bahçeye yine gitmiş ve Hester’in kendi beyaz güllerinden alıp getirmişti.

“Bunları diğerlerinden daha çok seveceğini düşündüm canım,” dedi yumuşak bir sesle.

Anne mezarın başındayken yere vuran bir gölge gördü. Başını kaldırıp baktığında Bayan Allan ile karşılaştı. Eve birlikte döndüler.

Bayan Allanın yüzü, artık beş yıl önce Bay Allanın Avonlea'ye getirdiği o yeni gelinin yüzü gibi değildi. Kilo almış, göz ve ağız kenarlarında ince çizgiler oluşmuştu. Mezarlıktaki ufak bir mezar bazıları için hâlâ çok önemliydi. Oğluna ait o minik mezarın yanına salgın hastalık döneminde bazı yeni minik mezarlar daha eklenmişti. Yine de Bayan Allan'ın gamzeleri her zamanki gibi tatlıydı, gözleri her zamanki gibi parlak ve dürüsttü, eskiden genç bir kıza ait olan o güzel yüzü şimdi daha şefkatli ve daha güçlü görünüyordu.

“Tatili iple çekiyor olmalısın, Anne?” dedi mezarlıktan çıkarlarken.

Anne başını salladı.

“Evet, dünya sanki ağzıma attığım tatlı bir şeker gibi. Bence yaz çok güzel olacak. Zira Bayan Morgan temmuzda adaya geliyor. Onu Priscilla alacak. Bunu düşünmek beni yine eskisi gibi ‘heyecanlandırıyor’.”

“Umarım güzel vakit geçirirsin Anne. Bu yıl çok çalıştın ve çok da başarılı oldun.”

“Ah, bilmiyorum. Pek çok konuda fazla ilerleme kaydedemedim. Geçen sonbaharda işe başladığım zaman yapmak istediğim pek çok şeyi yapamadım, ideallerime henüz ulaşamadım.”

“Hiçbirimiz ulaşamadık ki,” dedi Bayan Allan içini çekerek. “Fakat Lowell ne der bilirsin Anne, ‘başarısızlık değil amaçsızlık suçtur.’ Hepimizin idealleri olmalı ve hepsini başaramasak da onları gerçekleştirmek için uğraşmalıyız. Onlar olmasa hayat çekilmez olurdu. Oysa yaşamı muhteşem kılan şey ideallerimizdir. O yüzden ideallerine sıkı sıkıya tutun Anne.”

“Deneyeceğim ama yöntemlerimin çoğundan vazgeçmek zorunda kaldım,” dedi Anne hafifçe gülerek. “Öğretmenliğe ilk başladığımda aklınıza gelecek en güzel yöntemleri düşünmüştüm ama hepsi bir noktada beni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Ceza yöntemin bile,” diye dalga geçti Bayan Allan.

Ama Anne'in yanakları kıpkırmızı oldu.

“Anthony'yi incittiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Saçmalama canım, o bunu hak etti. Üstelik faydası da oldu. O günden beri sana bir daha sorun çıkartmadı hatta hiç kimsenin senin gibi olamayacağını düşünmeye başladı. İyiliğinle onun sevgisini kazandın ve çocuğun o inatçı aklına yer etmiş olan, ‘kızlardan iyi bir şey olmaz’ düşüncesini tamamen silip attın.”

“Hak etmiş olabilir ama konu o değil. Kendi iyiliği için ona ceza vermek adına onun karşısında daha sakın kalabilseydim sorun olmazdı ama gerçek şu ki Bayan Allan ben o an öfkeden tüm kontrolümü kaybettiğim için onu incittim. Bunun haksızlık olup olmadığını düşünmedim bile, yani hak etmemiş olsaydı da onu yine incitirdim. Kendimi affetmeyecek olmamın asıl nedeni bu.”

“Hepimiz hata yaparız canım, o yüzden sen de artık bunu geçmişte bırak. Hatalarımızdan pişman olup onlardan ders çıkartmalıyız ama onları asla geleceğe taşımamalıyız. Bak, Gilbert Blythe arabasıyla gidiyor, galiba tatil için o da evine geri dönüyor. İkinizin çalışmaları nasıl gidiyor bakalım?”

“Gayet iyi. Bu gece Virgil’ı bitirmeyi planlıyoruz, sadece yirmi üç satır kaldı. Sonra eylüle kadar hiç ders çalışmayacağız.”

“Sence üniversiteye girebilecek misin?”

“Ah, bilmiyorum.” Anne buğulu gözlerle ufka doğru baktı. “Marilla’nın gözleri şu ankinden daha iyi olmayacak, gerçi daha kötü olmadığı için çok şükrediyoruz. Bir de ikizler var. Dayılarının onları asla almayacağına eminim. Belki üniversite benim yolumdaki bir dönemeçtir ama daha o dönemece gelmediğim için henüz bu konuyu düşünmek istemiyorum yoksa çok üzüleceğim.”

“Senin üniversiteye gittiğini görmeyi çok isterim Anne ama gidemesen de asla buna üzülmeye. Sonuçta nerede olursak olalım kendimize bir hayat kurabiliyoruz, üniversite sadece bunu kolaylaştırıyor. Yollarımız geniş de olabilir dar da ama bu bizim onlara nasıl baktığımızla alakalı yani elde ettiklerimizle değil. Hayat burada da her yerde olduğu gibi zengin ve dopdolu. Yeter ki yüreklerimizi bu zenginliğe ve berekete açmayı bilelim.”

“Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi Anne düşünceli bir şekilde “ve şükretmem gereken çok fazla şey olduğunun da farkındayım. Hem de çok. İşim, Paul Irving, sevgili ikizler ve tüm dostlarım için şükretmeliyim. Biliyor musun Bayan Allan, ben dostluklarım için hep şükrederim. Zira hayatı onlar güzelleştiriyor.”

“Gerçek dostluk hakikaten çok faydalıdır,” dedi Bayan Allan. “Bu bizim için en önemli ideal olmalı ve dostluklarımızı hep dürüstlük ve samimiyet üzerine kurmalıyız. Ben hep dostluğun aslında içinde gerçek dostlukla ilgili hiçbir şeyin olmadığı yakınlıkla karıştırılmasından korkarım.”

“Evet, mesela Gertie Pye ile Julia Bell’inki gibi. Birbirlerine çok yakınlar, her yere birlikte giderler ama Gertie hem Julia’nın arkasından iğrenç şeyler söyler ve herkes onun Julia’yı kışkırdığını düşünür çünkü Julia eleştirildiği zaman Gertie bundan mutluluk duyar. Bence böyle bir ilişkiye dostluk demek hata olur. Dostlarımız için her zaman en iyisini istemeliyiz ve onlara içimizdeki en iyiyi vermeliyiz, sizce de öyle değil mi? İşte o zaman dostluk dünyanın en güzel şeyi olur.”

“Dostluk çok güzel bir şey,” diye gülümsedi Bayan Allan ama bir gün...

Sonra bir anda durdu. Bu keskin, beyaz kaşlı yüzünün ve samimi gözlerinin ardında hâlâ yetişkin bir kadından daha çok aslında bir çocuk vardı. Anne’in yüreği hayaller, dostluk ve hedefler için yanıp tutuştuğu için Bayan Allan kızın bu güzel heveslerini söndürmek istemedi. O yüzden cümlesini gelecek yıllarda bitirmek için tamamlamaktan vazgeçti.

BÖLÜM 16

UMUT EDİLEN ŞEYLERİN KAYNAĞI

Anne, Green Gables'ın mutfağındaki deri kaplı kanepeye oturmuş mektubunu okurken, Davy kızın yanına çıkıp, “Anne. Nasıl acıktım bilemezsin,” dedi.

“Sana hemen bir parça ekmekle tereyağını getiririm,” dedi Anne. O sırada tüm dikkati heyecanlı haberlerle dolu mektuptaydı. Yanakları bahçedeki güller gibi pembeleşmiş ve gözleri kendisine has bir şekilde yine yıldız gibi parlamaya başlamıştı.

“Ama tereyağı ile ekmeğe acıkmadım,” dedi Davy biraz tiksinişmiş gibi. “Erikli pastaya acıktım.”

“Ah,” diye güldü Anne ve mektubu kenara bırakıp Davy'ye sıkıca sarıldı. “Bu çok kolay geçebilecek bir açlık türü Davy. Fakat yemek arasında tereyağı ve ekmek dışında hiçbir şey yememek, Marilla'nın en önemli kurallarından biridir. Biliyorsun.”

“O zaman bir parçacık ver... Lütfen.”

Davy en azından “lütfen” demeyi öğrenmişti ama genelde bunu biraz düşündükten sonra akıl edebiliyordu. Anne'in kendisine ikram ettiği cömert dilime neşeyle baktı. “Hep üzerine bir sürü tereyağı koyuyorsun Anne. Bu çok hoşuma gidiyor. Marilla azıcık koyuyor. Ama çok yağ olunca daha güzel yutuluyor.”

“Daha güzel” yutulma kısmının ilkinin kanepeye, ikincisini halıya damlatarak gerçekleştiren Davy sonunda kekini bitirip kararlı bir şekilde, “Anne, cennetle ilgili kararımı verdim. Oraya gitmek istemiyorum,” dedi.

“Nedenmiş o?” diye sordu Anne üzülerek.

“Çünkü cennet Simon Fletcher'ın çatı katında ve ben Simon Fletcher'ı sevmiyorum.”

“Cennet Simon Fletcher'ın çatı katında mı?” dedi şaşkınlıktan gülmeyi bile unutan Anne. “Davy Keith, böyle sıradışı fikirleri senin aklına kim sokuyor?”

“Milty Boulter orada olduğunu söyledi. Geçtiğimiz pazar, Pazar Okulu'nda. Dersimiz Elijah ve Elisa idi, ben de ayağa kalkıp Bayan

Rogerson'a cennetin nerede olduğunu sordum. Bayan Rogerson çok içlerim gibi baktı. Nedense çok öfkeliydi çünkü bize Elijah, Elisa'yı bırakıp cennete gittiğinde geride ne bıraktı diye sorduğu zaman Milty Boulter, eski kıyafetlerini' diye cevap vermiş ve herkes buna çok gülmüştü. 'Keşke bir şeyleri yapmadan önce düşünseniz, o zaman yapmazsınız,' dedi. Ama Milty saygısızlık etmek istememişti. Sadece geride bıraktığı şeyin adı aklına gelmediği için böyle söyledi. Bayan Rogerson cennetin Tanrı'nın bulunduğu yer olduğunu ve bir daha böyle sorular sormamam gerektiğini söyledi. Sonra Milty beni dürtüp, 'Cennet Simon amcamın çatı katında, sana eve dönerken yolda anlatırım,' diye fısıldadı. Dönerken her şeyi açıkladı. Milty her şeyi çok güzel açıklıyor. Anlattığı şey hakkında hiçbir şey bilmesede de çok güzel uyduruyor, o yüzden bir şekilde açıklamış oluyor. Annesi Bayan Simon'ın kız kardeşi ve kuzeni Jane Ellen öldüğünde cenazesine annesiyle birlikte o da gitmiş. Rahip, Jane'in cennete gittiğini söylemiş ama Milty 'tam önümüzde duran tabutta yatıyordu' dedi. Ama sonra tabutu çatı katına taşıdıklarını tahmin ettiğini söyledi. Çünkü Milty ile annesi eve girip üst kata çıktığında Milty ona Jane'in gittiği cennetin nerede olduğunu sormuş. Annesi de eliyle tavanı işaret edip, 'yukarda' demiş. Milty yukarda çatı katından başka bir şey olmadığını biliyor, yani cennetin yerini böyle öğrenmiş işte. O günden beri Simon amcasının evine gitmekten çok korkuyormuş."

Anne çocuğu kucağına oturtup kafasındaki bu karışıklığı çözmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Bu görev için Marilla'dan çok daha donanımlıydı çünkü kendi çocukluğunu hatırlıyor ve yedi yaşındaki birinin olaylara yetişkinlerden çok daha düz ve basit bir gözle baktığını biliyordu. Tam Davy'yi cennetin Simon Fletcher'ın çatı katında olmadığına ikna etmişti ki Dora ile bahçede bezelye toplayan Marilla içeriye girdi. Dora çok tatlı bir kızdı ve o tombik parmaklarına uygun görevler verildiğinde, başkalarına yardım etmekten çok ama çok mutlu olurdu. Tavuklara yem verir, etrafı toplar, tabakları kurular ve bolca getir götür işi yapardı. Hayli düzenli, sadık ve gözlemci bir kızdı. Bir şeyi nasıl yapacağını iki kez anlatılmasına asla gerek yoktu, hiçbir görevini unutmazdı. Öte yandan Davy dikkatsiz ve unutkan bir çocuktur. Fakat insanların sevgisini kazanmak konusunda çok ustaydı. Bu yüzden Marilla ile Anne onu daha çok severdi.

Dora gururla bezelyeleri ayıklarken Davy de bir sürü kibrit ve kağıtla minik gemiler yapıyordu. O sırada Anne de Manila'ya mektubunda yazan

güzel şeylerden söz ediyordu.

“Ah, Marilla buna ne dersin? Priscilla’dan bir mektup aldım, Bayan Morgan’ın adaya geldiğini ve eğer perşembe müsaitsek saat on iki gibi onu Avonlea’ye getireceğini yazmış. Öğleden sonrayı bizimle geçirip akşam da White Sands’teki otele gideceklermiş. Zira Bayan Morgan’ın Amerikalı arkadaşları orada kalıyormuş. Ah, Marilla sence de bu muhteşem bir şey değil mi? Hâlâ rüyada olmadığımı inanamıyorum.”

Marilla, “Bence Bayan Morgan da diğer insanlara benziyordur,” dedi her ne kadar içten içe kendisi de onunla tanışacağı için heyecanlansa da. Bayan Morgan çok ünlü bir kadındı ve ziyareti hiç de yabana atılacak bir olay değildi. “O zaman yemeğe geliyorlar?”

“Evet, ve Marilla yemeği bizzat ben yapabilir miyim? Eğer ona yemek pişirilecekse *Rosebud Garden* kitabının yazarına kendi ellerimle bir şeyler yapmak istiyorum. Senin için sorun olmaz, değil mi?”

“Tanrım, böylesine sıcak bir temmuz ayında alev alev yanan ocağın başında olmayı zaten hiç istemem. Ben kendime yapacak başka şeyler bulurum. Bu görevi seve seve üstlenebilirsin.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedi Anne kadın sanki kendisine inanılmaz bir lütufta bulunmuş gibi, “Mönüyü çok güzel hazırlayacağım.”

“Mönü” lafını duyunca paniğe kapılan Marilla, “Fazla abartmasan iyi edersin,” dedi. “Yoksa pişman olabilirsin.”

“Ah, eğer panayırlar için yaptığımız yemekleri kastediyorsan hayır, o kadar süslü ve abartılı şeyler yapmayacağım,” dedi Anne. “Gerçi bu etkileyici olurdu ama on yedi yaşındaki bir kızın ve bir öğretmenin sahip olması gereken tutarlılığa sahip olmasam da yine de o kadar aptal değilim. Fakat her şeyi mümkün olduğunca güzel ve lezzetli yapmak istiyorum. Davy, o bezelyeleri arka merdivende bırakma, biri basıp düşebilir. Başlangıç olarak hafif bir çorba yapacağım, bilirsin kremalı soğan çorbasını çok güzel yaparım. Sonra da biraz kızarmış tavuk. İki beyaz horozum var. Gerçi o horozları çok seviyorum, ikisine de eskiden beri bakıyorum, minik, sarı civcivler oldukları günden beri. Ama zaten bir gün yenmeleri gerektiğini biliyordum ve bunun için daha önemli bir gün olamaz. Ama Marilla, ben onları öldüremem ki! Bayan Morgan’ın hatırı için bile yapamam bunu. John Henry Carter’dan rica etmem gerekecek.”

“Ben yaparım,” diye gönüllü oldu Davy. “Eğer Marilla ayaklarını tutarsa tabii çünkü benim baltayı iki elimle tutmam lazım. Kafaları

kesildikten sonra etrafta hoplayarak gezmelerini izlemek çok eğlenceli olur.”

“Sonra sebze olarak da bezelye, fasulye, kremalı patates ve marul salatası yaparım,” dedi Anne. “Tatlı olarak da kremalı limonlu tart, kahve, peynir ve vezirparmağı. Tartlarla vezirparmaklarını yarın yapar, yemekte de beyaz elbisemi giyerim. Bu gece Diana ya da haber vereyim, belki o da hazırlanmak ister. Bayan Morgan’ın kitabındaki kadın kahramanlar hep beyaz elbise giyiyor, Diana ile ben de eğer bir gün onunla tanışırsak beyaz elbise giyeriz diye düşünmüştük. Sence de çok hoş bir iltifat olmaz mı? Davy, canım bezelye tanelerini yerlere saçmamalısın. Bay ve Bayan Allan ile Bayan Stacy’yi de yemeğe davet etmeliyim çünkü onlar da Bayan Morgan ile tanışmayı çok istiyordu. Bayan Stacy’nin burada olması ne büyük şans. Davy canım, bezelyeleri su kovaşının içine atma, çıkart onları. Umarım perşembe günü hava güzel olur. Sanırım olacak da çünkü Abe amca dün gece Bay Harrison’a bütün hafta yağmur yağacağını söylemiş.”

“Bu iyiye işaret,” dedi Marilla.

O akşam Anne koşarak Orkide Yamacı’na gidip haberi Diana ya ilettiler. Diana da en az Anne kadar heyecanlandı. İkisi birlikte Barrylerin bahçesindeki büyük söğüdün altındaki hamakta sallanıp bu konuyu konuştular.

“Ah, Anne sana yemek yaparken yardım edemez miyim?” dedi Diana. “Biliyorsun marul salatasını muhteşem yaparım.”

“Tabii ki edebilirsin,” dedi Anne cömertçe. “Ayrıca masayı süslememe de yardım etmeni isteyeceğim. Salonu çiçeklerle dolu bir kamariye gibi yapmak istiyorum. Masada da yabani güller olmalı. Ah, umarım her şey yolunda gider. Bayan Morgan’ın kitabındaki kadın kahramanların başı asla belaya girmez ve hiçbirinin başından kötü olay geçmez. Hepsi de kendini bilen, iyi ev hanımlarıdır. Hatta iyi birer ev hanımı olmak için doğmuşlardır. *Edgewood Days* kitabındaki Gertrude’un babasını memnun etmek için sadece sekiz yaşındayken evi nasıl çekip çevirdiğini hatırlasana. Ben sekiz yaşındayken çocuk bakmak dışında hiçbir şeyi doğru dürüst yapamazdım. Kızlar hakkında çok fazla şey yazdığına göre Bayan Morgan bu konuda epey bilgi sahibi olmalı, o yüzden bizi de beğenmesini istiyorum. O günü pek çok farklı şekilde hayal ettim, kadının neye benzeyeceğini, neler söyleyeceğini, benim neler söyleyeceğimi. Burnum konusunda da epey endişeliyim. Baksana üzerinde tam yedi tane çil var. Dernek pikniğine gittiğimizde çıktılar. Şapkasız güneşte çok dolaştım herhâlde. Sanırım

burnumla ilgili endişe etmem pek doğru bir şey değil çünkü çiller tüm yüzüme yayılmadığı için aslında şükretmem gerekir. Fakat yine de keşke çıkmasalardı diyorum. Bayan Morgan'ın kahramanlarının tenleri mükemmeldir çünkü. Aralarında çilli bir tane olduğunu düşünemiyorum bile.”

“Ama senin çillerin çok fark edilmiyor,” diye içini rahatlattı Diana. “Bu gece üzerlerine azıcık limon suyu sür.”

Ertesi gün Anne tartlılarıyla vezirparmaklarını yaptı, beyaz elbisesini hazırladı ve evdeki her odayı tek tek süpürüp sildi, gerçi bu Green Gables için hiç de gerekli bir şey değildi ama Anne yine de Charlotte E. Morgan'ın kendilerini ziyaret ettiğinde evde tek bir toz zerresinin bile olmasını istemiyordu. Bayan Morgan'ın görmesinin imkânsız olduğu merdiven altındaki dolabın içini bile silmişti.

“O görmese bile ben her şeyin tertemiz olmasını istiyorum,” dedi Manila'ya. “*Golden Keys* kitabındaki kahramanları Alice ve Louisa'ya kiler merdivenlerini sildirip yataklarının altını süpürmeyi bile unutturmamıştı. Hatta kızların vecizesi şuydu:

*‘Sanat çağının eski günlerinde
İnşaatçılar büyük bir özenle çalışırdı
Tanrı her şeyi gördüğü için
Her köşeyi tertemiz yaparlardı’*

Bayan Morgan bu evdeyken o dolabın içinin temizlenmemiş olması kendimi suçlu hissetmeme neden olur. Geçen nisan ayında *Golden Keys*'i okuduğumuzdan beri biz de Diana ile o kızların vecizesini benimsedik.”

O gece John Henry Carter ve Davy birlikte iki beyaz horoz işini halletti. Anne de gözünde iki zavallı kuşun geçmişteki hâllerini canlandırarak tüylerini temizledi.

“Tüy temizlemekten hiç hoşlanmıyorum,” dedi Marilla ya. “Neyse ki ellerimizin yaptığı işe ruhumuzu katmamız gerekmiyor. Mesela ellerimle tavukların tüylerini yolarken hayalimde samanyolundan geçtiğimi düşünüyorum.”

“Sanırım yere her zamankinden daha fazla tüy döktün,” diye uyardı Marilla.

Sonra Anne, Davy'yi yatağına götürüp ertesi gün çok uslu olması için söz verdirtti.

“Eğer yarın çok uslu olursam, bir sonraki gün çok yaramaz olabilir miyim?” diye sordu Davy.

“Buna izin veremem ama Dora ile ikinizi gölde kayıkla gezmeye götürürüm, sonra da kumsalda piknik yaparız,” diye cevap verdi Anne.

“Buna takas denir,” dedi Davy. “Emin ol çok uslu olacağım. Aslında yarın Bay Harrison’a gidip mantar tabancamı süslemek için Ginger’dan birkaç tüy kopartacaktım ama onu başka zaman da yapabilirim. Pazar günü filan olabilir ama zaten kumsalda piknik yapmak bu planımı yeterince telafi eder.”

BÖLÜM 17

KAZALAR SİLSİLESİ

A nne gece tam üç kez uyanıp pencereden dışarıya bakarak Abe amcanın tahminlerinin doğru çıkmamasını ümit etti. Nihayet sabah güneşi gümüşü gökyüzünü aydınlatıp muhteşem bir günün geldiğini haber verdi.

Diana kahvaltıdan hemen sonra bir kolunda bir sepet dolusu çiçek, diğer kolunda beyaz elbisesiyle çıkageldi. Yemek hazırlıkları tamamlanana dek elbiseyi giymeyecekti. Üzerinde pembe desenli elbisesi, muhteşem fırırlarla kaplı önlüğü vardı. Temiz ve şıktı, pembe bir gülü andırıyordu.

“Çok tadı görünüyorsun,” dedi Anne hayranlıkla.

Diana iç çekti.

“Ama bütün elbiselerimi bir kez daha onarmak zorunda kaldım. Temmuzdan beri tam iki kilo daha almışım. Anne, bunun sonu nereye gidiyor? Bayan Morgan’ın bütün kahramanları ince ve uzun.”

“Şimdilik tüm sorunlarımızı unutup elimizde olanlara şükredelim,” dedi Anne. “Bayan Allan ne zaman aklımıza kendimizle ilgili kötü bir şey gelse, hemen elimizdeki iyi şeyleri düşünüp şükretmemiz gerektiğini söyler. Mesela azıcık kilolu olabilirsin ama çok güzel gamzelerin var. Benim de burnum çilli olabilir ama şekli çok güzel. Sence limon suyu işe yaramış mı?”

“Evet, gerçekten yaramış,” dedi Diana. Birlikte altın sarısı güneş ışığı ve ince uzun gölgelerle dolu bahçeye çıktılar.

“Önce salonu süsleyelim. Priscilla on iki ya da on iki buçuk gibi burada olacaklarını söyledi yani epeyce vaktimiz var. Yemeği de saat birde yeriz.”

O an Kanada ya da Amerika’da bir yerlerde bu iki kızdan daha mutlu kızlar olabilirdi belki ama bu yine de meçhul bir durumdu. Makasın her hareketinde güller, şakayıklar ve mavi çan çiçekleri sanki “*Bugün Bayan Morgan geliyor,*” diye şarkı söylüyormuş gibi yere düşüyordu. Anne karşı arazideki Bay Harrison’ın sanki bugün sıradan bir günmüş gibi tarladan nasıl samanlarını sakince taşıdığını merak etti.

Green Gables’in salonu biraz karanlıktı. Sert mobilyalar, kaskatı duran dantel perdeler ve her zaman muntazam bir açıyla serili duran koltuk

örtüleriyle döşenmişti. Fakat bazen gelen misafirlerin düğmelerine takılınca duruşları bozuluyordu. Anne bile bu örtüleri pek sevmezdi ama Marilla hiçbir değişikliğe izin vermiyordu. Ama eğer bir şans verirseniz çiçeklerin neler başardığını görmek gerçekten muhteşem bir şeydi, Anne ile Diana odayı süslemeyi bitirdiğinde salonu tanımak mümkün değildi.

Cilalı masanın tam ortasında içi beyaz çiçeklerle dolu kocaman bir mavi kâse duruyordu. Siyah, parlak şömine rafı gül ve otlarla süslenmişti. Duvardaki rafların her birinden mavi çan çiçekleri sarkıyor, her iki taraftaki karanlık köşelerde içlerinde kıpkırmızı şakayıkların olduğu kavanozlar göze çarpıyordu. Şömine sarı çiçeklerle bezenmişti. Tüm bu muhteşem renkler pencereden içeriye giren güneş ışığıyla birleşince duvarlara ve yerlere yaprakların dans eden gölgeleri yansıyor ve bu küçük odayı tıpkı Anne'in hayal ettiği gibi tam bir kameriyeye dönüştürüyordu. Odayı kontrol etmeye gelen Marilla bile etrafa hayranlık dolu gözlerle baktı.

“Şimdi masayı hazırlamamız gerek,” dedi Anne sanki kutsal bir görev için hazırlık yapacakmış gibi bir ses tonuyla. “Tam ortaya yabani güllerle dolu kocaman bir vazo koyacağız, herkesin tabağının önüne de birer tane gül yerleştireceğiz, tabii sadece Bayan Morgan’a özel bir buket gül goncası da koyacağız. *Gül Goncası Bahçesi* kitabına gönderme olarak, bilirsiniz.”

Oturma odasındaki masa Marilla'nın en güzel masa örtüsü, porselenleri, bardakları ve gümüş çatal bıçak takımlarıyla donatıldı. Masanın üzerine konan her bir parça büyük bir titizlikle silinip parlatılmıştı ve hepsinden mümkün olabilecek en parlak ışıltılar yayılıyordu.

Sonra kızlar fırından mis gibi kokuların geldiği iştah kabartan mutfığa gittiler. Tavuklar cızırdamaya başlamıştı bile. Anne patatesleri hazırlarken Diana da bezelye ve fasulyeleri hazır etti. Sonra Diana marul salatasını yapmak için kendisini kilere kapattı. Yanaklarrhem heyecandan hem ocağın ateşinden çoktan kıpkırmızı olmaya başlayan Anne ise tavuklar için gereken ekmek sosunu hazırlayıp çorbası için soğanlarını doğradı. En sonunda da limonlu tartlar için kremayı çırpı.

Peki, tüm bu süre zarfında Davy ne yapıyordu? Uslu duracağına dair verdiği sözü tutuyor muydu? Evet, tutuyordu. Merakından neler olup bittiğini izlemek için onların yanında, mutfakta kalmak istedi. Fakat bir köşede sessizce otururken kumsala son gittiğinde yanında getirdiği balıkçı ağını sökmeye çalışıyordu ve hiç kimse bunu fark etmedi.

Saat on bir buçukta marul salatası hazır, altın sarısı turtalar bembeyaz kremayla kaplıydı. Kaynayıp cızırdaması gereken her şey kaynayıp

cızırdıyordu.

“Artık gidip giyinsek iyi olur,” dedi Anne. “Çünkü saat on ikide gelebilirler. Yemeği saat tam birde yemeliyiz çünkü çorba pişer pişmez servis edilmeli.”

Evin doğusundaki odada ciddi hazırlıklar yapılmaya başlandı. Anne tedirgin bir şekilde burnuna bakıp çiller tamamen geçmiş mi diye kontrol etti, neyse ki ya limon suyundan ya da yanaklarındaki sıradışı kızarıklıktan ötürü çilleri hiç belli olmuyordu. Hazırlandıklarında ikisi de tıpkı “Bayan Morgan’ın kadın kahramanları gibi” şık ve tatlı görünüyordu.

“Umarım bir kez olsun doğru dürüst konuşmayı başarıp dilsiz gibi öylece oturmam,” dedi Diana endişeyle. “Bayan Morgan’ın bütün kahramanları çok güzel sohbet ediyor. Ama aptal gibi dilim tutulacak diye korkuyorum. Anlıyorum,’ demeyi de unutmamalıyım. Bayan Stacy buradayken sık sık derdim ama o zamandan beri bu lafı pek söylemiyorum. Anne, eğer Bayan Morgan’dan evvel anlıyorum’ dersem rezil olurum. Bu da hiç konuşmadan oturmak kadar kötü bir şey olur.”

“Ben de pek çok konuda tedirginim,” dedi Anne “ama konuşamamaktan korkmama hiç gerek yok herhâlde.”

Anne haklıydı, buna hiç gerek yoktu.

Anne elbisesini kocaman önlüğüyle kapatıp çorbasını karıştırmaya gitti. Marilla hem ikizleri giydirmiş hem de kendisi giyinmişti. Kadın daha önce hiç olmadığı kadar heyecanlı görünüyordu. On iki buçukta Allan ailesi ile Bayan Stacy geldi. Her şey gayet iyi gidiyordu ama Anne tedirgin olmaya başlamıştı. Priscilla ile Bayan Morgan’ın çoktan gelmiş olmaları gerekiyordu. Sık sık bahçe kapısına gidip Rapunzel’in kuleden aşağıya baktığı gibi, etrafı kontrol ediyordu.

“Ya gelmezlerse?” dedi korkuyla.

“Öyle düşünme. Bunu yapmaları büyük kabalık olur,” dedi kendisi de iyice rahatsız olmaya başlayan Diana.

Salondan çıkan Marilla, “Anne,” diye seslendi. “Bayan Stacy, Bayan Barry’nin sarı servis tabağını görmek istiyor.”

Anne rafı almak için oturma odasındaki dolabı açtı. Bayan Lynde’e söz verdiği gibi Charlottetown’da yaşayan Bayan Barry’ye mektup yazıp servis tabağı ödünç istemişti. Bayan Barry, Anne’in eski bir dostuydu ve Anne’e buna yirmi dolar ödediğini ve dikkatli olması gerektiğini belirten bir mektup yazıp servis tabağını hemen yollamıştı. Servis tabağı kermeste çok

işe yaramış ve yeniden Green Gablestaki dolabına iade edilmişti. Zira Anne onu kasabaya bizzat kendisi götürecekti, başkasına emanet edemezdi.

Servis tabağını nehirde esen serin rüzgârın tadını çıkartan ön kapıdaki konuklarına götürdü. Rafi hayranlıkla incelediler. Tam Anne rafı alıp dolaba geri götürüp dönmüştü ki mutfaktaki kilerde korkunç bir şangırtı koptu. Marilla, Diana ve Anne doğruca mutfığa koştu ve o kıymetli rafın merdivenlerin ikinci basamağında paramparça olduğunu gördüler.

Kilere girdiklerinde karşılarında korkunç bir manzara belirdi, masadan inmeye çalışan ve suçlu suçlu gözlerine bakan ufak bir oğlan tertemiz desenli gömleğini sapsarı yapmış ve masadaki bütün limon turtalarını un ufak etmişti.

Davy balıkçı ağını sökmüş ve onu bir top hâline getirmişti. Sonra da topu masanın üzerindeki rafa koymak için kilere inmişti. Bu rafta daha benzer bir sürü topu vardı ama şu an ortaya çıktığı üzere hiçbirisi onlara sahip olmanın verdiği haz dışında bir işe yaramıyordu. Davy'nin masaya tırmanıp tehlikeli bir açıyla rafa uzanması gerekmişti. Marilla sanki kötü bir şey olacağını hissetmiş gibi bunu yapmasını daha önce ona yasaklamıştı. Bu seferki olay tam bir felaketti. Davy'nin ayağı kaymış ve çocuk limon tartlarının üzerine düşmüştü. Hem tertemiz gömleği pislenmiş hem de tartlar ezilmişti. Şu an kilerde herkesin içini karartan bir rüzgâr esiyordu.

Çocuğu omuzlarından tutup sarsan Marilla, “Davy Keith!” diye bağırdı. “Ben sana o masaya bir daha tırmanmanı yasaklamadım mı? Yasaklamadım mı?”

“Unuttum,” dedi Davy ağlayarak. “Sen bana yapmamam gereken bir sürü şey söylüyorsun ama o kadar çoklar ki hepsini hatırlayamıyorum.”

“O zaman derhâl yukarı çık ve yemek bitene kadar aşağı inme, belki bu sürede hepsini hatırlarsın. Anne, sakın onunla konuşmaya çalışma. Onu turtalarını mahvettiği için cezalandırmıyorum, bu bir kazaydı. Onu söz dinlemediği için cezalandırıyorum. Davy, hemen dediğimi yap ve git.”

“Ben yemek yemeyecek miyim?” diye inledi çocuk.

“Yemekten sonra aşağıya inip mutfakta yiyebilirsin.”

İçi rahatlayan Davy, “Ah, tamam o zaman,” dedi. “Anne bana güzel birkaç tavuk ayırır, öyle değil mi, Anne? Çünkü tartlarını mahvetmek istemediğimi biliyorsun. Anne, madem mahvoldular acaba yukarıya çıkarken birkaç parça götürebilir miyim?”

“Hayır, sana limonlu turta filan yok, Bay Davy,” dedi Marilla çocuğu koridora doğru iterek.

Çaresiz gözlerle masadaki enkaza bakan Anne, “Tatlı olarak ne vereceğiz?” dedi.

“Çilekli kurabiyelerden çıkart,” dedi Marilla. “Kasede yeterince krema da var zaten.”

Saat bir olmuştu ama ne Priscilla ne de Bay Morgan ortadaydı. Anne çok üzgündü. Her şey hazırlanmış, çorba tam kıvamındaydı ama çok uzun süre bekleyemezdi.

“Gelmediklerine inanamıyorum,” dedi Marilla öfkeyle.

Anne ile Diana güç almak ve rahatlamak için birbirlerine baktı.

Saat bir buçukta Marilla yine telaşla salondan çıktı.

“Kızlar artık yemek yemeliyiz. Herkes çok aç ve hiç kimsenin daha fazla bekleyecek sabrı kalmadı. Priscilla ile Bayan Morgan’ın gelmeyecekleri belli, beklemenin hiç kimseye faydası yok.”

Anne ile Diana masayı hazırladı ama bütün hevesleri kaçmıştı.

“Çok fazla yemek yiyebileceğimi sanmıyorum,” dedi Diana hüzünle.

“Ben de ama umarım Bayan Stacy, Bay ve Bayan Allanın hatırına her şey güzel olmuştur,” diye cevap verdi Anne.

Diana bezelyesinden bir kaşık alınca yüzünde çok ilginç bir ifade belirdi.

“Anne, sen bu bezelyelere şeker mi koydun?”

“Evet,” dedi Anne keyifsiz şekilde patateslerin tadına bakarken. “içlerine bir kaşık şeker koydum. Biz hep koyarız. Beğenmedin mi?”

“Ama ocağa koyarken ben de bir kaşık şeker atmıştım,” dedi Diana.

Anne patatesini bırakıp bezelyenin tadına baktı. Sonra suratını buruşturdu.

“Berbat! Annen bezelyeye asla şeker koymadığı için senin koyacağın hiç aklıma gelmemişti. Ben de genelde unuturum ama bu sefer hatırlayacağım tuttu ve bir kaşık şeker koydum.”

“Birden fazla aşçı olunca böyle oluyor sanırım,” dedi kızların konuşması biraz suçlu bir ifadeyle dinleyen Marilla. “Şekeri hatırlayacağını zannetmediğim için çünkü daha önce hep unutturdun, ben de bir kaşık şeker ilave ettim.”

Salondaki konuklar mutfaktan yükselen kahkahaları duydular ama nedenini öğrenemediler. O gün masada hiç bezelye yoktu.

“Neyse,” dedi Anne yine hüznle iç çekerek, “zaten marul salatamız var, bezelye olmasa da olur. Haydi, tabakları taşıyıp şu işi bitirelim artık.”

Yemeğin büyük bir başarı olduğu söylenemezdi doğrusu. Allan ailesi ile Bayan Stacy durumu kurtarmak için çok çabaladı ama Marilla’nın sükûneti yüzünden masada çok eğlenceli sohbetler gerçekleşmedi. Hayal kırıklığına uğrayan Diana ve Anne heyecanlarını kaybetmiş, sessizce duruyordu, ikisi de ne doğru dürüst yemek yedi ne de konuşabildi. Anne yine de misafirlerinin hatırı için biraz konuşmaya çalıştı ama kızın tüm hevesi kaçmış ve her ne kadar Bayan Stacy ile Allan ailesini çok seviyor olsa da içinden herkesin bir an evvel kendi evlerine gitmesini dilemeye başlamıştı. Çok yorgundu ve yalnız kalıp hayal kırıklığını odasındaki yastıklara gömmek istiyordu.

Doğruluğuyla insanı zaman zaman şaşırtan eski bir söz vardır: Aksilikler hep üst üste gelir. Fırtınalı olayların yaşandığı gün henüz sona ermemişti. Tam Bay Allan yemek için teşekkürlerini sunup ayağa kalkarken merdivende bir gümbürtü koptu. Sanki çok sert ve ağır bir eşya yuvarlanarak aşağı düşmüş ve bam diye merdivenlerden yere inmişti. Herkes koridora koştu. Anne bir çığlık attı.

Yerde bir zamanlar Bayan Barry’nin servis tabağı olan parçaların üzerinde, kocaman ve pembe bir deniz kabuğu yatıyordu. Merdivenlerin en tepesinde ise Davy dizlerinin üzerine çökmüş, korku dolu gözlerle aşağıdaki tahribata bakmaktaydı.

“Davy, bu deniz kabuğunu bilerek mi attın?” diye bağırdı Marilla.

“Hayır, asla öyle bir şey yapmadım,” dedi çocuk ürkek bir sesle. “Ben burada çok ama çok sessiz bir şekilde çömelmiş tırabzanların arasından sizi izliyordum. Ama ayağım o eski şeye takıldı, ben de tekme attım. Bir de çok acıktım. Umarım durmadan üst kata gönderip tüm eğlenceyi kaçırmasına sebep olduğunuz bu çocuğa artık biraz yemek verirsiniz.”

“Davy’yi suçlama,” dedi yerdeki kırık parçaları toplamaya başlayan Anne. “Bu benim hatamdı. O servis tabağının parçalarını orada unutup toplamayı unutan bendim. Bu hatam yüzünden zaten cezamı çektim ama şimdi Bayan Barry ne diyecek bakalım?”

“İyi de ona da atalarından kalan değerli bir hatıra değil. Rafi bir yerden parayla satın almıştı,” dedi Diana arkadaşını yatıştırmaya çalışarak.

Yapılacak en doğru şeyin artık gitmek olduğunu anlayan konuklar evden ayrıldı. Anne ile Diana bulaşıkları ilk kez hiç konuşmadan yıkadı. Sonra

Diana fena hâlde bir baş ağrısı ile evine gitti, Anne de günbatımında Marilla postaneden elinde bir mektupla dönene dek odasından inmedi. Mektup bir gün evvel Priscilla tarafından yazılmıştı. Bayan Morgan bileğini burkmuş ve odasından çıkamıyordu.

“Ah, sevgili Anne,” diye yazmıştı Priscilla, “Çok üzgünüm ama korkarım Green Gables’a gelemeyeceğiz zira teyzem bileği düzelir düzelmez Toronto’ya geri dönecek. Burada belirli bir tarihe kadar kalması gerekiyordu.”

“Neyse,” dedi Anne derin bir çekerek ve elindeki mektubu arka verandanın kızıl taşlarla kaplı zeminine bıraktı. Bu sırada hava alacakaranlığa bürünmüştü. “Zaten Bayan Morgan’ın buraya gelmesinin gerçek olamayacak kadar güzel bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ama şu an Bayan Eliza Andrews gibi karamsar konuşuyor ve bundan utanıyorum. Zaten gerçek olamayacak kadar güzeldi ama her kötü şeyin sonunda bir hayır vardır. Bugün yaşadıklarımızın aslında komik bir yanı da var. Belki Diana ile yaşlandığımızda bugünü hatırlayıp kahkahalarla güleriz. Fakat şu an o kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum ki, hiç gülecek hâlîm yok.”

“Hayatta daha pek çok güzel ve kötü şeyler yaşayacaksın, Anne,” dedi Marilla aslında kızı rahatlatan bir konuşma yaptığını sanarak. “Bana kalırsa sen her konuyu fazlaca önemsemekten hâlâ vazgeçemedin, bu yüzden de işler istediğin gibi gitmediği zaman mahvoluyorsun.”

“Farkındayım,” dedi Anne. “Ne zaman güzel bir şey olacağını düşünsem sevinçten âdeta kanatlanıp uçuyorum ama işler tersine gittiğinde de fena hâlde yere çakılıyorum. Ama Marilla şu uçma kısmı gerçekten muhteşem oluyor, sanki gün doğumunun içinden geçmek gibi. Bence buna değer.”

“Belki de haklısındır,” diye itiraf etti Marilla. “Ama ben uçmak yerine sakince yürüyüp sevincimle hüznümü dengelemeyi tercih ederim. Fakat herkesin yaşama şekli kendine göre. Oysa ben hep tek bir doğru olduğunu sanırdım, sen ve ikizlerden sonra artık bunun böyle olmadığını anladım. Bayan Barry’nin servis tabağı için ne yapacaksın?”

“Elbette kadına yirmi dolar ödeyeceğim. İyi ki atalarından kalan bir hatıra değil, yoksa ne ödersem ödeyeyim telafi edemezdim.”

“Belki aynısından bulup satın alabilirsin.”

“Korkarım bu pek mümkün değil. Bu eşyalar çok eski olduklarından nadir bulunuyorlar. Bayan Lynde de kermes için hiçbir yerde bulamamıştı.

Keşke bulabilsem de Bayan Barry’yi sevindirsem. Marilla, Bay Harrison’ın akçaagaçlarının tepesindeki şu kocaman yıldız baksana. Kutsal bir sükûnet içindeki gökyüzünde nasıl da parlıyor. Bu yıldız içimde dua ediyormuşum gibi bir his uyandırdı. Gökyüzünü ve yıldızları bu şekilde gördüğümüz zaman küçük kazalar ve hayal kırılıkları tüm önemini yitiriyor, öyle değil mi?”

Yıldızla farklı bir gözle bakan Marilla, “Davy nerede?” diye sordu.

“Yatağında. Yarın Dora ile ikisini kumsalda pikniğe götüreceğime söz verdim. Tabii asıl anlaşmamız uslu durması karşılığındaydı ama yine de elinden geleni yaptı, benim de onu üzmemek gibi bir niyetim yok.”

“O kayıkta hem kendini hem de ikizleri boğacaksın,” diye homurdandı Marilla. “Altmış yıldır buradayım, daha bir kere bile o gölde gezmedim.”

“Hiçbir şey için geç değildir,” dedi Anne hınzır bir tavırla. “İstersen sen de yarın bizimle gel. Green Gables’ı kilitler tüm günümüzü kumsalda eğlenerek geçiririz.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Marilla. “Aslında kayıkta kürek çekerken çok komik görünürüm, değil mi? Rachel görse herkese anlatırdı. Bak, Bay Harrison bir yere gidiyor. Sence Bay Harrison’ın Isabella Andrews ile görüştüğü dedikodusu doğru mu?”

“Hayır, eminim doğru değildir. Bir akşam Bay Harmon Andrews ile iş görüşmek için beyaz gömlek giydi diye Bayan Lynde hemen bu söylentiyi başlattı. Ama ben Bay Harrison’ın evleneceğine hiç inanmıyorum çünkü adamın evliliğe karşı büyük bir önyargısı var.”

“Bu ihtiyar bekârların sağı solu hiç belli olmaz. Hem beyaz gömlek giymişse bence Rachel şüphelenmekte haklı. Adamı daha önce beyaz gömlekle gören olmadı.”

“Bence Harmon Andrews ile yapacağı işi bağlamak için giydi,” dedi Anne. “Bir keresinde bana iş görüşmesine giderken şık giyinilmesi gerektiğini, böylece karşı tarafta güven hissi uyandırıldığını söylemişti. Bay Harrison için gerçekten çok üzülüyorum çünkü hayatından memnun olduğuna inanmıyorum. Sence de insanın yanında bir papağan dışında hiç kimsenin olmaması çok büyük bir yalnızlık değil mi? Fakat Bay Harrison kendisine acınılmasından hiç hoşlanmıyor. Zaten hiç kimse hoşlanmaz.”

“Bak, Gilbert geliyor,” dedi Marilla. “Eğer seni gölde gezdirmek isterse lütfen lastik botlarını ve kabanını giy. Bu gece hava çok nemli.”

BÖLÜM 18

TORY YOLU'NDA MACERA

“Anne!” dedi Davy yatağında doğrulup ellerini çenesinin altına koyarak, “Anne, uyku nerede? İnsanlar her gece uyumaya gidiyor ve ben uykunun rüya gördüğüm yer olduğunu biliyorum ama uykunun nerede olduğunu öğrenmek istiyorum ve hiç farkında bile olmadan oraya nasıl gidip geleceğimi de. Uyku nerede?”

Anne odanın penceresinden sapsarı tomurcuklu, kocaman bir çiğdem çiçeğinin yapraklarını andıran günbatımını izliyordu. Davy soru sorunca çocuğa dönüp hülyalı bir şekilde cevap verdi,

*“Aydaki dağların üzerinde,
Gölgeler vadisinin altında.”*

Paul Irving olsa bunun anlamını bilir ya da bu cümleden kendisine göre bir anlam çıkartırdı ama pratik zekâlı Davy’nin, ki Anne çocuğun bu özelliğinin farkındaydı, zerre kadar hayal gücü yoktu. Dolayısıyla bu cevap çocuğun kafasını karıştırdı.

“Anne, bence saçmalıyorsun.”

“Elbette saçmalıyorum canım benim. Sürekli mantıklı konuşanlar için bu sözler sence de aptalca değil mi?”

“O zaman sana mantıklı bir soru sorduğumda, bana mantıklı bir cevap ver,” dedi incinmiş bir sesle.

“Ah, bunu anlamak için o kadar küçüksün ki,” dedi Anne. Fakat bunu söylediği için biraz utandı çünkü kendisi de küçükken büyüdüğünde asla bir çocuğa bunu anlamak için çok küçüksün demeyeceğine yemin etmişti. Buna rağmen az evvel yaptığı şey neydi? Bazen teori ile pratik arasındaki boşluk o kadar büyük geliyordu ki...

“Büyümek için elimden geleni yapıyorum,” dedi Davy. “Ama bu konuda fazla acele etmemek gerekir. Mesela Marilla reçelini yemeyeyim diye benden o kadar sakınıp açgözlülük etmeseydi eminim çok daha hızlı büyürdüm.”

“Marilla açgözlü biri değil Davy,” dedi Anne sertçe. “Bunu söylemen büyük nankörlük.”

“Aslında bu kelimenin yerine kullanılan ve kulağa çok daha hoş gelen başka bir tane kelime var ama unuttum,” dedi Davy düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. “Geçen gün bizzat Manila’nın kendisinden duydum.”

“Eğer tutumlu kelimesini kastediyorsan, onun anlamı açgözlülükten çok daha farklıdır. Bir insanın tutumlu olması iyi bir özelliktir. Eğer Marilla açgözlü biri olsaydı annen öldüğünde seni ve Dora’yı yanına almazdı. Bayan Wiggins ile yaşamayı tercih eder miydin?”

“Emin ol etmezdim!” dedi Davy heyecanla. “Richard dayının yanına da gitmek istemezdim. Marilla reçeli söz konusu olduğunda o uzun kelimedeki biri gibi davransa bile, ben yine de burada yaşamak isterdim. Çünkü burada sen varsın, Anne. Anne, uyumadan önce bana bir hikâye anlatır mısın? Ama peri masalı olmasın. Kızlar onları seviyor ama ben daha heyecanlı bir şey istiyorum, içinde ateş etmeler, öldürmeler olsun. Ya da yanan evler gibi şeyler işte.”

Neyse ki tam o sırada Marilla odasından Anne’e seslendi.

“Anne, Diana telaşla sinyal gönderiyor. Gidip ne istediğine bir baksan iyi olur.”

Anne odasına koştu ve Diana’nın penceresinden beşli gruplar hâlinde gönderdiği sinyalleri gördü. Çocukken belirledikleri koda göre bunun anlamı, “derhâl gel çünkü sana çok önemli bir şey anlatacağım,” demekti. Anne beyaz şalını başına sarıp Hayaletti Ormandan Bay Bell’in otlığına, oradan da Orkide Yamacı’na geçti.

“Sana çok güzel haberlerim var, Anne!” dedi Diana. “Annemle az evvel Carmody’den döndük ve Bay Blair’ın dükkânında Mary Sentner’i gördüm. Tory Yolu’nda yaşayan ihtiyar Coppların elinde eski bir servis tabağı varmış ve tıpkı kermeste kullandığımızın aynısıymış. Martha Copp elindeki eski şeyleri satan biri olduğundan, onu da seve seve satar dediler. Ama eğer onlarda da yoksa Spencervale’daki Wesley Keysonlarda da bir tane varmış. O da satılıkmış ama Josephine halaninkinin aynısı olup olmadığını bilmiyor.”

“Yarın hemen Spencervale’a giderim,” dedi Anne “ama sen de benimle gel. Kafam rahatlar. Bir sonraki gün kasabaya gidip elimde servis tabağı olmadan Josephine halanın yüzüne nasıl bakarım? Bu sefer benim için çocukken misafir odasındaki yatakta üzerine adadığımı itiraf ettiğim günden çok daha kötü olur.”

Bu hatıra* akıllarına gelince kızların ikisi de kahkahalara boğuldu.

Ertesi gün öğleden sonra * Eğer aranızda ne olduğunu merak eden okurlarım kızlar servis tabağı avına varsa, Anne'in ilk kitabındaki hikâyeye göz atabilirsiniz. (Yazarın Notu)

çıkı. Spencervale on altı kilometre uzaktaydı ve o gün hava yolculuk etmeye hiç de uygun değildi. Tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu, çok sıcaktı ve altı haftadır hava çok kuru olduğu için yollar fena hâlde tozlanmıştı.

“Ah, keşke yağmur yağsa,” diye iç çekti Anne. “Her şey ne kadar kurumuş. Zavallı tarlalar gözüme çok acınası geliyor, ağaçlar da sanki yağmur için kollarını havaya uzatmış gibi görünüyor. Bahçeme ne zaman girsem içim acıyor. Gerçi çiftçilerin ürünleri kururken ben kendi minik bahçemi bu kadar dert etmemeliyim. Bay Harrison otlağının kuruduğunu ve ineklerinin doğru dürüst beslenemediklerini söylüyor. Hayvanlarla ne zaman göz göze gelse kendisini çok suçlu hissediyormuş.”

Yorucu bir yolculuğun ardından kızlar Spencervale'e ulaşip Tory Yolu'na döndüler; çok sık yolculuk edilmediği için at arabasının tekerlerinin altında çıtırdayan çimenlerle kaplı yeşil ve ıssız yola. Yolun kenarında diplerini otların bürüdüğü bir sürü ladin ağacı vardı. Orada burada birer Spencervale çiftliğin bulunduğu çitlerle kaplı ayrımlar ya da yabancı çiçek yatakları karşılarına çıkıyordu.

“Buraya neden Tory Yolu denmiş?” diye sordu Anne.

“Bay Allan içinde ağacın olmadığı korulara prensip olarak bu ismin verildiğini söyledi. Bu yolun üzerinde sadece Copplar ve en ucunda da Martin Bovyer yaşıyor. Adam bir liberalmiş. Bu yol Tory Hükümeti zamanında yapılmış. Çok sık kullanılmasa da sırf bir şeyleri yapabilme gücü olduklarını kanıtlamak için yapmışlar.”

Diana'nın babası da bir liberal olduğundan kızlar kendi aralarında asla siyaset konuşmazlardı. Zira Green Gables halkı her zaman muhafazakârdı.

Kızlar nihayet Coppların evine vardılar; burası yanında Green Gables'ın bile solda sıfır kalacağı kadar temiz ve düzenli bir yerdi. Bir yamacın üzerine kurulu ev çok eski moda, temeli taştan yapılmış bir binaydı. Ev de etrafındaki diğer binalar da beyaza boyanmıştı ve hepsi birbirleriyle uyumluydu. Beyaz taşla kaplı zemini olan mutfak bahçesinde tek bir leke bile görmek imkânsızdı.

“Panjurlar kapalı,” dedi Diana. “Sanırım evde kimse yok.”

Kızlar şaşkın şaşkın birbirlerine baktı.

“Ne yapacağımızı bilmiyorum,” dedi Anne. “Eğer ellerindeki servis tabağının tam istediğim şey olduğunu bilsem, dönene kadar onları beklerim ama eğer değilse Wesley Keysona gidene dek çok geç olur.”

Diana bodrum katındaki minik pencereden içeriye baktı.

“Sanırım burası kiler penceresi,” dedi. “Çünkü bu ev Newbridge’deki Charles amcamın evinin aynısı ve onların kilerin penceresi burada. Panjurlar açık. Eğer şu minik evin çatısına çıkıp kilere bakabilirsek herhâlde servis tabağını görürüz. Sence bunu yapmamız ayıp olur mu?”

“Hayır, sanmam,” dedi Anne biraz düşündükten sonra. “Zaten meraktan bakacak değiliz ki.”

Bu ufak ahlaki pürüz de halledildikten sonra Anne bir zamanlar ördeklerin barınması için kullanılan ahşaptan yapılmış “minik evin” çatısına çıktı. Copplar ördek beslemeyi bırakmıştı çünkü ördekler “çok pis kuşlardı”. Dolayısıyla bu ördek evi de birkaç yıldır kullanılmıyor, sonraları belki tavuk beslerler diye bir kenarda tutuluyordu. Her ne kadar beyaza boyanmış da olsa bazı yerleri bozulmuştu. Anne bir kutuya basıp çatıya çıkarken düşmekten korktu.

“Korkarım ağırlığımı kaldıramayacak,” dedi yavaşça çatıya adım atarken.

“Pencere pervazına yaslan,” dedi Diana. Anne denileni yaptı. Pencereden içeriye bakınca tam da istediği gibi bir servis tabağının pervazın yanında durduğunu görüp sevindi. Felaket yaşanmadan önce istediğini görmüştü. Servis tabağının sevinciyle o an her şeyi unutan Anne hafifçe yerinden zıplayınca aşağıya kayd ve koltuklarından çatının kenarlarına asılı kalıverdi. Ördek evinden içeriye dalan Diana arkadaşını belinden yakalayıp kurtarmaya çalıştı.

“Ayyy... Yapma,” diye haykırdı zavallı Anne. “Buradaki çiviler koluma batıyor. Ayağımın altına koyacak bir şey var mı diye baksana, o zaman belki kendimi yukarıya çekebilirim.”

Diana kocaman bir fiçı bulup Anne’in ayaklarının altına doğru sürükledi. Kız sonunda ayağını bir yere dayayabilmişti ama hâlâ kendisini yukarıya doğru çekemiyordu.

“Acaba seni ben itebilir miyim?” dedi Diana.

Anne çaresizce başını iki yana salladı.

“Hayır, çiviler fena batıyor. Eğer bir balta bulabilirsen şunları kes bari. Ah, Tanrım artık gerçekten şanssız bir yıldızın altında doğduğuma

inanmaya başlıyorum.”

Diana etrafta balta aradı ama bulamadı.

Tutsak kalan arkadaşına dönüp, “Gidip yardım bulmam lazım,” dedi.

“Hayır, sakın gitme,” diye inledi Anne. “Bunu birine anlatacak olursak yakında herkesin diline dolanır. Utançtan bir daha insan içine çıkamam. Hayır, Copplar gelene dek bekleyip onlara bu olaydan hiç kimseye söz etmemelerini rica etmeliyiz. Hem onlar baltanın yerini bilir, kıpırdamadığım sürece benim için de bir sorun yok. Fiziksel olarak yani. Acaba Copplar bu ördek evine ne kadar değer biçecek? Sebep olduğu hasarı ödemem gerekiyor ama kiler penceresinden içeriye niçin baktığımı anlayıp beni hoş görürlerse de bunu sorun etmem tabii. Şu an tek avuntum o servis tabağının tam aradığım servis tabağı olması ve Bayan Copp onu bana satarsa bu yaşadıklarımın hepsinde değecek olması.”

“Ya gece olana kadar eve dönmezlerse ya da yarına kadar?” dedi Diana.

“Eğer günbatımına kadar dönmezlerse o zaman gidip yardım çağırırsın,” dedi Anne. “Ama lütfen mecbur kalıncaya dek hiçbir yere gitme. Ah, Tanrım bu korkunç bir şey. Eğer bu talihsizliklerim Bayan Morgan’ın kitaplarındaki kahramanların başlarına gelenler kadar romantik olsaydı hiç umursamazdım ama benimkiler çok saçma sapan şeyler. Copplar birazdan bahçelerine girip eski ördek evinin çatısında, koltukaltlarından asılı kalıp sallanan bir kız görünce ne yapacaklar acaba? Dinle... Bu bir vagon mu? Hayır, Diana galiba bu gök gürültüsü.”

Bu ses şüphesiz gök gürültüsüydü, kuzeybatıdan evin üzerine doğru hızla kara bulutlar geliyordu.

“Galiba fena hâlde ıslanacağız,” diye çaresizlik içinde haykırdı Diana. “Ah, Anne şimdi ne yapacağız?”

“Hazırlıklı olmalıyız,” dedi Anne sakın bir tavırla. Bu yağmur zaten yaşadıkları bu karmaşanın tuzu biberi olacağı benziyordu. “At ile arabayı şu kulübeye çeksen iyi olur. Neyse ki arabada şemsiyem var. Şapkamı da yanına al. Marilla, Tory Yolu’na giderken en güzel şapkamı takarak aptallık ettiğimi söylemişti ve her zamanki gibi yine haklı çıktı.”

Diana yağmur damlaları düşmeye başlarken atı ve arabayı çekip kulübeye bağladı. Oturup sağanak yağışın dinmesini bekledi. Anne’i zar zor görüyordu. Kız tek eliyle şemsiyeyi başına tutmaktaydı. Çok fazla gök gürültüsü olmadı ama yağmur yaklaşık bir saat boyunca hiç durmadan

yağdı. Sonunda Anne şemsiyeyi bırakıp arkadaşına el salladı ama bu mesafeden konuşmaları pek mümkün görünmüyordu.

Yağmur dinmiş, güneş çıkmış ve Diana arkadaşının yanına tekrar gelmişti.

“Çok ıslandın mı?” diye telaşla sordu.

“Yok, hayır,” diye cevap verdi Anne neşeyle. “Başım ve omuzlarım kuru sayılır, eteğim de azıcık ıslandı. Sakın bana acımaya kalkma Diana. Zira yağmur yağarken bahçeme ne kadar iyi geleceğini düşünüp durdum. Çiçeklerin ve diğer tüm bitkilerin nasıl sevindiklerini hayal ettim. Yıldız çiçekleri ve tatlı bezelyelerle konuştum. Leylak çalılıklarına koruculuk eden vahşi kanaryalarla sohbet ettiğimi düşündüm. Eve gidince hepsini yazacağım. Keşke şu an yanımda bir kağıtla kalem olsaydı çünkü en güzel yerlerini eve gidene kadar unutacağım sanırım.”

Sadık dost Diana at arabasının arkasındaki kutudan bulduğu bir kalemle bir kâğıt parçasını arkadaşına getirdi. Anne ıslak şemsiyesini kapatıp şapkasını taktı ve Diana’nın uzattığı bir tahtanın üzerine kâğıt parçasını koyup bu zor şartlar altında son derece tatlı ve edebi bir dille az evvel hayal ettiklerini yazmaya çalıştı. Buna rağmen sonuç oldukça güzeldi ve Anne ona yazdıklarını okurken Diana mest oldu.

“Ah, Anne bu çok tatlı... Çok. Lütfen bunu *Kanadalı Kadınlara* gönder.”

Anne başını iki yana salladı.

“Hayır, hayır bu hiç yakışık almaz. Baksana bir konusu yok. Sadece bir dizi hayalden ibaret bir karalama işte. Böyle şeyler yazmayı seviyorum ama elbette hiçbir yayımlanacak şeyler değil; zira Priscilla, editörlerin konuya odaklandıklarını söylüyor. Ah, bakan Bayan Sarah Copp geldi. Lütfen Diana, gidip kadına olanları açıkla.”

Bayan Sarah Copp ufak tefek bir kadındı. Simsiyah giyinmiş, sade ama kaliteli bir şapka takmıştı. Bahçesinde karşılaştığı bu garip tablo karşısında, beklenildiği gibi şaşkınlık içinde kaldı ama Diana’nın anlattıklarını dinleyince sakinleşti. Telaşla gidip arka kapıyı açtı ve baltayı alıp birkaç darbe sonunda nihayet Anne’i sıkıştığı yerden kurtarmayı başardı. Ördek evinin çatısında kıpırdamadan saatlerce beklemek zorunda kalan tutsak nihayet özgürlüğüne kavuştuğu için çok mutluydu.

“Bayan Copp,” dedi heyecanla, “inanın bana kilerinizin penceresinden sadece istediğim servis tabağına sahip olup olmadığınızı görmek için

baktım. Başka hiçbir şey görmedim... Başka hiçbir şeye bakmadım.”

“Hiç sorun değil tatlım,” dedi Bayan Sarah içtenlikle. “Merak etme, kötü bir şey yapmadın. Çok şükür ki biz Copplar kilerimizi her zaman temiz tutarız. Kimin ne zaman bakacağı belli olmaz. Şu eski ördek evine gelince, yıkılmasına çok sevindim. Martha belki artık onu tamamen ortadan kaldırmamıza karşı çıkmaz. Zira bir gün işe yarar diye bir türlü yıktırmıyordu, ben de her baharda onu beyaza boyamak zorunda kalıyordum. Ama ha duvara anlatmışsın, ha Martha’ya. Bugün kasabaya indi, onu istasyona ben götürdüm. Demek sen de servis tabağını almak istiyorsun. Onun için bana ne kadar ödeyeceksin?”

Daha önce Copplarla hiç iş yapmamış Anne son teklifini en başta söyleyip, “Yirmi dolar,” deyiverdi.

“Bir bakalım,” dedi Bayan Copp. “Neyse ki o servis tabağı bana ait, aksi takdirde Martha burada varken asla satamazdım. Böyle bir durumda kavga çıkartırdı. Martha buraların patronudur ve ben başka bir kadının emrinde yaşamaktan çok sıkıldım. Siz içeriye girin haydi. Çok yorgun ve aç olmalısınız. Size çok güzel bir çay demlerim ama yiyecek olarak ekmek, tereyağı ve salatalık dışında bir beklentiniz olmasın. Zira Martha bütün peynirle keki kilerdeki dolaba kilitleyip gitti. Zaten hep böyle yapar çünkü o yokken bir misafir gelirse fazla eli açık davranıyormuşum.”

Kızlar bulduklarını yiyecek kadar açtı ve Bayan Sarah’ın muhteşem tereyağı, ekmeği ve salatalıklarının tadını çıkarttılar. Yemek bitince Bayan Sarah, “Servis tabağını satarım ama çok eski olduğu için yirmi beş dolar eder,” dedi.

Diana masanın altından Anne’e hafif bir tekme atıp, “Sakin kabul etme. Yirmi dolarda ısrar edersen satar,” demek istedi. Ama Anne o kıymetli servis tabağı için hiçbir risk alamazdı. Hemen Bayan Sarah’nın yirmi beş dolarlık teklifini kabul etti. Kadın içinden otuz demediği için üzülmüştü.

“Tamam, o zaman alabilirsin ama şimdi üzerinde ne kadar nakit varsa almam gerek. Zira...” dedi kadın başını geriye atıp yanaklarında hafifi bir kızarıklıkla. “Yakında evleneceğim. Luther Wallace ile. Beni ta yirmi sene önce istemişti. Ben de ondan çok hoşlanıyordum ama o zamanlar çok fakirdi, babam da onu sepetledi. Belki de ona sırtımı dönmemeliydim fakat babamdan çok korkuyordum.”

Eve geri dönerlerken arabayı Diana kullanıyor, Anne servis tabağını sıkıca kucağında tutuyordu. Yeşil ve ıslak toprakla kaplı Tory Yolu kızların

kahkahalarıyla yeniden canlanmış gibiydi.

“Yarın kasabaya gidip bu garip olaylarla dolu günü Josephine halana anlattığımda çok gülecek. Epey zor bir gün geçirdik ama neyse ki bitti. Hem servis tabağını aldım hem de çok güzel bir yağmur yağdı. Yani günün sonu güzel bitti.”

“Henüz eve varmadık,” dedi Diana biraz karamsar bir şekilde “ve eve varana kadar daha neler olabileceğini bilmiyoruz. Sen tam bir maceraperestsin, Anne.”

“Bazıları doğuştan maceracıdır,” dedi Anne. “Bu hediye kimine bahşedilir, kimineyse edilmez.”

BÖLÜM 19

MUTLU BİR GÜN

Anne, Marilla'ya bir kez daha, "Sonuç olarak," dedi, "en güzel ve en tatlı günler çok şahane ya da çok heyecanlı şeylerin olduğu günler değil, kopmuş bir kolyeden birbiri ardına düşen inci taneleri basit mutlulukların yaşandığı günlerdir bence."

Anne'in maceraları ve talihsizlikleri, tıpkı diğer insanlarda olduğu gibi, tek seferde değil ama zaman zaman gerçekleşiyordu ve Green Gables'ta hayat arada zararsız ve mutlu günlerin de yaşandığı, işler, hayaller, çıkartılan dersler ve kahkahalarla dolu bir şekilde geçiyordu. Ağustosun sonlarına doğru böyle günlerden biri daha yaşandı. Anne ile Diana öğle vakti ikizleri sahilden "tatlı ot" toplayıp biraz da kayıkla gezmek için göle götürdü. Rüzgâr harpını eline almış, dünyanın çok gençken öğrendiği eski bir şarkıyı çalıyordu.

Öğleden sonra Anne Irvinglerin evine, Paul'u görmeye gitti. Çocuğu evin kuzeyindeki köknar ağaçlarının gölgesinde duran bankta yatarken buldu. Paul bir masal kitabını okumaya dalmıştı. Öğretmenini görünce hemen ayağa kalktı.

"Ah, gelmenize çok sevindim öğretmenim," dedi heyecanla, "çünkü büyükannem yok. Kalıp benimle çay içersiniz, değil mi? İnsanın tek başına çay içmesi çok kötü oluyor. Siz bilirsiniz öğretmenim. Aslında Mary Joe'dan benimle çay içmesini isteyecektim ama büyükannemin bunu onaylayacağını sanmıyorum. Hem zaten Mary Joe ile konuşmak çok zor. Ne söylesem gülüp, sen şimdiye dek tanıdığım bütün çocuklara on basarsın diyor. Buna sohbet etmek denmez doğrusu."

"Elbette çaya kalırım," dedi Anne sevinçle. "Zaten sormanı dört gözle bekliyordum. Geçen seferden beri canım büyükannenin o leziz ekmeğinden çekiyor."

Paul çok üzüldü.

"Keşke size o ekmekten ikram etmek benim elimde olsaydı," dedi elleri cebinde, güzel yüzü aniden kederle karardı. "Ama bunu ancak Mary Joe yapabilir. Büyükannem giderken ona küçük çocuklara çok ağır geldiği için

bana ekmek vermemesini söyledi. Ama eğer yemeyeceğime söz veririm belki Mary Joe size biraz ikram eder, iyi düşünelim, iyi olsun.”

“Evet, öyle yapalım,” dedi Anne bu neşeli filozofa uyum sağlayarak. “Eğer Mary Joe bana ekmek ikram etmese de sorun değil, bu konuda sakın endişelenme.”

“Sorun olmayacağından emin misiniz?” diye sordu Paul endişeyle.

“Kesinlikle eminim canım.”

“O zaman ben de endişelenmem,” dedi Paul rahat bir nefes alarak. “Çünkü Mary Joe’nun sağduyulu davranıp büyükannemin sözünden çıkmayacağını düşünüyorum. Aslında çok söz dinleyen biri değil ama büyükanneme itaat etmemenin nelere mal olabileceğini çok iyi anlamış. Çoğu insanın da söylediği gibi büyükannem harika bir kadındır mesela bu sabah tabağımdaki tüm yulafları yediğim için çok mutlu oldu. Ben de çok uğraştım ama sonunda başardım. Büyükannem benden kocaman bir adam olacağını söylüyor. Fakat öğretmenim ben size çok önemli bir soru sormak istiyorum. Bana doğru cevap verirsiniz, değil mi?”

“Denerim,” diye söz verdi Anne.

“Sizce benim zekâmda bir sorun var mı?” diye sordu Paul sanki her şey Anne’in vereceği cevaba bağlıymış gibi.

“Tanrım, hayır Paul,” diye hayretle haykırdı Anne. “Kesinlikle yok. Böyle saçma fikirleri aklına kim sokuyor?”

“Mary Joe ama onu duyduğumdan haberi yok. Dün akşam Bayan Peter Sloane’nun hizmetçisi Veronica, Mary Joe’yu görmeye geldi. Koridordan geçerken ikisinin mutfakta konuştuğunu duydum. Mary Joe şöyle diyordu: ‘Şu Paul çok acayip bir çocuk. Acayip acayip konuşuyor. Bence zekâsında bir sorun var.’ Dün gece bunu o kadar çok düşündüm ki bir türlü uyuyamadım. Acaba Mary Joe haklı mı diye merak ettim. Büyükanneme sormaya da cesaret edemedim, o yüzden size sormaya karar verdim. Zekâmda bir sorun olmadığını düşünmenize çok sevindim.”

“Elbette yok. Mary Joe aptal ve cahil bir kız, onun söylediği hiçbir şeyi dikkate alma.” Anne içinden Bayan Irving’i, Mary Joe’nun kullandığı kelimeler hakkında uyarması gerektiğini düşündü.

“Çok rahatladım doğrusu,” dedi Paul. “Şu an sayenizde çok mutluyum öğretmenim, teşekkür ederim, insanın zekâsında sorun olması hoş bir şey olmaz, öyle değil mi öğretmenim? Sanırım Mary Joe’nun hakkımda böyle

söylemesinin sebebi bazen ona bir şeyler hakkındaki düşüncelerimi anlatmam.”

“Bu biraz tehlikeli bir şey,” dedi kendi tecrübelerini düşünen Anne.

“Şimdi size Mary Joeya anlattıklarımı tek tek anlatacağım. Bakalım söylediklerimde bir tuhaflık var mı? Ama hava kararana dek bekleyelim çünkü ancak o saatte insanlara açılabilirim ve elimin altında başka kimse olmayınca her düşündüğümü Mary Joe’ya anlatmak zorunda kalıyorum. Ama bu yüzden zekamda bir sorun olduğunu hayal etmişse, bir daha anlatmam artık, içimde tutar ve bu acıya katlanırım.”

“Eğer çok üzülürsen Green Gables’a gelip bana tüm düşüncelerini anlatabilirsin,” diye önerdi Anne. Bütün çocukların ciddiye alınmak istediklerini çok biliyor ve bunu yaptığı için seviniyordu.

“Tamam, gelirim. Fakat umarım geldiğimde Davy orada olmaz çünkü bana surat yapıyor. Çok küçük olduğu için Davy’yi fazla takmıyorum ama yine de birinin size surat yapması hiç hoş bir şey değil. Davy acayip şeyler yapıyor. Bazen yüzü bir daha hiç düzelmeyecek diye korkuyorum doğrusu. Mesela kilisede kutsal şeyler düşünmem gerekirken bile bana surat yapıyor. Gerçi Dora beni seviyor, ben de onu seviyorum ama Minnie May, Barry’ye büyüdüğünde benimle eveleneceğini söylediğini duyduktan sonra biraz daha az sevmeye başladım. Büyüyünce belki biriyle evlenirim ama şu an bunları düşünmek için daha çok küçüğüz, sizce de öyle değil mi öğretmenim?”

“Epey küçüksünüz,” diye onayladı öğretmen.

“Evlilik deyince aklıma son zamanlarda canımı sıkkan bir şey daha geldi,” diye devam etti Paul. “Bayan Lynde geçen hafta büyükannemle çay içmeye geldi ve büyükannem benden ona annemin fotoğrafını göstermemi istedi, babamın doğum günü hediyesi olarak gönderdiği fotoğrafı. Aslında ben onu Bayan Lynde’e göstermek istemedim. O çok iyi ve nazık bir kadın ama annenizin resmini göstermek isteyeceğiniz biri değil. Bilirsiniz öğretmenim. Fakat tabii ki büyükannemin sözünü dinledim. Bayan Lynde annemin çok güzel olduğunu ama biraz artiste benzediğini söyledi. Bir de babamdan çok çok daha genç olduğunu. Sonra da bana, ‘günün birinde baban yeniden evlenebilir. Yeni bir annen olması hoşuna gider miydi Bay Paul?’ diye sordu. Bunu duymak beni çok üzdü ama tabii ki Bayan Lynde’e belli etmedim. Yüzüne öylece baktım. Sonra da ona, ‘Bayan Lynde babam annemi eşi olarak seçmekle çok iyi bir iş yapmış, o yüzden ikinci eşi için de gayet güzel bir seçim yapacağına güveniyorum,’ dedim. Ona gerçekten de

güveniyorum öğretmenim. Ama yine de eğer bana ikinci bir anne seçecekse bunu benim fikrimi almadan yapmamasını ümit ediyorum. Bakın, Mary Joe bizi çaya çağırıyor. Gidip ekmek ikram edip etmeyeceğini danışayım.”

Bu “danışmanın” sonucunda Mary Joe hem ekmek hem de bazı leziz ikramlar daha verdi. Anne çayları koydu ve Paul ile pencereleri körfezden esen rüzgâra doğru açılmış oturma odasında çok keyifli vakit geçirdiler. O kadar “saçma” şeylerden söz ettiler ki Mary Joe, ertesi akşam Veronica’ya “öğretmenin de en az Paul kadar tuhaf” olduğunu söyledi. Çayın ardından Paul annesinin fotoğrafını göstermek için Anne’i odasına çıkarttı. Bu fotoğraf Bayan Irving’in günlerce çekmecede sakladığı şu gizemli doğum günü hediyesiydi. Paul’un alçak tavanlı, minik odası denizin üzerinde batmakta olan güneşin ışığıyla dolmuştu. Pencerenin hemen yanındaki köknar ağaçlarının gölgeleri pervaza yansıyor. Bu yumuşak ve renkli pırıltının içinde şefkat dolu anne gözlerine sahip genç bir kızın fotoğrafı Paul’un yatağının hemen ayakucundaki duvarda asılıydı.

“İşte benim minik annem,” dedi Paul sevgi ve gururla. “Büyükanneme bu resmi sabah gözlerimi açar açmaz ilk görebileceğim yere asmasını söyledim. Artık yatarken odamda ışık olup olmamasını hiç sorun etmiyorum çünkü minik annem yanı başımdaymış gibi geliyor. Babam bana hiç sormadığı hâlde doğum günüm için nasıl bir hediye isteyeceğimi bilmiş. Babaların bu kadar çok bilmesi harika bir şey değil mi?”

“Annen çok güzelmiş Paul, sen de tıpkı ona benziyorsun. Ama annenin gözleri ve saçları seninkilerden daha koyuymuş.”

“Benim gözlerim babaminkilerle aynı renk,” dedi Paul odanın diğer ucuna koşup pencere kenarındaki divana bulduğu bütün yastıkları dizerek. “Ama babamın saçları kır. Çok saç var ama hepsi kır. Ne de olsa elli yaşında. Bu epeyce ileri bir yaş, öyle değil mi? Ama sadece dışı yaşlı. İçi herkes kadar genç. Öğretmenim, lütfen siz buraya oturun da ben de ayakucunuza oturayım. Başımı dizinize yaslayabilir miyim? Minik annemle ben hep böyle otururduk. Ah, bence bu müthiş bir şey.”

“Şimdi Mary Joe’nun tuhaf dediği şu düşüncelerini dinlemek istiyorum,” dedi Anne çocuğun saçlarını okşayarak. Paul’un düşüncelerini anlatmak için ikna edilmesine hiç gerek yoktu, en azından anlayışlı insanlara anlatmak için.

“Bunları bir gece köknarların altında düşündüm,” dedi hayal kurar gibi. “Elbette onlara inanmıyorum ama onları düşünüyorum. Bilirsiniz, öğretmenim. Sonra da onları birine anlatmak istedim ama etrafta Mary

Joe'dan başka kimse yoktu. Mary Joe kilerde ekmek yapıyordu, ben de yanındaki banka oturup, 'Mary Joe ne düşünüyorum biliyor musun? Bence akşam yıldızı peri diyarındaki bir deniz feneri,' dedim. Mary Joe da bana, 'sen çok garip birisin. Peri diye bir şey yok,' diye cevap verdi. Çok bozulmuştum. Tabii ki peri diye bir şeyin olmadığını biliyordum ama bu onları düşünmeme engel değildi. Bilirsiniz öğretmenim, bir kez daha sabırla denedim. Ona, 'peki o zaman Mary Joe, ne düşünüyorum biliyor musun? Bence güneş battıktan sonra meleklerden biri dünyanın üzerinde yürümeye başlıyor. İri, uzun boylu, beyaz ve gümüş kanatları olan bir melek kuşlara ve çiçeklere ninniler söylüyor. Onu sadece dinlemeyi bilen çocuklar duyabilir.' Bunun üzerine Mary Joe hamura batmış ellerini havaya kaldırıp, 'sen çok garip bir çocuksun. Beni korkutuyorsun,' dedi. Gerçekten de korkmuş görünüyordu. Ben de dışarıya çıkıp bütün düşüncelerimi bahçeye fısıldadım. Bahçede küçük bir huş ağacı vardı, sonra öldü. Büyükannem onu denizden gelen tuzlu suyun öldürdüğünü söylüyor ama bence onun sahibi olan orman perisi aptalın tekiydi ve ağacı bırakıp dünyayı dolaşmaya çıktı, sonra da kayboldu. Küçük ağaç o kadar yalnız kaldı ki, üzüntüden öldü."

"O zaman o aptal orman perisi dünyadan sıkılıp geri döndüğü ve ağacının öldüğünü gördüğü zaman çok üzülecek," dedi Anne.

"Evet ama orman perileri de tıpkı insanlar gibi aptallıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda," dedi Paul kederle. "Yeni ay hakkında ne düşünüyorum biliyor musunuz öğretmenim? Bence o içi rüyalarla dolu minik, altın bir tekne."

"Buluta çarptığı zaman rüyalarından bazıları aşağı dökülüp senin uykuna düşüyor."

"Kesinlikle öğretmenim, ah nasıl da bildiniz. Bir de bence menekşeler, meleklerin yıldızlar parlasın diye gökyüzünü keserken kenarından düşen parçalar. Düğünçiçekleri de eski güneş ışıklarından yapılıyor, bir de tatlı bezelyeler cennete gittiklerinde kelebek olacaklar. Öğretmenim, söyleyin lütfen siz bu düşüncelerde tuhaf bir şey görüyor musunuz?"

"Hayır, canım hiç de tuhaf değil. Küçük bir çocuk için değişik ve güzel düşünceler bunlar ama yüzyıl geçse de böyle şeyler düşünemeyecek tipte insanlar onları tuhaf bulur. Sen düşünmeye devam et Paul, günün birinde bir şair olacağına inanıyorum."

Anne eve vardığında yatağa yatırılmayı bekleyen çok farklı bir erkek çocuk buldu. Davy o akşam çok somurtkandı, Anne kıyafetlerini

çıkarttıktan sonra yatağa atlayıp yüzünü yastıklara gömdü.

“Davy, dua etmeyi unuttun.”

“Hayır, unutmadım. Ama artık dua etmeyeceğim, iyi bir çocuk olmaktan vazgeçtim çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım sen Paul Irving’i benden daha çok seviyorsun. Ben de en iyisi kötü olup eğlenirim.”

“Ben Paul Irving’i daha çok sevmiyorum,” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Seni de aynı onun kadar ama daha farklı bir şekilde seviyorum.”

“Ama ben aynı şekilde sevmeni istiyorum.”

“Farklı insanları aynı şekilde sevemeyiz. Mesela sen Dora ile beni aynı şekilde sevmiyorsun, öyle değil mi?”

Davy doğrulup Anne’e baktı.

“Hayır... Ben... Ben...” diye kekeledi. “Ben Dora’yı kız kardeşim olduğu için ama seni sen olduğun için seviyorum.”

“Ben de Paul’u Paul olduğu, Davy’yi de Davy olduğu için seviyorum,” dedi Anne neşeyle.

“O zaman keşke dua erseymişim,” dedi bu mantıklı düşünce sonunda ikna olan Davy. “Artık geç oldu, edemem. Yarın sabah iki kere ederim Anne. Olmaz mı?”

Hayır, Anne bunun olmayacağını söyledi. Bunun üzerine Davy yataktan inip dizlerinin üzerine çöktü. Duasını bitirince minik, çıplak topuklarına doğru yaslanarak Anne’e baktı.

“Anne, ben eskisinden daha iyiyim.”

“Evet, kesinlikle öylesin Davy,” dedi yeri geldiğinde herkesin hakkını vermekten asla kaçınmayan Anne.

“Öyle olduğumu biliyorum,” dedi çocuk büyük bir özgüvenle. “Ve sana bunu nereden bildiğimi anlatacağım. Bugün Marilla bana iki dilim reçelli ekmek verdi. Biri bana, biri Dora’ya. Ekmeklerden biri diğerinden daha büyüktü ve Marilla hangisinin benim ekmeğim olduğunu söylemedi. Ama ben en büyük dilimi Dora ya verdim. Çok iyi bir şey yapmışım, öyle değil mi?”

“Çok iyi ve tam bir centilmen gibi davranmışsın, Davy.”

“Elbette,” dedi Davy. “Ama Dora çok aç olmadığından ekmeğini bitirmedi, kalanını bana verdi. Fakat ilk başta büyük dilimi ona verirken bunu yapacağından haberim yoktu, o zaman iyi biriyim değil mi, Anne?”

Alacakaranlıkta Orman Perisi Köpüğü’ne doğru giden Anne, Hayaletli Orman’dan Gilbert Blythe’ın geldiğini gördü. Artık onun öğrenci

olmadığını fark etti. Şu an ne kadar da büyümüş görünüyordu. Uzun boylu, kemikli yüzü olan bir delikanlıydı. Geniş omuzları, berrak ve dimdik bakan gözleri vardı. Anne her ne kadar ona idealindeki erkek gözüyle bakmasa da Gilbert'in çok yakışıklı bir delikanlı olduğunu düşündü. Diana ile ikisi uzun süre önce nasıl bir erkek hayal ettiklerini konuşmuşlar ve bu konudaki zevkleri çok benzer çıkmıştı. Çok uzun boylu, asil, melankolik ve gizemli gözleri, insanın içini eriten sempatik bir ses tonu olmalıydı. Oysa Gilbert'ta ne melankoli ne de gizemden eser yoktu ama elbette sadece arkadaş oldukları için bu hiç fark etmezdi!

Gilbert otların üzerinden Anne'e baktı. Eğer ona idealindeki kadın tipi sorulsa Anne'i tarif ederdi. Gerçi Anne burnundaki birkaç belli belirsiz çilin varlığından hâlâ rahatsız oluyordu. Gilbert artık bir oğlan çocuğu değildi. Fakat onun da diğer oğlanlar gibi bazı hayalleri vardı; geleceğinde hep parlayan, gri gözleri ve bir çiçek kadar asil yüzü olan bir kızla olmak vardı. Ayrıca geleceğini tanrıçasına değer güzellikte şekillendirmeye de kararlıydı. Sessiz ve sakin bir yer olan Avonlea'de bile pek çok heyecanla karşılaşılabilirdi. White Sands gençleri biraz "hızlıydı" ve Gilbert gittiği her yerde çok popülerdi. Fakat o kendisini Anne'in dostluğuna ve belki de gelecekte aşkına değecek biri olmak için sakınıyordu. Berrak gözlerinde derin düşünceler ve biraz da kıskançlıkla kızı izledi. Anne yüksek ve tertemiz idealleri olan her kız gibi, onu çok etkiliyor ve diğer arkadaşlarından öne çıkıyordu. Bu ideallerine bağlı kaldığı sürece etkisi devam edecek ama tersi durumda etkisini yitirecekti. Gilbert'in gözünde Anne Avonlea'deki pek çok sıradan kızdan çok daha farklı ve çekiciydi. O kızların hepsinde biraz kıskançlık, biraz oyun, biraz rekabet ruhu vardı. Fakat Anne onlardan tamamen ayrıydı, bunu bilerek yapmıyordu çünkü bu oyunlar kızın doğasına aykırıydı. Onun oldukça şeffaf, kristal kadar açık bir karakteri vardı.

Fakat Gilbert düşüncelerini kelimelere dökmek niyetinde değildi. Zira kendisini yanlış anlarsa Anne'in ne kadar soğuk ve acımasız davranacağını gayet iyi biliyordu ya da ona güleceğini ki bu on kat daha kötüydü.

"Huş ağacının altındayken gerçek bir periye benziyorsun," dedi gülerek.

"Huş ağaçlarına bayılıyorum," dedi Anne ve yanağını krem rengi ağacın gövdesine hafifçe yasladı. Bu onun her zaman yaptığı ve kendisine hayli doğal gelen o zarif ve güzel jestlerinden biriydi.

"O zaman Yüzbaşı Spencer'in derneğimiz için çiftliğinin önündeki yolun kenarına bir dizi beyaz huş ağacı dikmeye karar verdiğini duymak

seni çok sevindirecektir,” dedi Gilbert. “Bugün söyledi. Yüzbaşı Spencer, Avonlea’deki en ileri görüşlü ve topluluğu en çok düşünen kişilerden biri. Bay William Bell de önündeki yoldan ta otlığına kadar her yere ladin ağacı dikecekmiş. Avonlea halkı muhteşem bir ilerleme kaydediyor Anne. Artık derneğimiz boşa çıkacak bir hayalden ziyade herkesçe kabullenilen bir gerçek hâline geldi. Yaşlılar da derneğimizle ilgilenmeye başladı hatta White Sands halkı da bir dernek kurmayı planlıyor. Hatta otelde kalan Amerikalıların sahilde düzenlediklerinden piknikten beri Elisha Wright bile ilk kez ziyaretimize geldi. Yol kenarlarımızı öve öve bitiremediler. Adanın diğer bölgelerinden çok daha güzel olduğunu söylediler. Bu arada Bay Spencer’ı örnek alan diğer çiftçiler de yollarının önüne bir sürü değişik ağaç dikeceklermiş. Avonlea artık bu bölgenin en güzel yerleşim merkezi olacak.”

“Yardım Derneği de mezarlığı düzeltmeyi planlıyor,” dedi Anne. “Umarım bunu yaparlar çünkü bağış toplanması gerekiyor. Bina olayından sonra bizim dernek bu konuda pek başarılı olamaz diye düşünüyorum. Ama eğer Avonlea halkı mezarlık konusunu kafalarına sokmamış olsaydı Yardım Derneği bu işe hiç karışmazdı. Mesela kilise arazisindeki ağaçlar muhteşem, yönetim kurulu bana önümüzdeki yıl okul arazisinin etrafını çitlerle çevireceklerine de söz verdi. Eğer sözlerinde dururlarsa ben de bir ağaç dikme günü düzenleyip her öğrenciye birer tane ağaç diktireceğim. Böylece yol kenarında yemyeşil bir bahçemiz olacak.”

“İhtiyar Boulter’ın evini yıktırmak dışında şu ana kadar planladığımız her şeyi gerçekleştirdik,” dedi Gilbert “ve ben bu ev konusunda pes ettim. Levi sırf bize inat olsun diye o evi yıkmıyor. Zaten Boulterların hep böyle aksi ve inatçı bir taraf var.”

“Julia Bell ona bir komite daha göndermek istiyor ama bence en iyisi adamı rahat bırakmak,” dedi Anne.

“Ve Bayan Lynde’in söylediği gibi Tanrı’ya havale etmek,” diye gülümsedi Gilbert. “Kesinlikle artık komite filan olmayacak. Adamı kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Julia Bell komite kurulursa her şeyi yaptırabileceğini sanıyor. Anne önümüzdeki baharda otlak alanlarını güzelleştirmek için çalışmaya başlamalıyız. Kışın çok güzel tohumlar ektik. Ben de yakında çim ekme ve biçme konularında bir rapor hazırlayacağım. Artık tatilimiz de bitmek üzere. Pazartesi okul açılıyor. Ruby Gillis, Carmody’deki okulda işe girebildi mi?”

“Evet. Priscilla bana kendi kasabasındaki okulda işe girdiğini yazdı, o yüzden Carmody’deki okul yönetimi Ruby’yi işe almış. Priscilla’nın geri gelmeyecek olmasına üzülüyorum ama madem gelemiyor, iyi ki işi Ruby almış diye de seviniyorum. Cumartesileri eve gelir biz de eskiden olduğu gibi Diana, o ve ben yine birlikte vakit geçirebiliriz.”

Anne eve geri döndüğünde az evvel Bayan Lynde’den gelen Marilla arka verandanın merdivenlerinde oturuyordu.

“Rachel ile yarın kasabaya inmeye karar verdik,” dedi Marilla. “Bay Lynde kendisini daha iyi hissediyormuş, Rachel da adam yine hastalanmadan kasabaya gidip dönmek istiyor.”

“Yarın çok fazla işim var, o yüzden erkenden kalkmayı planlıyorum,” diye cevapladı Anne. “Eski yatak minderimin içindeki tüyleri değiştireceğim. Zaten ne zamandır yapmam gerekiyordu ama erteleyip duruyordum, çok zor geliyor. Gerçi zor işleri ertelemek de çok kötü bir alışkanlık ama bir daha yapmayacağım çünkü öğrencilerime tersini tavsiye edeceksem benim de bu alışkanlığımdan vazgeçmem lazım. Yoksa ikiyüzlü davranmış olurum. Sonra da Bay Harrison’a bir pasta yapmayı planlıyorum, ardından dernek için hazırlamam gereken raporları bitireceğim. Sonra da Stella ya mektup yazacak, beyaz elbisemi yıkacak ve Dora ya yeni bir önlük dikeceğim.”

“Yarısını bile yapamazsın,” dedi Marilla kötümser bir tavırla. “Benim de bir sürü işim var bir türlü planlayamıyorum, sanki bir şey beni engelliyor.”

BÖLÜM 20

HER ZAMANKİ GİBİ

Ertesi sabah güneş inci gibi gökyüzünde pırıldamaya başlarken Anne uyanıp taptaze güne merhaba dedi. Green Gables kavak ve söğütlerin dans eden gölgelerindeki güneş ışığı altında keyifle uzanıyordu. Biraz ilerde Bay Harrison'ın sapsarı buğday tarlaları uzanıyordu. Dünya o kadar güzeldi ki Anne on dakika boyunca bahçede durup tüm bu güzellikleri şükrederek izledi.

Kahvaltıdan sonra Marilla yolculuk için hazırlandı. Dora da kendisine uzun süre önce söz verilmiş olduğundan, Marilla ile gidecekti.

“Davy lütfen uslu dur ve Anne’i üzme,” dedi Marilla. “Eğer uslu durursan sana kasabadan çizgili şeker getiririm.”

Marilla hâlâ insanlara kötülük yapmamaları için rüşvet verme alışkanlığından vazgeçememişti!

“Bilerek yaramazlık yapmam ama bilmeden yapsam olur mu?” dedi Davy.

“Kazalara karşı tedbirli olman gerek,” diye cevap verdi Marilla. “Anne eğer Bay Shearer gelirse ondan biraz rosto ile biftek alır mısın? Gelmezse yarınki yemek için bir tane tavuk kesmen gerekecek.”

Anne başını salladı.

“Bugün evde sadece Davy ile ikimiz olacağımız için yemek yapmakla uğraşmayacağım,” dedi. “Öğlen soğuk salamla idare ederiz, gece de sizin için biraz biftek kızartırım.”

“Ben bu sabah otları yolarken Bay Harrison’a yardım edeceğim,” dedi Davy. “Benden rica etti, sanırım öğle yemeğini de o hazırlar. Bay Harrison acayip iyi bir adam. Hem de çok arkadaş canlısı biri. Umarım büyüyünce ben de onun gibi olurum. Yani onun gibi davranırım ama onun gibi görünmek istemiyorum. Ama sanırım böyle bir tehlike yok çünkü Bayan Lynde benim çok yakışıklı bir çocuk olduğumu söylüyor. Sence büyüyünce de yakışıklı olur muyum, Anne? Bilmek istiyorum!”

“Kesinlikle olursun,” dedi Anne. “Sen zaten yakışıklı birisin, Davy.”

Marilla kıza ters ters baktı. “Ama yakışıklı olduğun kadar kibar bir beyefendi olmak için de çok uğraşmalısın.”

“Ama geçen gün Minnie May, Barry’yi biri kendisine çirkin demiş diye ağlarken bulduğunda ona eğer iyi, şefkatli ve kibar olursa hiç kimsenin dış görünüşüne takılmayacağını söylemiştin,” dedi Davy şüpheyle. “Galiba bu dünyada iyi olmaktan başka çare yok. Hep uslu durmak gerekiyor.”

“Sen iyi biri olmak istemiyor musun?” dedi çok yol kat etmiş olmasına rağmen böyle sorular sormaması gerektiğini hâlâ öğrenememiş Marilla.

“İyi biri olmak istiyorum ama çok iyi biri değil,” dedi Davy. “Mesela bir Pazar Okulu Müfettişi olmak için çok iyi biri olman gerekmiyor. Bay Bell gibi, o çok kötü bir adam.”

“Hiç de değil,” dedi Marilla.

“Öyle... Kendisi söylüyor,” diye karşı çıktı Davy. “Geçen pazar dua ederken söyledi. Kendisinin berbat bir günahkâr ve kötülük dolu biri olduğunu söyledi. Bu kadar kötü ne yapmış olabilir Marilla? Birini mi öldürdü? Yoksa birinin koleksiyon paralarını mı çaldı? Bilmek istiyorum.”

Neyse ki tam o sırada Bayan Lynde geldi de Marilla bu yaramazın sorularından kaçma fırsatı buldu ama bir yandan da içinden keşke Bay Bell sürekli “her şeyi bilmek isteyen” çocukların yanında kendi kişisel duygularını bu kadar yüksek sesle belirtmese diye geçirdi.

Anne çalışma arzusuyla dolu biçimde tek başına kaldı. Yerler süpürüldü, yataklar yapıldı, tavuklar beslendi, beyaz elbise yıkanıp ipe asıldı. Sonra Anne minder tüylerini değiştirmek için hazırlandı. Çatı katına gidip eline gelen minder ald, bu minder on dört yaşındayken giydiği deniz mavisi, kaşmir bir elbisenin kumaşından yapılmıştı. Kız bu minder kılıfını biraz özensiz ve yanlardan hafif kısa yapmıştı ama neyse ki kumaş eskimemiş, tüyleri de çok yıpranmamıştı. Anne bir zamanlar kendisine Matthew’un hediye ettiği kırmızı beyaz puantiyeli eşarbı da başına takıp Marilla gitmeden önce yere indirdikleri yatak minderinin başına dikildi.

Tam o sırada Anne duvarda asılı duran kırık bir aynada kendini gördü. Burnundaki o yedi çil hâlâ yerinde duruyordu. Eskisinden daha da belirgindi. Hatta pencereden sızan güneş ışığında iyice belirginleşmişti.

“Ah, dün gece losyon sürmeyi unuttum,” diye düşündü. “İyisi mi şimdi kilere inip süreyim.”

Anne o çilleri yok etmek için şimdiye dek bir sürü şey denemişti. Hatta bir keresinde burnundaki bütün deri soyulmuş ama çiller inatla yerlerinde

kalmaya devam etmişti. Birkaç gün önce bir dergide yine çillerle ilgili bir losyon tarifi görmüş ve malzemeleri elinin altında olduğundan hemen tarifi hazırlayıp uygulamaya geçmişti. Oysa Marilla bunu hiç onaylamamış, “Eğer Tanrı burnuna o çilleri koyduysa onları olduğu yerde bırakmak senin görevin,” demişti.

Anne pencereyi kapatan büyük söğüt ağacı yüzünden daima loş olan kilere girdi ama şimdi içerideki sinekler yüzünden kiler iyice karanlıktı. Anne raftan losyon şişesini aldı ve minik bir süngerle burnundaki çillerin üzerine sürdü. Bu önemli görevi bitirdikten sonra da tekrar işinin başına döndü. Daha önce minder tüylerini değiştirmişti, herkes işi bittikten sonra Anne’in ne hâlde olduğunu anlardı. Kızın elbisesi bembeyaz olmuş, alnından başlayarak saçlarının önü ve her yeri tüyle dolmuştu. Tam bu sırada kapı çalındı.

“Bu Bay Shearer olmalı,” diye mırıldandı Anne. “Çok kötü görünüyorum ama hemen aşağı inip kapıyı açmam lazım çünkü bu adamın hep acelesi olur.”

Anne hemen inip mutfak kapısına koştu. Kapıda sarı saçlı, ipek elbisesiyle Priscilla Grant duruyordu. Yanında kısa boylu, tıknaz, gri saçlı, takım elbiseli bir başka kadınla bir de uzun boylu, muhteşem giyimli, çok güzel ve geniş bir yüzü ile simsiyah kirpikleri ve menekşe rengi gözleri olan ve Anne’in “görür görmez bayıldığını söylediği” Bayan Charlotte E. Morgan vardı.

Aklından bir sürü şey geçen Anne şaşkınlık içinde bir çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Bayan Morgan’ın kitabındaki tüm kadın kahramanlar “duruma ayak uydurmalarıyla” tanınırdı. Sorunları ne olursa olsun, hemen duruma ayak uydurur ve daima her konudaki tüm süper yeteneklerini sergilerdi. Anne de bu yüzden duruma ayak uydurması gerektiğini hissedip gerekeni yaptı. Daha sonra Priscilla ona bu tavrı karşısında büyük bir hayranlık duyduğunu söyleyecekti. İçinde fırtınalar kopsa da Anne bunların hiçbirini belli etmedi. Priscilla’yı selamladı ve oldukça sakin ve ağırbaşlı bir şekilde diğer konuklarla da tanıştı. Sanki üzerine en şık giysilerini giymiş gibi özgüvenliydi, ilk başta Bayan Morgan olduğunu sandığı kişi aslında Bayan Morgan değildi. Bu hanım ismini daha önceden hiç duymadığı Bayan Pendexter, yanındaki tıknaz, gri saçlı hanımsa Bayan Morgan’dı. Fakat şaşkınlığı büyüdükçe, Anne’in üzerindeki gücü de azaldı. Anne konuklarını hemen misafir odasına götürüp oradan da salona aldı.

Sonra da Priscilla'nın atını bağlamasına yardım etmek için dışarıya çıkıp onları salonda yalnız bıraktı.

“Böyle aniden gelmemiz çok kötü oldu,” diye özür diledi Priscilla. “Ama geleceğimizi daha dün gece öğrendim. Charlotte teyzem pazartesi günü gidiyor. Bugün de bir arkadaşına kasabaya ineceğine söz vermiş. Ama arkadaşısı dün gece arayıp kızamık yüzünden karantinada olduklarını ve gelmemesini söylemiş. Ben de senin teyzemi görmeyi çok istediğini bildiğimden, ona buraya gelmeyi teklif ettim. White Sands Oteli'ne uğrayıp Bayan Pendexter'i da aldık. Kendisi teyzemin bir arkadaşı, New York'ta yaşıyor ve kocası bir milyoner. Kadın saat beşte otele dönmek zorunda olduğu için fazla kalamayacağız.”

Atı bağlarlarken Anne birkaç kez Priscilla'yı kendisine şaşkın gözlerle bakarken yakaladı.

Gücenmiş bir şekilde içinden, “Bana böyle dik dik bakmasına gerek yok,” dedi. “Minder tüylerini değiştirmenin ne demek olduğunu bilmiyorsa hayal etsin bari.”

Priscilla salona girip Anne hazırlanmak için üst kata kaçarken Diana mutfığa girdi. Anne şaşkın arkadaşısını kolundan tuttu.

“Diana Barry, bil bakalım şu an salonda kim var? Bayan Charlotte E. Morgan ve New Yorklu bir milyonerin karısı. Benim şu hâlime bak, ayrıca evde soğuk salamdan başka hiçbir şey yok, Diana!”

Anne o sırada Diana'nın da kendisine tıpkı Priscilla gibi baktığını fark etti. Biraz fazla oluyordı doğrusu.

“Ah, Diana lütfen bana öyle bakma,” dedi Anne öfkeyle. “En azından sen bir minderden diğerine tüyleri aktarıırken insanın ne hâle geldiğini bilmelisin.”

“Şey... Şey... Tüyler değil ki,” diye kekeledi Diana, “Burnun... Burnun Anne.”

“Burnum mu? Ah, Diana burnuma ne olmuş?”

Anne hemen lavabonun üzerinde asılı duran minik aynaya doğru koştu. Bakar bakmaz acı gerçekle karşılaştı. Burnu kıpkırmızı olmuştu!

Anne morali bozulmuş bir hâlde kendini kanepeye attı.

“Burnuna ne oldu?” diye merakla sordu Diana.

“Losyon sürdüm sanıyordum ama galiba Marilla'nın kırmızı halı boyasını sürmüşüm,” oldu Anne'in çaresiz cevabı. “Şimdi ne yapacağım?”

“Yıka,” dedi Diana basitçe.

“Belki de yıkamakla geçmez. Önce saçımı boyamıştım, şimdi de burnumu. Marilla o zaman saçımı kesmişti ama aynı şey bu durumda pek geçerli olmaz. Sanırım kibrim yüzünden başıma gelen bir diğer ceza da bu ve hak ettiğimi düşünüyorum ama bu hiç de içimi rahatlatmıyor. Her ne kadar Bayan Lynde her şeyin önceden planlanarak yürüdüğünü ve şans diye bir şeyin asla olmadığını söylese de bu durumda insan gerçekten kötü şans denen şeye inanıyor.”

Neyse ki boya yıkanınca hemen çıktı ve Anne bir şekilde kendini toparlayıp odasına giderken, Diana da doğruca evine koştu. Daha sonra Anne hemen üzerini değiştirip aşağıya indi. Aslında giymeyi çok istediği beyaz elbisesi şu an çamaşır ipinde sallanıyor olduğundan, siyah elbisesini giymek zorunda kaldı. Ateşi yaktı, Diana geri döndüğünde çay demleniyordu. En azından Diana beyaz elbisesini giymişti. Kızın elinde üzeri örtülü bir tabak vardı.

“Annem sana bunu gönderdi,” dedi ve tabağı kaldırıp örtüyü açtı. Anne içindeki mis gibi kızarmış tavuğa şükran dolu gözlerle baktı.

Tavuğun yanında muhteşem lezzete tereyağı, ekmek ve peynir ikram ettiler. Bir de Manila’nın meyveli pastasından ve yaz güneşinde altın rengi bir şurup hâline gelmiş erik hoşafından koydular. Bir kâse dolusu pembe beyaz yıldız çiçeğiyle süsledikleri masa çok hoş görünse de Bayan Morgan için şimdiye dek hazırlanan o muhteşem sofralara pek benzemiyordu tabii ki.

Buna rağmen Anne’in karnı çok aç konukları masadaki eksiklikleri umursamamış görünüyor ve önlerine sunulan ikramları neşeyle yiyorlardı. İlk birkaç dakikanın ardından Anne de başına gelenleri umursamadan içinde bulunduğu ortama odaklanmaya başladı. Her ne kadar sadık takipçileri birbirlerine bunu itiraf etmek de zorlansalar da Bayan Morgan’ın dış görünüşü bir hayal kırıklığıydı ama kadın muhteşem bir konuşmacı olduğunu kanıtlamıştı. Çok fazla seyahat etmişti. Mükemmel bir hikâye anlatıcıydı. Pek çok farklı kadın ve erkek görmüş Bayan Morgan, tecrübelerini damıtıp kısa ama etkili cümlelere döküyordu. Bu da karşısındaki kişinin, kadının kitaplarındaki o zeki insanlardan birini dinliyormuş hissine kapılmasına yol açıyordu. Fakat tüm o ihtişamının altında Bayan Morgan’ın kolayca sevgi ve hayranlık kazanmasına neden olan sempatisi ve iyiliği vardı. Sohbeti tekeline de almıyor, kendisi gibi diğerlerinin de dolu dolu konuşmasını sağlıyordu. Anne ile Diana kendilerini kadınla özgürce sohbet ederken buldu. Bayan Pendexter az

konuştu. Genelde o güzel gözleri ve dudaklarıyla gülümseyip tavuktan, meyveli pastadan ve diğeri ikramlardan yedi. Sofradaki tavırları o kadar asildi ki sanki önüne bir şölen masası koyulmuş gibi hareket ediyordu. Fakat daha sonra Anne'in Diana ya söylediği gibi, Bayan Pendexter gibi ilahi güzelliğe sahip birinin konuşmasına zaten hiç gerek yoktu. Bakması yeterliydi.

Yemekten sonra Âşıklar Yolu'ndan Menekşe Vadisi'ne ve Huş Ağacı Patıkası'na doğru güzel bir yürüyüş yaptılar. Geri dönerken önce Hayaletli Orman'dan, sonra da Peri Köpüğü'nden geçtiler. Hatta orada yaklaşık bir saat daha oturup keyifli sohbetler ettiler. Bayan Morgan Hayaletli Orman'ın adını nereden aldığını öğrenmek istedi ve Anne'in alacakaranlıkta oradan geçerken kurduğu hayalleri dinleyip kahkahalara boğuldu.

Konukları gidip yine Diana ile baş başa kaldıklarında Anne, "İnsanın ruhunu zenginleştiren bir festival gibiydi, değil mi?" diye sordu. "Hangisinden daha çok keyif aldım bilmiyorum, Bayan Morgan'ı dinlemekten mi yoksa Bayan Pendexter'ı izlemekten mi? Bence geçen günkü gibi eğer geleceklerini bilerek onları bekleseydik bu kadar güzel vakit geçirmezdik. Çaya kalmalısın, Diana. Biraz daha konuşalım."

"Priscilla, Bayan Pendexter'in kocasının kız kardeşinin bir İngiliz kontuyla evli olduğunu söyledi. Buna rağmen kadın erikli ikramdan ikinci kez aldı," dedi Diana sanki bu iki konunun birbiriyle bir ilgisi varmış gibi.

"Emin ol o İngiliz kontunun kendisi bile Marilla'nın erik hoşafına burun kıvıramazdı," dedi Anne.

Anne o akşam olanları Marilla'ya anlatırken burnuyla ilgili yaşadığı talihsizlikten söz etmedi. Ama losyon şişesini alıp pencereden aşağıya boşalttı.

"Bir daha asla hoşlanmadığım şeyleri güzelleştirmek için bu kadar uğraşmayacağım," dedi karamsar bir tavırla. "Bunlar özenli ve dikkatli insanların yapacağı şeyler ama benim gibi hata yapmaya son derece meyilli kişilerin bunlarla uğraşmasına hiç gerek yok."

BÖLÜM 21

TATLI BAYAN LAVENDER

Okul açılmış ve Anne işinin başına daha az teori ama daha çok tecrübeyle geri dönmüştü. Altı ve yedi yaşlarında, yuvarlak gözlü, harikalar diyarından gelmiş gibi duran birkaç yeni öğrencisi olmuştu. Aralarında Davy ile Dora da vardı. Davy bir yıldır okula gittiği ve bu yüzden artık dünyayı tanıyan bir adam havasına giren Milty Boulter ile oturuyordu. Dora ise Pazar Okulu'nda tanıştığı Lily Sloane ile anlaşmış ve onunla oturmayı tercih etmişti. Ama Lily Sloane ilk gün okula gelmediği için Dora da Mirabel Cotton'ın yanına oturdu. Mirabel on yaşında olduğundan Dora'nın gözünde “büyük bir kızdı”.

O gece eve geldiklerinde Davy, “Bence okul çok eğlenceli,” dedi Marilla'ya. “Oysa bana kıpırdamadan oturamayacağımı söylemiştin ama ben oturdum. Yine de senin genelde doğruyu söylediğini fark ediyorum çünkü sıranın altından kolumu, bacağımı oynatabilmemin büyük faydası oldu. Oyun oynayacak bir sürü oğlanın olması muhteşem bir şey. Ben Milty Boulter ile oturuyorum. O iyi biri. Benden daha uzun ama ben ondan daha genişim. Aslında arka sırada oturmak daha güzel ama bacakların yere değecek kadar büyüyene dek orada oturamıyorsun. Milty tahtasına Anne'in resmini çizdi ama çok çirkin oldu. Ben de ona eğer bir daha Anne'in resimlerini böyle çizerse teneffüste kendisini fena pataklayacağımı söyledim. Aslında önce aklıma Milty'nin bir resmini çizip kafasına bir boynuz, sırtına da bir kuyruk yapmak geldi ama çocuğun duygularını incitmekten korktum. Anne hiç kimsenin duygularını incitmemem gerektiğini söyler.

Galiba insanın duygularının incinmesi korkunç bir şey. İlla bir şey yaparsam duygularını incitmek yerine onu bir yumrukta yere sermek daha iyi. Milty benden korkmadığını söyledi ama resmin aslında Anne'in değil başka birinin resmi olduğunu söyleyip beni sakinleştirmeye çalıştı. Sonra da Anne'in adını silip resmin altına Barbara Shaw yazdı. Milty, Barbara'dan hoşlanmıyor çünkü ona tatlı ufaklık deyip kafasını okşamış.”

Dora gayet uslu şekilde okulu sevdiğini söyledi ama her zamankinden çok daha sessizdi. Gece Marilla ona bakmaya gittiğinde kız önce biraz tereddüt etti, sonra ağlamaya başladı.

“Ben... Ben korkuyorum,” diye hıçkırdı. “Karan... Karanlıkta tek başıma üst kata çıkmak istemiyorum.”

“Kafanda şimdi neler dönüyor acaba?” dedi Marilla. “Yaz boyunca yatağına hep kendin gittin ve bir kez bile korkmadın.”

Dora ağlamaya devam edince Anne onu kucağına alıp şefkatle sarılarak, “Anlat bakalım tatlım. Neden korkuyorsun?” dedi.

“Mirabel... Mirabel Cotton’ın amcasından,” diye hıçkırdı Dora. “Mirabel Cotton bugün okulda bana ailesiyle ilgili her şeyi anlattı. Ailesindeki neredeyse herkes ölmüş, bütün nineleri, dedeleri ve bir sürü amcasıyla halası. Mirabel hepsinde ölme alışkanlığı var diyor. Mirabel bu kadar çok ölü akrabası olmasıyla gurur duyuyor, bana neden öldüklerini, neler dediklerini ve tabutlarında nasıl göründüklerini bile anlattı. Bir de amcalarından birinin öldükten sonra evin etrafında yürürken görüldüğünü söyledi. Annesi görmüş. Diğer anlattıklarını çok umursamıyorum da o amcası aklımdan hiç çıkmıyor.”

Anne, Dora ile yukarıya çıkıp kız uyuyana dek yanında oturdu. Ertesi gün Mirabel Cotton’a ceza verilip kendisine “sert ama nazik bir dille” gömüldükten sonra evlerin arasında yürüdüğü iddia edilen amcasına kafayı bu kadar takmasının iyi bir şey olmadığı ve bu eksantrik beyefendiyle ilgili hikâyelerin kendisinden yaşça küçük sıra arkadaşlarına anlatmasının da hiç hoş olmadığı ifade edildi.

Mirabel bunun çok sert bir ceza olduğunu düşündü. Cottonların övünecekleri çok fazla şeyleri yoktu. Eğer ailesindeki hayaletlerden de bahsedemeyecekse okuldaki prestijini nasıl koruyacaktı?

Eylül ayı yerini sarı, kırmızı renklere bürünmüş ekim ayına bıraktı. Bir cuma akşamı Diana geldi.

“Bugün Ella Kimball’dan bir mektup aldım Anne, yarın öğleden sonra kasabadan yeni gelen kuzeni Irene Trent ile tanışmamız için bizi çaya davet ediyor. Ama bizim atlardan hiçbirisi yarın müsait değil, sizinki de çok yaşlı. O yüzden sanırım gidemeyiz.”

“Yürüyemez miyiz?” diye önerdi Anne. “Eğer ormandan dümdüz gidersek Kimballların evine çok da uzak olmayan Batı Grafton’a çıkarız. Geçen kış oradan geçtiğim için yolu biliyorum. Altı kilometreden fazla

değil, hem eve de yürüyerek geri dönmemize gerek yok, zira Oliver Kimball bizi seve seve bırakır. Böylece Carrie Sloane’u görmek için de bir bahanesi olur çünkü babası ona atı vermediği için kızı görmeye gidemiyormuş.”

Sonuçta yürümeye karar verdiler ve ertesi gün öğleden sonra yola koyulup Âşıklar Yolu’ndan Cuthbert çiftliğinin arkasına geçtiler. Burada pırıl pırıl köknar ve akçaağaçlarla dolu ormana çıkan bir yol buldular. Etraf mor bir huzurla kaplanmış gibiydi. Her yer alev kıızılı ve sapsarı renklere bürünmüştü.

“Sanki yılın bu mevsiminde doğa büyük bir katedralde dua etmek için diz çökmüş biri gibi görünüyor, öyle değil mi?” dedi Anne hayal kurarak. “Aceleyle yürümek bana hiç doğru gelmiyor. Sanki kiliseye koşarak gitmek gibi yakışsız bir şey olduğunu hissediyorum.”

“Ama acele etmeliyiz,” dedi Diana saatine bakarak. “Yoksa orada çok az oturmak zorunda kalacağız.”

“Tamam, hızlı yürürüm ama sakın benden susmamı isteme,” dedi Anne adımlarını hızlandırarak. “Günün bütün güzelliğini içmek istiyorum, sanki bir kadeh dolusu şarap misali önüme konmuş gibi hissediyorum. O yüzden her adımda bir yudum alacağım.”

Yolda bir ayrıma vardıklarında belki de “içmeye” bu kadar odaklanmış olduğu için Anne sola döndü. Aslında sağa dönmesi gerekiyordu ama daha sonra bu hatayı hayatının en büyük şansı olarak değerlendirdi. Sonunda ıssız, otlarla kaplı bir yola ulaştılar. Yolda ladin ağaçları dışında başka hiçbir şey yoktu.

“Neden buradayız?” diye telaşla haykırdı Diana. “Burası Batı Grafton Yolu değil.”

“Hayır, burası Orta Grafton Yolu’nun ana hattı,” dedi Anne utanarak. “Çatalda yanlış yere dönmüş olmalıyım. Tam olarak neredeyiz bilmiyorum ama sanırım Kimballların evinden yaklaşık beş kilometre kadar uzakta olmalıyız.”

“Saat dört buçuk, oraya beşten önce varamayız,” Diana çaresiz gözlerle saatine bakarak. “Biz gittiğimizde çaylarını çoktan içmiş olacakları için bir de yeniden bize çay koymakla uğraşacaklar.”

“En iyisi eve geri dönelim,” dedi Anne. Bu fikri bir süre düşünen Diana kabul etmedi.

“Hayır, madem bu kadar yol geldik o hâlde gidip akşamı orada geçirelim bari.”

Birkaç yüz metrenin ardından kızlar yolda yine bir ayrımla karşılaştı.

“Nereye dönüyoruz?” diye sordu Diana.

Anne başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum ama daha fazla hata yapma lüksümüz yok. Bak, şurada ormana doğru giden bir çit ve otlak var. Diğer tarafında bir ev olmalı. Haydi, gidip onlara danışalım.”

“Burası ne kadar romantik bir yermiş,” dedi Diana dolambaçlı otlaktan yürürlerken. Yol eski köknar ağaçlarının dallarının birleşip topraktaki yosunların üzerine düşen hafif bir güneş ışığını geçiriyordu. Her iki tarafta yer alan kahverengi ağaç gövdelerine yer yer ışık düşmekteydi. Sanki dünyanın tüm gürültüsünden çok uzaktaymış gibi, her yer sessiz ve sakindi.

“Kendimi sihirli bir ormandan geçiyormuş gibi hissediyorum,” dedi Anne sessizce. “Sence yeniden gerçek dünyaya çıkabilecek miyiz Diana? Galiba içinde büyülü bir prensesin yaşadığı muhteşem bir saraya gidiyoruz.”

Bir sonraki dönemecin ardından saray değil de en az saray kadar şaşırtıcı minik bir evle karşılaştılar. Bu bölgede böyle evlere pek rastlanmazdı; buradaki evler tıpkı etraflarını çevreleyen ağaçların tohumlarından yetişmiş gibi, onlarla aynı genel özelliklere sahip olurdu. Anne şaşkınlık içinde aniden durdu, bu sırada Diana da “Ah şimdi nerede olduğumuzu anladım,” diye haykırdı. “Burası Bayan Lavender Lewis’in yaşadığı küçük taş ev. Sanırım buraya Yankı Kulübesi diyor. Aslında burası hakkında çok şey duydum ama şimdiye dek hiç görmemiştim. Çok romantik bir yer değil mi?”

“Burası şimdiye dek gördüğüm ve hayal ettiğim en tatlı, en güzel yer,” dedi Anne sevinçle. “Sanki bir masal kitabından veya bir rüyadan fırlamış gibi duruyor.”

Ev alçak saçaklı, adadaki kırmızı kum taşlarından inşa edilmiş bir binaydı. Hafif dik çatısında iki pencere vardı. Pencere pervazları ahşaptı. Çatı da iki tane de büyük baca duruyordu. Bütün ev taşların arasında yeterli boşluk bularak yayılan ve sonbaharın en güzel bronz tonunun üzerine kırmızıçizgiler gibi vuran bir sarmaşıkla kaplıydı.

Kızların durduğu otlak çitinden başlayarak evin önünde kadar muhteşem bir bahçe uzanıyordu. Bahçenin bir tarafında ev, diğer tarafında

taştan bir bent vardı. Üzeri yemyeşil otlar ve yosunlarla kaplı bent yüksek bir bankı andırıyordu. Bahçenin sağ ve sol tarafını dalları palmiye ağaçlarınıninki gibi birbirine geçmiş koyu renk ladinler çevreliyordu.

Hemen altındaki yemyeşil bir yonca tarlası, masmavi Grafton Nehri'ne doğru giden yamaçla birleşiyordu. Görünürde başka bir ev ya da arazi yoktu; tüy gibi ince ve genç köknarlarla kaplı vadi ve tepeler dışında başka hiçbir şey göze çarpmıyordu.

“Acaba Bayan Lewis nasıl biri?” dedi Diana bahçe kapısını açarken. “Tuhaf biri olduğunu söylüyorlar.”

“O hâlde ilginç biridir,” dedi Anne. “Tuhaf insanlar hep ilginç olur. Sana sihirli bir saraya geldik dememiş miydin? Cinler buraları boşuna büyülememişler, işte bak.”

“Ama Bayan Lewis’a büyülenmiş bir prenses demek çok zor,” diye güldü Diana. “O ihtiyar bir kadın. Duyduğuma göre kırk beş yaşında, kır saçlı bir kadınmış.”

“Ah, bu sadece büyüünün bir parçası. Aslında yüreği hâlâ genç ve güzel. Eğer büyüüyü nasıl bozacağımızı bilseydik yine eskisi gibi hoş bir genç kız olurdu. Ama bilmiyoruz. Bunu bilen tek kişi prens ve Bayan Lavender’ın prensi henüz gelmiş değil. Belki de başına talihsiz bir olay gelmiştir. Gerçi bu, peri masallarında hiç olmaz.”

“Ne yazık ki o prens çok uzun zaman önce gelmiş ve gitmiş,” dedi Diana. “Söylediklerine göre Stephen Irving ile nişanlıymış. Paul’un babasıyla... Gençken yani ama sonra kavga edip ayrılmışlar.”

“Şşşş,” dedi Anne. “Kapı açık.”

Kızlar sarmaşıkla kaplı verandada durup açık kapıyı çaldılar, içerden ayak sesleri geldi ve kapıda ufak tefek, garip biri belirdi. On dört yaşlarında, çilli bir yüzü, dik bir burnu, bir kulağından diğerine kadar gerilmiş gibi duran kocaman bir ağız ve iki mavi dev kurdele ile bağlanmış örgüleri olan sarı saçlı olan bir kızdı bu.

“Bayan Lewis evde mi?” diye sordu Diana.

“Evet, efendim. Gelin efendim. Bayan Lavender’a geldiğinizi haber vereyim efendim. Kendisi üst katta efendim.”

Bunu söyler söylemez minik hizmetçi ortadan kayboldu ve kızlar birbirlerine neşeyle bakarak orada öylece kalakaldılar. Bu muhteşem evin içi de en az dışı kadar ilginçti.

Odanın alçak bir tavanı ve ince, fırırlı perdelerle süslü iki tane küçük penceresi vardı. Bütün mobilyalar eski moda olmasına rağmen bakımlı ve cilalı olduklarından harika görünüyordular. Fakat bu kuru sonbahar gününde tam altı kilometre yol yürüyüp buraya gelen iki sağlıklı kızın en çok dikkatini çeken şey üzerini soluk mavi porselenlerin süslediği, lezzetli ikramlar ve masa örtüsünün çevresini saran ve Anne'in "festival havası" verdiğini söylediği altın renkli çiçeklerle bezeli masaydı.

"Bayan Lavender çaya misafir bekliyor galiba," diye fısıldadı. "Altı tabak hazırlanmış. Ama deminki kız ne kadar komik ve ufak tefektir. Periler diyarından gelen bir haberciye benziyordu. Belki o bize yolu tarif ederdi ama ben Bayan Lavender'ı görmeyi çok istiyorum. Şşşş.... İşte geliyor."

Tam bu sırada Bayan Lavender kapı eşiğinde belirdi. Kızlar o kadar şaşırdılar ki nezaketi unutup kadına tuhaf tuhaf bakmaya başladılar. Şimdiye dek edindikleri tecrübelerle göre karşılarında klasik bir ihtiyar bekliyordular. Biraz kilolu, kır saçlı ve gözlüklü birini. Bayan Lavender gibi birini asla hayal etmemişlerdi.

Bayan Lavender kar gibi bembeyaz, gür ve dalgalı saçlarını özenle toplamış küçük bir hanımefendiye benziyordu. Yüzü neredeyse bir genç kızın yüzü gibiydi. Yanakları pembe, dudakları dolgun, kahverengi gözleri yumuşacık ve kocamandı. Hele gamzeleri, özellikle de o gamzeleri...

Üzerine soluk renkli gül desenlerinin olduğu krem rengi, ince bir elbise giymişti. Bu elbise onun yaşında başka bir kadının üzerinde çok eğreti görünürdü ama Bayan Lavender'a o kadar yakışmıştı ki insan başka bir şey düşünemiyordu.

"Dördüncü Charlotta beni görmek istediğinizi söyledi," dedi görüntüsüyle uyumlu ses tonuyla.

"Batı Grafton'a çıkan yolu sormak istemiştik," dedi Diana. "Bay Kimballlarda çaya davetliyiz ama ormandan gelirken yanlış yola sapmışız. Batı Grafton yoluna çıkacağımıza anayol hattına çıktık. Çitinizin bulunduğu yerden sağa mı yoksa sola mı dönmemiz gerekiyor?"

Masaya tereddütle bakan Bayan Lavender, "Sola," diye cevap verdi. Sonra da sanki ani bir şey olmuş gibi bir çığlık attı.

"Ah, lütfen ikiniz de benimle çaya kalmaz mısınız? Lütfen kalın. Bay Kimball'a gitmeden evvel çayı burada için. Dördüncü Charlotta ve ben sizi ağırlamaktan memnun oluruz."

Diana başını çevirip sessizce Anne'e baktı.

Sürprizlerle dolu Bayan Lavender'ı daha yakından tanımak istediğine çoktan karar vermiş Anne hemen, "Kalmayı biz de isteriz," dedi. "Tabii eğer sizin için de uygunsa. Fakat başka misafirlerde bekliyorsunuz sanırım?"

Çay masasına bir kez daha bakan Bayan Lavender'ın yanakları kızardı.

"Benim çok aptal olduğumu düşüneceksiniz," dedi. "Aptalım da zaten ve bu ortaya çıkınca çok utanıyorum. Ama sadece ortaya çıkınca. Hiç kimseyi beklemiyorum, sadece bekliyormuş gibi yaptım. Bilirsiniz, çok yalnızdım. Misafiri severim. Ama düzgün misafiri. Ama burası çok uzak olduğundan çok az gelen giden oluyor. Dördüncü Charlotta da çok yalnızdı. Ben de sanki çay partisi veriyormuşuz gibi yaptım. Sırf bu yüzden bir şeyler pişirdim, masayı süsledim, annemin çeyizindeki porselenleri çıkarttım ve giyindim." Diana içinden kadının tıpkı anlatıldığı gibi çok garip biri olduğunu düşündü. Kırk beş yaşında bir kadın tıpkı küçük bir kız gibi çay partisi oyunu oynuyordu! Fakat gözleri parlayan Anne pek neşelendi. "Ah, yoksa siz de mi hayaller kurarsınız?"

"De" bağlacı Bayan Lavender'ın iyi ruhuna yapılan bir göndermeydi.

"Evet, kurarım," diye itiraf etti kadın cesur bir şekilde. "Elbette benim gibi yaşlı biri için bu büyük bir aptallık ama hiç kimseyi incitmeden istediğin zaman aptal gibi davranamıyorsan, bekar bir ihtiyar olmanın anlamı ne o zaman? İnsanın bazı istisnaları olmalı. Bazen bir şeyleri "mış gibi" yapmadan yaşayamayacağımı düşünüyorum. Gerçi çoğu kez yakalanmam ve Dördüncü Charlotta da hiç kimseye bir şey anlatmaz ama bugün gerçekten geldiğiniz ve size gerçekten çay ikram edeceğim için iyi ki size yakalanmışım. Misafir odasına çıkıp şapkalarınızı bırakır mısınız? Merdivenlerin başındaki beyaz kapı. Benim hemen mutfağa koşup Dördüncü Charlotta'nın çayı fazla kaynatmasını engellemem lazım. Aslında o çok iyi bir kız ama çayı hep fazla kaynatıyor."

Bayan Lavender bütün misafirperverliğiyle mutfağa doğru koşarken kızlar da üst kata çıkıp en az kapısı kadar bembeyaz olan bir odaya girdi. Pencerede bir sarmaşığın asılı olduğu oda Anne'in deyimiyle mutlu rüyaların yeşerdiği bir yere benziyordu.

"Ne güzel bir macera oldu, öyle değil mi?" dedi Diana. "Her ne kadar biraz garip olsa da sence de Bayan Lavender tatlı biri değil mi? Hiç bekâr bir ihtiyara benzemiyor doğrusu."

"Bence bir melodiyi andırıyor," diye cevap verdi Anne.

Aşağıya indiklerinde Bayan Lavender demliği, hemen arkasından gelen Dördüncü Charlotta da sıcak bisküvi tabağını taşıyordu.

“Şimdi bana adlarınızı söyleyin,” dedi Bayan Lavender. “Genç kızlar olmanıza çok sevindim çünkü genç kızlara bayılırım. Onlarla beraberken genç bir kızmışım gibi davranmam çok daha kolay oluyor. Artık yaşlanmış olduğumu (burada biraz suratını astı) düşünmekten nefret ediyorum. Peki, sizler kimsiniz... Tanrı aşkına? Diana Barry? Anne Shirley? Acaba sanki sizi yüz yıldır tanıyormuşum gibi yapıp size Diana ve Anne diyebilir miyim?”

“Diyebilirsiniz,” dedi kızlar aynı anda.

“O zaman haydi rahatça oturup her şeyi bir güzel yiyelim,” dedi Bayan Lavender mutlu bir şekilde. “Charlotta sen masanın ucuna oturup tavuğu kesmeme yardım et. İyi ki sünger pasta ve çörek de yapmışım. Tabii ki tüm bunları hayali misafirler için pişirmek aptallıktı. Dördüncü Charlotta’nın da böyle düşündüğünden eminim, öyle değil mi Charlotta? Ama bakın şimdi ne güzel oldu. Gerçi kimse gelmese de biz ikimiz onları birkaç gün içinde yiyip bitirir ve ziyan etmezdik ama sünger pastası birkaç gün bekleyip güzelleşen bir şey değil.”

Çok tatlı ve daima hatırlanacak bir yemektir. Bittiğinde muhteşem günbatımının altında uzanan bahçeye çıktılar.

Diana hayranlık dolu gözlerle etrafına bakıp, “Bence buradaki en güzel eve sahipsiniz,” dedi.

“Buraya neden Yankı Kulübesi diyorsunuz?” diye sordu Anne.

“Charlotta,” dedi Bayan Lavender, “içeriye girip saat rafında asılı duran minik boruyu getirsene.”

Dördüncü Charlotta hemen içeri koşup elinde boruyla geri geldi.

“Üfle bakalım, Charlotta,” diye emretti Bayan Lavender.

Charlotta boruyu kuvvetle üfledi. Bir anlık sessizlikten sonra nehrin yanındaki ormandan büyü, yumuşak ve hafif yankılar duyuldu. Sanki günbatımında “elf diyarının boruları” çalıyordu. Anne ve Diana neşeli ve şaşkın şekilde çığlık attı.

“Şimdi de gül Charlotta, yüksek sesle gül.”

Bayan Lavender kendisine amuda kalk dese muhtemelen onu da yapacak olan Charlotta, taş banka çıkıp yüksek sesle bir kahkaha attı. Hemen ardından mor renge bürünmüş ormanda köknar parmaklı perilerin onu taklit ediyorlarmış gibi attıkları kahkahalar yankılandı.

“İnsanlar yankılarıma her zaman çok hayran olur,” dedi Bayan Lavender sanki yankılar onun özel malıymış gibi. “Ben de onları çok severim. Harika birer arkadaşlardır, tabii biraz “mış gibi” yaparsak. Sakin geçen akşamlarda Dördüncü Charlotta ile burada oturup yankılarla eğleniriz. Charlotta, boruyu yerine götürüp dikkatle as lütfen.”

“Ona neden Dördüncü Charlotta diyorsunuz?” diye sordu meraktan ölen Diana.

“Sadece hatıramdaki diğer Charlottalarla karıştırmamak için,” dedi Bayan Lavender ciddi bir tavırla. “Birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki ayırt etmek imkânsız. Aslında onun adı Charlotta bile değil. Adı... Bir dakika... Asıl adı neydi? Sanırım Leonora... Evet, Leonora. On yıl evvel annem ölünce burada tek başıma yaşayamadım. Yetişkin bir kızın masraflarını ödeyecek gücüm de yoktu. Ben de minik Charlotta Bowman’ı bana yardım edip burada yaşasın diye yanıma aldım. O, Birinci Charlotta idi. On üç yaşındaydı. On altısına kadar benimle kalıp sonra Boston’a gitti. Sonra yanıma kız kardeşi geldi. Onun adı da Julietta idi, sanırım Bayan Bowman’ın süslü isimlere zaafı var ama Charlotta ya çok benzediği için sürekli ona bu adla hitap ediyordum. O da bunu sorun etmiyordu. Ben de asıl adını hatırlamaya çalışmayı bıraktım. O, ikinci Charlotta idi, o gidince Evelina geldi. O da Üçüncü Charlotta idi. Şimdi Dördüncü Charlotta yanımda ama on altı olunca -şu an on dört- o da Boston’a gitmek isteyecek ve o zaman ne yapacağım hiç bilmiyorum. Dördüncü Charlotta Bowman kızlarının en küçüğü ve en iyisi. Diğer Charlottalar bir şeyleri “mış gibi” yapmamı hep aptalca bulurdu ama dördüncüsü öyle değil. Gerçi içinden ne düşünüyor bilmiyorum ama ben zaten gerçek düşüncelerini görmeme izin vermeyen insanları hiç umursamam.”

Pişmanlık dolu gözlerle batmakta olan güneşe bakan Diana, “Eğer hava kararmadan Bay Kimballlara gideceksek bence artık yola çıkmalıyız,” dedi. “Çok güzel vakit geçirdik, Bayan Lewis.”

“Beni yine görmeye gelir misiniz?” diye yalvarır gibi sordu kadın.

Uzun boylu Anne kolunu bu ufak tefek hanımefendinin omzuna koydu.

“Kesinlikle geliriz,” diye söz verdi. “Artık sizi keşfettiğimize göre, sizi mutlaka yeniden görmeye geliriz. Ama artık gitmemiz lazım. Green Gables’a her gelişinde giderken Paul Irving’in söylediği gibi, Ayrılık vakti geldi’.”

“Paul Irving mi?” Bayan Lavender’in sesinde belirgin bir değişiklik oldu. “Kim o? Ben Avonlea’de o isimde bir çocuğun olduğunu bilmiyordum.”

Anne kırdığı potu fark edince kendine çok kızdı. Paul’un adını ağzından kaçırmış, Bayan Lavender’in çocuğun babasıyla olan eski aşk hikâyesini tamamen unutmuştu.

“Minik öğrencilerimden biri,” diye yavaş yavaş açıkladı. “Kumsaldaki yolda oturan büyükannesi Bayan Irving ile yaşamak için geçen yıl Boston’dan geldi.”

“Stephen Irving’in oğlu mu?” dedi kadın yüzünü saklamak için hafifçe eğilerek.

“Evet.”

Sanki Anne’in verdiği cevabı duymamış gibi, “Size hatıra olarak biraz lavanta vereceğim,” dedi Bayan Lavender neşeyle. “Çok tatlılar, öyle değil mi? Annem bunları çok severdi. Hepsini çok uzun zaman önce ekmişti. Babam da lavantaları çok sevdiği için bana Lavender adını vermiş. Annemin ağabeyiyle birlikte Doğu Grafton’daki evini ziyarete geldiğinde babam onu ilk kez görmüş ve görür görmez de âşık olmuş. Babamı uyuması için misafir odasına almışlar, nevresimler lavanta kokuyormuş. Babam da bütün gece hiç uyumayıp annemi düşünmüş. Ondan sonra da lavanta kokusunu hep çok sevmiş, işte o yüzden bana bu adı koymuş. Yakında yine ziyaretime gelmeyi unutmayın tatlı kızlar. Dördüncü Charlotta ile yolunuzu gözleyeceğiz.”

Geçmeleri için köknarların altındaki çiti açtı. Bir anda yüzündeki tüm ışık sönmüş, kadın aniden yorgun ve ihtiyar biri gibi görünmüştü. Gerçi gülümsemesi tıpkı bir genç kızinki gibi tatlı ve canlıydı ama kızlar yoldaki ilk dönemece gelip arkalarına baktıklarında onu bahçenin tam ortasındaki gümüş renkli kavak ağacının dibinde duran taş bankta, başını yorgun bir şekilde ellerinin arasına almış otururken gördü.

“Çok yalnız görünüyor,” dedi Diana yumuşak bir sesle. “Onu sık sık ziyarete gelmeliyiz.”

“Bence ailesi ona tıpatıp uyan bir isim koymuş,” dedi Anne. “Eğer ona Elizabeth, Nellie ya da Muriel gibi bir isim koyacak kadar kör olsalardı ben de adının kesinlikle Lavender olması gerektiğini düşünürdüm. O kadar eski fakat asil ve ‘ipeksi’ bir isim ki! Benim ismim onunkinin yanında tereyağı ekme ya da dikiş bezi gibi kalıyor.”

“Ah, hiç sanmıyorum,” dedi Diana. “Anne ismi bana çok hoş ve bir kraliçe adı gibi geliyor. Ama ismin Kerrenhappuch olsa da severdim. Bence insanlar yaptıkları iyilik ya da kötülüklerine göre adlarını da güzel ya da çirkin hâle getiriyor. Mesela Josie ve Gertie’yi isimleri yüzünden değil kendileri yüzünden sevmiyorum. Oysa tanışmadan evvel bütün Pye kızlarının çok güzel olduklarını düşünürdüm.”

“Bu çok güzel bir düşünce,” dedi Anne heyecanla. “İsmin başlangıçta hiç güzel olmasa bile, çok güzel yaşayıp ismini güzelleştirme düşüncesi yani. İnsanların aklına isminin çok güzel ve çok hoş bir şekilde kazıma düşüncesi. Teşekkür ederim, Di-*n* ana.

BÖLÜM 22

İHTİMALLER VE SONUÇLAR

Ertesi sabah kahvaltı masasında Marilla, “Demek taş evde Lavender Lewis ile çay içtiniz?” diye sordu. “Nasıl görünüyordu? Onu en son on beş yıl önce görmüştüm. Grafton Kilisesi’nde bir pazar günüydü. Sanırım epey değişmiştir. Davy Keith, bir şey istediğinde masanın üzerine yayılıp uzanmak yerine bize söyle. Biz sana uzatırız. Paul Irving yemeğe geldiğinde hiç böyle yaptığını gördün mü?”

“Ama Paul’un kolları benimkilerden daha uzun,” diye homurdandı Davy. “Onunkiler on bir yaşında, benimkilerse daha yedi. Ayrıca sordum ama Anne ile konuşmakla meşgul olduğunuz için beni duymadınız. Hem Paul çay dışında buraya hiç yemeğe gelmedi ve çay sofrasında oturmak kahvaltı sofrasında oturmaktan daha kolay. Sabahları insan çok aç oluyor. Kahvaltıyla öğlen yemeği arasında uzun bir süre var. Anne, bu kaşık geçen seneden beri hiç büyümemiş ama ben çok büyüdüm.”

“Elbette Bayan Lavender’ın eskiden nasıl göründüğünü bilmiyorum ama bence hiç değişmemiş,” dedi Anne, Davy’yi susturmak için ona bir kaşık dolusu akçaağaç şurubu uzattıktan sonra. “Saçları kar gibi bembeyaz ama yüzü çok taze, neredeyse bir genç kız yüzü gibi canlı. Çok tatlı, kahverengi gözleri var. Ahşap kahvesi, içlerinde altın sarısı pırıltıları da var. Sesi de beyaz satenle su şırıltısı ve peri çanlarının karışımı gibi.”

“Genç bir kızken güzelliğiyle nam salmıştı,” dedi Marilla. “Onu yakından tanıma fırsatım hiç olmadı ama tanıdığım kadarıyla çok severdim. Bazı delikanlılar o zaman bile onu biraz tuhaf bulurdu. Davy, eğer bir daha böyle yaptığını görürsem tıpkı Fransızlar gibi herkes yemeğini bitirene dek beklemek zorunda kalırsın.”

İkizler yanlarındayken Anne ile Manila’nın sohbetlerinin çoğu Davy’nin yaramazlıklarıyla bölünürdü. Bu defa Davy yerinde oturup kaşığında kalan son şurubu da tabağına damlattı ve iki eliyle tabağını kaldırıp o minik, pembe dilini çıkartarak yalamaya başladı. Anne o kadar büyük bir dehşetle baktı ki küçük günahkârın yanakları kıpkırmızı oldu. Biraz utanmış, biraz da savunmaya geçmiş bir tavırla:

“Böyle yapınca hiçbir şey ziyan olmuyor,” dedi.

“Diğerlerinden farklı olan insanlara hep tuhaf denir zaten,” dedi Anne. “Bayan Lavender da farklı biri ama onun farkının nereden kaynaklandığını söylemek çok zor. Sanırım asla yaşlanmayan insanlardan biri olduğu için olabilir.”

“Bütün nesli yaşlanan biri de onlar gibi yaşlanır,” dedi Marilla zamirleri önemsemeden. “Eğer bunu yapmazsan hiçbir yere uyum sağlayamazsın. Duyduğuma göre Lavendar Lewis her şeyi koy vermiş. Kadın o ıssız yerde o kadar uzun süredir yaşıyor ki, herkes onu unuttu. O taş ev adadaki en eski evlerden biri, ihtiyar Bay Lewis seksen yıl evvel İngiltere’den geldiğinde inşa etmiş. Davy, Dora’nın dirseğini çimdiklemeyi kes. Ah, seni gördüm! Masum gibi bakmaya çalışma. Bu sabah neden bu kadar hareketlisin acaba?”

“Belki de sol tarafımdan kalkmışımdır,” dedi Davy. “Mary Boulter eğer solundan kalkarsan bütün gün işlerin ters gideceğini söylüyor. İyi de hangi taraftan kalkmak gerek? Doğrusu ne taraf? Hem ya yatağın duvara dayalıysa ne olacak? Bilmek istiyorum.”

“Stephen Irving ile Lavender Lewis’in arasında ne geçtiğini hep öğrenmek istemişimdir,” diye devam etti Davy’yi duymazdan gelen Marilla. “Yirmi beş yıl önce nişanlıydılar ama bir anda her şey bitti. Sorun neydi bilmiyorum ama korkunç bir şey olmalı zira adam ondan sonra Amerika’ya gidip bir daha da hiç geri dönmedi.”

“Belki de o kadar kötü bir şey değildi. Bence hayattaki ufak şeyler büyük şeylerden daha çok soruna yol açıyor,” dedi tecrübesi olmasa da içgüdüsel olarak böyle hisseden Anne. “Marilla, lütfen Bayan Lavender’a gittiğimi Bayan Lynde’e söyleme. Yoksa bana yüzlerce soru sorar ve bunun hiç de hoşuma gideceğini sanmıyorum. Bayan Lavender bilse eminim onun da hoşuna gitmezdi.”

“Rachel bunu duyarsa çok meraklanır,” diye itiraf etti Marilla. “Gerçi artık eskisi kadar insanların işlerine karışmıyor. Thomas yüzünden eve bağlı kaldı. Morali bozulmaya başladı, adamın durumu kötüleştiği için umudu da tükeniyor. Eğer kocasına bir şey olursa Rachel çok yalnız kalır. Çocuklarının hepsi batıya taşındı. Bir tek Eliza kaldı, o da kasabada yaşıyor. Rachel onun kocasından hiç hoşlanmaz.”

Oysa Eliza eşine çok düşküncü.

“Rachel eğer biraz daha iradeli olmayı bilse çok daha iyi olacağını düşünüyor. Ama çoktan pes etmiş birinden dayanması beklenir mi?” diye devam etti Marilla. “Thomas Lynde’in hiçbir zaman iradesi olmadı. Evlenene dek annesi ona hükmetti, sonra da Rachel. Adam hep böyle yaşadı. Karısının izni olmadan nasıl hastalandı çok merak ediyorum doğrusu. Neyse, böyle konuşmamam gerekir. Rachel kocasına çok iyi bir eş oldu. Rachel olmasa o adam hiçbir şey yapamazdı, orası kesin. Adam hükmedilmek için doğmuş ve iyi ki Rachel gibi yetenekli, iyi kalpli ve zeki birine düşmüş. Karısının bu huyunu hiç sorun etmiyor zira karısı sayesinde hiçbir şeye kafa yormak zorunda kalmıyor. Davy, yılanbalığı gibi kıvrılıp durma!”

“Başka yapacak ne var?” diye itiraz etti Davy. “Daha fazla yememe izin vermiyorsun. Anne ile ikinizin yemek yemesini izlemek de hiç eğlenceli değil.”

“O zaman Dora ile dışarıya çıkıp tavuklara buğday verin,” dedi Marilla. “Sakin beyaz horozun tüylerini yolmaya da kalkma!”

“Ben onları yerlilerin başlıklarından yapmak için kopartmıştım,” dedi Davy. “Milty Boultefda bir tane vardı, ihtiyar hindilerini kestikten sonra annesinin ona verdiği beyaz tüylerden yapmış. Sen de bana biraz verebilirsin. Zaten o horozda istemediği kadar çok tüy var.”

“Çatı katındaki eski tüylerden al,” dedi Anne. “Hatta istersen senin için onları yeşil ve kırmızıya boyayabilirim.”

“Bu çocuğu çok şımartıyorsun,” dedi Marilla, Davy sürükleyerek Dora’yı dışarıya çıkarttıktan sonra. Marilla’nın çocuk eğitimiyle ilgili fikirleri son altı yılda çok değişmişti ama hâlâ bir çocuğun her istediğini yapmanın kötü bir şey olduğunu düşünme alışkanlığından kurtulamamıştı.

“Sınıfındaki bütün oğlanların başlıkları var ve Davy de bir tane istiyor,” dedi Anne. “Nasıl bir his olduğunu iyi bilirim. Küçükken etrafımdaki bütün kızlar kabarık kollu elbiseler giyerken ben de giymeyi çok istemiştim. Üstelik Davy şımartılmıyor. Her geçen gün daha da çok geliyor. Bir yıl önce buraya ilk geldiği günle şimdiki arasında nasıl bir fark var, düşünsene.”

“Okula başladığından beri eskisi kadar yaramazlık yapmadığı kesin,” dedi Marilla takdirle. “Sanırım diğer çocuklara uyum sağlamak istiyor. Fakat Richard Keithten hiç haber almamamız çok garip. Geçen mayıstan beri adamdan ses çıkmadı.”

“Ondan bir haber alacağız diye çok korkuyorum,” diye iç çekti bulaşıkları yıkamaya başlayan Anne. “Eğer kendisinden bir mektup gelecek olursa herhalde ikizleri geri ister diye korkudan aamam.”

Bir ay sonra bir mektup geldi. Ama Richard Keithten değildi. Bir arkadaşı Richard Keith’in iki hafta evvel veremden öldüğünü haber vermek için bu mektubu yollamıştı. Mektubu yazan kişi vasiyetinde Davy ile Dora Keith’in evlenme çağına gelene dek bakımlarının karşılanması adına adamın Bayan Marilla Cuthbert’a iki bin dolar bıraktığını yazıyordu.

“Ölümle ilgili herhangi bir şeye sevinmek çok korkunç,” dedi Anne kederle. “Zavallı Bay Keith’e çok üzüldüm ama ikizler bizim yanımızda kalacak diye de çok mutluyum.”

“Bu para çok iyi oldu,” dedi Marilla. “ikizleri bırakmayı ben de istemiyordum ama özellikle büyümeye başladıklarında onların bakımlarını nasıl sağlayacağımı da kara kara düşünüyordum doğrusu. iftlikten gelen kira eve ancak yetiyor, çocuklara harcayacak fazladan tek bir sent bile kalmıyor. Mesela Dora’nın ona aldığın şu yeni şapkaya hiç ihtiyacı yoktu. Ama artık önümüz açıldı, çocuklara maddi destek geldi.”

Davy ile Dora “sonsuzaya dek” Green Gables’ta yaşayacaklarını öğrenince çok sevindi. Hayatlarında hiç görmedikleri dayılarının ölümü onları hiç sarsmadı. Fakat Dora’nın aklında bir soru vardı.

“Richard dayım gömülmüş mü?” diye fısıldadı Anne’e.

“Evet, canım elbette.”

“O... O... O da Mirabelle Cotton’ın amcası gibi değildir, değil mi?” diye bu kez daha üzgün bir fısıltıyla sordu. “Gömüldükten sonra evlerin arasında dolaşmaz, değil mi Anne?”

BÖLÜM 23

BAYAN LAVENDER'IN AŞKI

Aralık ayında bir cuma günü Anne, “Sanırım bugün Yankı Kulübesi’ne doğru bir yürüyüş yapacağım,” dedi.

“Kar yağacağa benziyor,” dedi Marilla şüpheyle.

“Kar yağmadan gider, gece de orada kalırım. Misafiri olduğu için Diana gelemiyor ve eminim Bayan Lavender bu gece beni dört gözle bekliyordur. Son gidişimden bu yana tam iki hafta geçti.”

Anne o ekim gününden beri Yankı Kulübesi’ne defalarca kez gitmişti. Bazen Diana ile arabayla, bazen de ormandan yürüyerek gidiyorlardı. Diana olmadığında Anne tek başına gidiyordu. Bayan Lavender ile ikisi arasında sadece yüreğindeki çocuğu koruyan yetişkin bir kadınla, hayal gücü ve iç görüşü çok geniş bir genç kızın arasında olabilecek türden hoş bir dostluk gelişmişti. Anne bu ufak tefek ve yalnız hanımefendideki “iyi ruhla” tanışmış, hayatını hayaller üzerine kurarak yaşamaya çalışan bu kadın ise Anne ve Diana’nın dış dünyadan getirdikleri neşe ve coşkuyu çok benimsemişti. Kızlar Bayan Lavender’in deyimiyle “sen dünyayı unutturken, o da seni unuttur” dediği bu yalnız ve minik taş eve gençlik, yaşam enerjisi taşımıştı. Dördüncü Charlotta onları hep kocaman bir gülümsemeye karşılıyordu ve Charlotta’nın gülümsemeleri korkunç derecede kocamandı. Kız onları hem kendi adına hem de yalnız ev sahibinin adına gerçekten çok seviyordu. Ekim ayı yerini kasım ayına, sonra da güneş ışığının son pırıltılarının yaşandığı aralık ayına bırakırken etraftaki hiçbir çiçek o minik taş evin çevresindekiler kadar uzun ve sevimli kalamamıştı.

Fakat özellikle bugün aralık ayı sanki kış mevsiminde olduğunu hatırlamış gibi bir anda soğuk ve karanlık bir güne dönmüş, sert esen rüzgâr gelecek kar yağışının habercisi olmuştu. Anne yine de huş ağaçlarıyla kaplı ormanda neşeyle yürümeye devam etti, kendisini hiç de yalnız hissetmiyordu zira hayal gücü her adımında ona eşlik etmekteydi. Hayalinde asla gerçek hayatta olmayacak kadar güzel ve heyecan dolu sohbetler ediyordu. Gerçek hayatta insanlar bu şekilde konuşmaya cesaret

edemezdi ama “hayali” sohbetlerde herkes her istediğini söyler ve karşı tarafa da istediğini söyleme şansı verirdi. Bu görünmez arkadaşların eşliğinde Anne ormandan geçip tüy gibi bembeyaz kar tanelerinin düşmeye başladığı köknarlarla bezeli geniş araziye ulaştı.

İlk dönemecten sonra Bayan Lavender ile karşılaştı. Kadın geniş ve büyük bir köknarın dallarının altında duruyordu. Kalın, koyu kırmızı bir elbise giymiş; başını ve omuzlarını gümüşü ipek bir şalla örtmüştü.

“Tıpkı köknar ormanındaki perilere benziyorsunuz,” diye seslendi Anne neşeyle.

“Bu gece geleceğini tahmin etmiştim Anne,” dedi Bayan Lavender kıza doğru koşarak. “Dördüncü Charlotta evde olmadığı için şimdi daha da çok sevindim. Annesi hastalanmış, o yüzden eve gitmek zorunda kaldı. Eğer gelmeseydin bu gece çok yalnız kalırdım, hayaller ve yankılar bile bana arkadaşlık etmeye yetmezdi. Ah, Anne ne kadar güzelsin,” diye ekledi kadın ve bu uzun boylu, ince yapılı, yürürken yüzü gül gibi pembe bir renk alan kıza baktı. “Ne kadar güzel ve gençsin! On yedi yaşında olmak çok güzel bir şey değil mi? Seni kısıkanıyorum doğrusu,” dedi Bayan Lavender içtenlikle.

“Ama sizin de yüreğiniz on yedi yaşında,” diye gülümsedi Anne.

“Hayır, ben yaşlıyım ya da orta yaşlı ama bence bu çok daha kötü. Bazen sanki öyle değilmişim gibi davranıyorum fakat çoğu zaman yaşımın farkındayım. Diğer kadınlar gibi kendime bu yaşı yakıştıramıyorum. Saçımdaki ilk kır saç fark ettiğimde ne kadar çok isyan etmişim. Anne, lütfen bana beni anlamaya çalışıyormuşsun gibi bakma. On yedi yaşında biri bunları anlayamaz. Ben de hemen on yediymişim gibi davranacağım. Yanımda olduğuna göre bunu daha kolay yapabilirim. Gelirken gençliğini hep bir hediye gibi yanında getiriyorsun. Çok eğlenceli bir akşam geçireceğiz. Önce çay... Çayın yanında ne istersin? Ne istersen var. Kolay sindirebilen, lezzetli bir şeyler seç.”

O gece taş evden neşe dolu sesler yükseldi. Yemekler ve şekerler yapıldı, sofralar kuruldu, kahkahalar atıldı, “mış gibi” yapıldı, yani Bayan Lavender ile Anne; kırk beş yaşında bir kadınla, disiplinli bir okul öğretmeninden beklenmeyecek kadar neşe ve coşku dolu bir gece geçirdi. Yorulduklarında salondaki halının üzerine oturup yumuşak şömine alevinin ışığı ve Bayan Lavender’ın kapağı açık gül kavanozundan çıkan mis kokların eşliğinde dinlendiler. Hızını gittikçe arttıran rüzgâr çatıdaki

saçaklara vurarak esiyor, kar taneleri pencerelere vuruyor sanki yüzlerce kar fırtınası birleşmiş içeriye girmek için kapıları çalıyordu.

“Burada olmana çok sevindim, Anne,” dedi Bayan Lavender şekerinden bir parça alırken. “Eğer gelmeseydin çok üzülürdüm. Gündüzleri hayal kurmak ve “mış gibi” yapmak çok güzel oluyor da gece karanlık çöküp, bir de fırtına çıkınca insanı hiç oyalamıyor, insan o zaman gerçek şeyler istiyor. Ama sen bunu bilemezsin. On yedi yaşında biri bunu bilemez. On yedi yaşındayken hayaller insanı oyalar çünkü önünde seni bekleyen bir sürü gerçekliğin olduğunu düşünürsün. Ben on yedi yaşındayken Anne, kırk beşimde beyaz saçlarımla hayatımın sonuna dek hayaller kuran minik ve bekâr bir ihtiyar olacağım aklıma bile gelmezdi.”

“Siz bekar bir ihtiyar değilsiniz,” dedi kadının neşe dolu kahverengi gözlerine bakıp gülümseyen Anne. “İhtiyar bekâr olunmaz, doğulur.”

“Kimileri öyle doğar, kimileri buna sonradan ulaşır, kimileri de mecburen bu hâle gelir,” dedi Bayan Lavender garip bir ifadeyle.

“O zaman siz ulaşanlardansınız,” diye güldü Anne. “Ve bunu o kadar güzel bir şekilde yapmışsınız ki her ihtiyar bekâr sizin yerinizde olmak için can atardı.”

“Ben her zaman, her şeyi mümkün olan en iyi şekilde yapmak isterim ve madem ihtiyar bir bekâr olmam kaçınılmaz, o zaman en güzeli ben olayım dedim, insanlar sırf alışılmışı yapmayıp kendi bildiğim yoldan gittiğim ve sıradan bir ihtiyar olmayı reddettiğim için benim garip biri olduğumu söyler. Anne hiç kimse sana Stephen Irving ile benden bahsetti mi?”

“Evet,” dedi Anne “Bir zamanlar nişanlı olduğunuzu duydum.”

“Öyleydik. Yirmi beş sene evvel. Üzerinden bir ömür geçti. Önümüzdeki bahar evlenecektik. Gelinliğim bile hazırды ve annemle Stephen dışında bunu hiç kimse bilmiyordu. Sanki hayat tarzlarımız bile aynı gibiydi. Stephen küçük bir çocukken annesi, annemi görmek için buraya geldiğinde onu da yanında getirirdi, ikinci gelişinde o dokuz, bense altı yaşındaydım. Bahçede bana büyüdüğünde benimle evlenmeye karar verdiğini söylemişti. Ona teşekkür ettiğimi hatırlıyorum, hatta o gittiğinde anneme üzerimden büyük bir yük kalktığını çünkü artık ilerde ihtiyar bir bekar olmak gibi bir korkumun olmadığını söylemiştim. Zavallı annem nasıl da gülmüştü!”

“Peki, ne oldu?” diye sordu Anne heyecanla.

“Saçma sapan, sıradan bir kavga ettik. O kadar sıradandı ki, inan bana şu an nedenini hatırlamıyorum bile. Kim daha suçluydu onu bile bilmiyorum. Aslında kavgayı Stephen başlatmıştı ama ben de aptallık yapıp kavgayı sürdürdüm. Bir iki tane rakibi vardı, ben de kibirli bir kız gibi davranıp güya onunla dalga geçmek istedim. Stephen çok hassas, çok güçlü bir delikanlıydı. Sonunda ikimiz de çok kızdık ama ben sonra her şeyin düzeleceğini sandım. Eğer Stephen bu kadar çabuk geri dönmese, düzelirdi de... Anne, canım bunu söylemek beni çok üzüyor ama...” Bayan Lavender sanki cinayet işlediğini itiraf edecekmiş gibi durup sesini alçalttı. “... Ben korkunç derecede asık suratlı biriyim. Ah, gülme! Doğruyu söylüyorum. Surat asarım ve Stephen geldiğinde henüz ona olan küskünlüğüm bitmemişti. Onu dinlemedim, affetmedim. O da bir daha geri dönmek üzere gitti. Bir daha geri dönemeyecek kadar gururluydu. Sonra o gelmiyor diye de küsüp surat astım. Belki ona bir mesaj gönderebilirdim ama kendimi küçük düşürmek istemedim. Ben de onun kadar gururlu biriydim. Anne, gurur ve küslük çok kötü bir karışım. Bir daha hiç kimseyi onun kadar önemsemedim, önemsemek de istemedim zaten. Stephen Irving dışında biriyle evlenmektense bin yıl bekar kalırım daha iyiydi. Tabii şimdi bunların hepsi bana bir rüya gibi geliyor. Ne kadar sevimlisin, Anne. On yedi yaşında çok sevimli, anlayışlı gençsin. Ama anlattıklarımı hiç kafana takma. Kırık kalbime rağmen ben gerçekten pek mutlu bir ihtiyarım. Stephen Irving’in bir daha hiç geri dönmeyeceğini anladığımda kalbim çok kırıldı. Ama Anne gerçek hayatta kırık bir kalple yaşamak, kitaplardaki kadar korkunç bir şey değil. Çürük bir diş gibi. Gerçi bu benzetme pek hoş olmadı ama. Günlerce canın yanıyor, uyuyamıyorsun ama aralarda hayattan keyif almaya devam ediyorsun. Hayaller, yankılar, şekerler sana sanki hayatta hiçbir derdin yokmuş gibi hissettiriyor. Bakıyorum da hayal kırıklığına uğradın? Bu gülümsememin altında yatanın aslında trajik bir aşk öyküsü olmadığını görünce, çok da ilginç biri olmadığımı düşündün galiba? İşte gerçek hayatın en kötü ya da en iyi tarafı budur, Anne. Hayat sürekli üzgün olmana izin vermez. Sen ne kadar mutsuz ve romantik olmaya çalışırsan çalış, hayat seni mutlu etmeye devam eder, başarılı olmanı sağlamayı da. Sence de bu şeker lezzetli değil mi? Aslında tek başıma olsam çok daha fazla yerdim ama bir tane yetti...”

Kısa bir sessizliğin ardından Bayan Lavender, “Buraya ilk geldiğin gün Stephen’in oğlundan söz etmene şaşırdım, Anne,” dedi. “O günden beri

sana bundan hiç bahsetmedim ama onunla tanışmayı çok isterim. Nasıl bir çocuk?”

“O şimdiye dek tanıdığım en tatlı, en sevgi dolu çocuk Bayan Lavender ve o da tıpkı siz ve ben gibi “mış gibi” yapıyor.”

“Onu görmeyi çok isterim,” dedi kadın sanki kendi kendine konuşur gibi alçak sesle. “Acaba burada benimle yaşayan hayali çocuğa benziyor mu? Benim hayali çocuğuma?”

“Eğer istiyorsanız, bir ara Paul’u da yanımda getiririm,” dedi Anne.

“Çok isterim ama hemen değil. Önce bu fikre alışmam gerek. Yoksa mutluluktan çok acı da hissedebilirim, eğer Stephen’a çok benziyorsa veya ona yeterince benzemiyorsa. Onu bir ay içinde getirebilirsin.”

Yaklaşık bir ay sonra Anne ile Paul taş eve gitmek için birlikte ormandan geçerken yol ortasında Bayan Lavender ile karşılaştılar. Kadının yüzü bu beklenmedik karşılaşmayla bir anda bembeyaz oldu

“Demek bu Stephen’ın oğlu,” dedi alçak sesle ve çocuğun elini tutup yüzüne baktı. Paul şık kürkü ve şapkasıyla tatlı bir oğlan çocuğu gibi kadının karşısında dikilirken Bayan Lavender de yumuşak gözlerle onu inceledi. “Baba... Babasına çok benziyor.”

“Herkes ‘hık demiş burnundan düşmüşsün diyor,” dedi Paul.

Gözünün önünde cereyan eden bu minik sahneyi dikkatle izleyen Anne, sonunda rahat bir nefes aldı. Bayan Lavender ile Paul’un birbirlerinden hoşlandıklarını fark etmiş ve gerginliğe gerek olmadığını anlamıştı. Bayan Lavender tüm o hayallerine ve romantikliğine rağmen aslında oldukça mantıklı bir insandı ve bu ani karşılaşmanın ardından tüm hislerini ustaca gizlemeyi başarmış ve Paul’u de kendisine ziyaret gelen herkese yaptığı gibi, mümkün olduğunca iyi ağırlamıştı. Hep birlikte çok eğlenceli vakit geçirip, şölen masası gibi kurulmuş sofradaki tüm ikramları afiyetle yediler. İhtiyar Bayan Irving çocuğun bu iştahlı hâlini görse ellerini şaşkınlıktan havaya kaldırır, çocuğun midesinin bozulacağını düşünürdü.

Ayrılırken Paul ile tokalaşan Bayan Lavender, “Yine gel delikanlı,” dedi.

Paul gururla, “Eğer isterseniz beni öpebilirsiniz,” diye karşılık verdi.

Kadın eğilip çocuğu öptü.

“Seni öpmek istediğimi nereden bildin?” diye fısıldadı.

“Çünkü annem de beni öpmek istediğinde yüzüme tıpkı sizin az evvel baktığınız gibi bakardı. Şahsen öpülmeyi sevmem. Erkekler öpülmez, bu bir

kuraldır. Bilirsiniz Bayan Lewis. Ama galiba ben de sizin beni öpmenizi istedim. Tabii ki sizi görmeye yine geleceğim. Sizin de itirazınız yoksa sayenizde kendime tıpkı kendim gibi garip bir arkadaş bulduğumu düşünüyorum.”

“Sanırım... Sanırım itirazım yok,” dedi Bayan Lavender. Hızla arkasını dönüp içeri girdi ve bir saniye sonra da pencereden onlara gülümseyerek neşeyle el salladı.

Huş Ağacı Patikası’nda ilerlerken Paul, “Bayan Lavender’ı sevdim,” dedi. “Bana bakışından, taş evinden ve Dördüncü Charlotta’dan hoşlandım. Keşke Büyükanne Irving’in yanında da Mary Joe yerine bir tane Dördüncü Charlotta çalışsaydı. Eminim ona düşüncelerimle ilgili şeyler anlattığımda Dördüncü Charlotta benim zekâmda bir eksiklik olduğunu düşünmezdi. Çok harika bir çay daveti değil miydi öğretmenim? Büyükanne bir oğlanın asla ne yiyeceğini düşünmemesi gerektiğini söylüyor ama insan çok açken kendine engel olamıyor. Bilirsiniz öğretmenim. Bence Bayan Lavender sevmedikleri hâlde çocuklara kahvaltıda yulaf yediren biri değil. O çocuklara sevdikleri şeyleri yaptıran biri. Ama elbette...” Paul çok âdil bir çocuktü. “... Bu yaptığı çocuklar için çok da yararlı olmazdı. Gerçi biraz değişiklik de güzel oldu öğretmenim. Bilirsiniz.”

BÖLÜM 24

KENDİ MEMLEKETİNDE BİR KÂHİN

Bir mayıs günü Charlottetowndaki *Daily Enterprise* gazetesinde “Gözlemci” mahlasıyla yayınlanan “*Avonlea Notları*” başlıklı yazıyı gören Avonlea halkı çok heyecanlandı. Dedikoduların bir kısmı notlara konu olan kişinin geçmişte edebi yazılar yazan Charlie Sloane olduğunu, bir kısmı da aslında Gilbert Blythe’in o notlara konu olduğunu söylüyordu. Avonlea’nin gençleri Gilbert Blythe ile Charlie Sloane’nun gri gözlü, hayal gücü yüksek bir genç kız konusunda rakip olduklarını ısrarla konuşuyordu.

Her zamanki gibi dedikodular doğru değildi. Bu notları okuyup seven Anne tarafından desteklenen Gilbert Blythe, yazıda kendisinden kör diye söz etmişti. Bu yazıda özellikle iki not dikkat çekiyordu:

“Söylentilere göre papatyalar çiçek açtığında köyümüzde bir düğün olacakmış. Aramıza yeni katılan çok saygın bir vatandaş, en gözde hanımefendilerimizden birini nikâh salonunda koluna takacakmış.

Herkesin yakından tanıdığı hava durumu yorumcusu kâhinimiz Abe amca mayısın yirmi üçünde saat tam yedide başlayacak gök gürültülü ve sağanak yağışlı bir fırtına bekliyormuş. Fırtına bölgenin büyük bir kısmını etkisi altına alacakmış. O akşam seyahat edecek olanların yanlarına şemsiye ve yağmurluklarını almalarını şiddetle tavsiye ederiz.”

“Abe amca bu baharda bir ara bir fırtına bekliyordu gerçekten,” dedi Gilbert. “Peki, sence Bay Harrison gerçekten Isabelle Andrews’u görmeye gidiyor mu?”

“Hayır,” dedi Anne gülerek. “Eminim Bay Andrews ile kart oynamaya gidiyordur ama Bayan Lynde, Isabelle Andrews’un baharda çok heyecanlı olduğunu ve bu yüzden kesinlikle evleneceğini söylüyor.”

Zavallı Abe amca bu notlara biraz içerlemişti. “Gözlemci” denen kişinin kendisiyle dalga geçtiğinde şüpheleniyordu. Fırtına için belirli bir tarih vermediğini ısrarla söylemesine rağmen hiç kimse ona inanmadı.

Avonlea’de yaşam her zamanki gibi sakin ve sessiz devam etti. Tohumlar ekildi, Gelişimciler Ağaç Dikme Günü’nü kutladı. Her Gelişimcinin beş tane ağaç dikmesi ya da diktirtmesi gerekiyordu. Dernekte

artık kırk üye olduğu için, bu tam iki yüz yeni ağaç demektir. Kızıl tepelerin üzerinde otlar yeşermeye başlamış, çiftlikleri süsleyen elma bahçelerindeki ağaçlar kırmızı tomurcuklarla dolmuş ve Karlar Kraliçesi gelin misali bembeyaz çiçeklerle donanmıştı. Anne penceresini açık bırakarak uyumayı severdi. Bütün gece yüzüne kiraz kokusu vururdu. Bunun çok şiirsel olduğunu düşünüyordu. Oysa Marilla ya göre hayatını riske atıyordu.

“Şükran Günü aslında ilkbaharda kutlanmalı,” dedi Anne bir akşam ön kapıdaki merdivenlerde Marilla ile oturup kurbağaların tatlı seslerini dinlerlerken. “Kasımda her şey ölmüş ya da uykudayken kutlamaktan çok daha iyidir bence. O zaman şükretmemiz gerektiğini hatırlıyoruz. Mayısta insan zaten şükretmeden duramıyor ki! En azından yaşadığı için şükrediyor. Bence Havva da Cennet Bahçesi’nden kovulmadan önce aynı böyle hissediyordu. Şu otlar yeşil mi yoksa altın sarısı mı? Bana göre rüzgârın nereye eseceğini bile bilemediği böyle inci gibi muhteşem günler cennetteki kadar güzel günler, Marilla.”

Marilla çok şaşırdı ve ikizler etrafta mı diye telaşlı gözlerle çevreye baktı. Tam o sırada ikisi de evin köşesinden dönüp yanlarına doğru geldi.

“Akşam çok güzel kokmuyor mu?” diye sordu minik ellerindeki çapayı sallayıp havanın kokusunu sevinçle içine çeken Davy. Birkaç saattir bahçesinde çalışıyordu. Marilla baharda Davy’nin çamur ve toprak sevdasını iyi bir amaca yönlendirip Dora ile ikisine bahçenin minik bir kısmını ayırmıştı. Her ikisi de kendi tarzlarına uygun şekilde ve heyecanla işe girişmişti. Dora ektiği çiçekleri özenle, tutkuyla ve düzenli şekilde sulamıştı. Sonuç olarak sıra sıra dizilmiş sebze ve çiçeklerle dolu yemyeşil bir bahçesi olmuştu. Buna karşın Davy daha gayretli çalışmış, her yeri öyle bir kazmıştı ki zavallı tohumların yeşerecek hâli kalmamıştı.

“Bahçe işlerin nasıl gidiyor bakalım, Davy?” diye sordu Anne.

“Biraz ağır gidiyor,” dedi Davy iç çekerek. “Neden ektiğim hiçbir şey büyümüyor bilmiyorum. Milti Boulter tohumları ayışığında diktiğim için büyümediklerini söylüyor. Tohum dikmek, domuz öldürmek, saç kesmek gibi önemli işlerin hepsini doğru ay döngülerinde yapmamız gerektiğini de söyledi. Bu doğru mu, Anne? Bilmek istiyorum.”

“Belki de diktiğin bitkilerin köklerinden her gün birazcık çekip diğer uçlarının uzayıp uzamadığını kontrol edersen daha çabuk büyürler,” dedi Marilla dalga geçerek.

“Sadece altı tanesini çektim,” dedi Davy. “Köklerinde solucan var mı diye bakmak istedim. Çünkü Miltly Boulter ‘sorun ay değilse kesin solucanlardır’ dedi. Acayip büyük, kıvrık, sulu bir solucan gördüm. Onu bir taşla koyup başka bir taşla güzelce ezdim. Şlap diye bir ses çıkarttı. Keşke daha çok olsaydı. Dora da bahçesini benimle aynı anda ekti ama onunkiler büyüdü. Sorun ayda olamaz yani,” dedi Davy kararlı bir sesle.

“Marilla şu elma ağacına bak,” dedi Anne. “Aynı insana benziyor. Sanki bizi davet eder gibi kollara benzeyen iki dalını da uzatmış, pembe meyvelerini toplamaya çalışıyor.”

“O sarı düşes ağaçları hep çok iyi meyve verir,” dedi Marilla. “O ağaç bu yıl elma dolu olacak. Tartlar için leziz malzeme çıktığı için buna çok seviniyorum doğrusu.”

Fakat o yıl ne Marilla ya ne Anne’e ne de bir başkasına sarı düşes ağacının elmalarından tart yapmak kısmet olmadı.

Mayısın yirmi üçü geldi, alışılmışın dışında çok sıcak bir gündü. Anne ve sıcaktan ter içinde kalan tüm minik öğrencileri de bunun farkındaydı. Öğlen boyunca sıcak bir rüzgâr esti ve öğleden sonra yerini ağır bir durgunluğa bıraktı. Saat üç buçukta Anne korkunç bir gök gürültüsü işitti. Çocuklar fırtınadan önce evlerine gitsinler diye hemen okulu kapattı.

Bahçeye çıktıklarında Anne pırıl pırıl parlayan güneşe rağmen etrafa vuran karanlık bir gölge olduğunu fark etti. Çok gerilen Annetta Bell ürpererek Anne’in elini tuttu.

“Of, öğretmenim şu korkunç buluta bakın!”

Anne buluta bakıp hafif bir çığlık attı. Kuzeybatı yönünden şimdiye dek hiç görmediği kadar büyük bir bulut hızla bu taraf doğru geliyordu. Simsiyah bulutun kıvrık kenarları beyazdı. Masmavi gökyüzünde süzülen bulutun insana huzursuzluk veriyordu. Etrafında ikide bir şimşekler çakıyor, vahşi bir gök gürültüsü ona eşlik ediyordu. O kadar alçaktaydı ki sanki ağaçlarla kaplı tepelere degecek gibiydi.

Bay Harmon atlarını son hız sürerek arabasıyla tepeden indi ve okulun önüne gelip durdu.

“Sanırım Abe amca hayatında ilk kez doğru bir tahminde bulundu Anne,” diye bağırdı. “Genelde kehanette bulunduğu fırtınalar hep onun söylediğinden önce gelirdi. Hiç böyle bir bulut gördün mü? Yolumun üzerinde olan bütün çocuklar arabaya binsin, olmayanları da postaneye bırakırım. Yağmur bitene kadar orada beklersiniz.”

Anne, Davy ile Dora'nın ellerini tuttuğu gibi tepede aşağıya koştu. Huş Ağacı Patikasından geçip Menekşe Vadisi'ne, oradan da Willowmere'e saparak ikizlerin bacaklarının izin verdiği kadar hızla eve doğru ilerledi. Green Gables'a tam zamanında vardılar. Ördek ve tavuklarını kümeslerine yerleştirmeye çalışan Marilla onları kapıda bekliyordu. Mutfığa daldıklarında sanki biri üflemiş gibi lambanın ışığı azalmaya başlamıştı. Korkunç bulut güneşin önüne geçerek dünyanın üzerine bir karanlık gibi çöktü. Tam bu sırada gürültüyle çakan şimşekler etrafı aydınlattı. Sanki yerle gök birbirine karışmaya başlamış gibiydi.

Fırtınanın uğultusuna eve çarpan dalların ve kırılan camların keskin sesleri eşlik ediyordu. Üç dakika içinde evin doğu ve batısındaki tüm pencerelerin camları kırıldı, içeriye dolan rüzgâr yerleri dolu taneleriyle kapladı. Tanelerin en küçüğü bir tavuk yumurtası kadardı. Yaklaşık yirmi dakika boyunca hiç durmadan devam eden bu fırtına uzun süre kimsenin aklından çıkmadı. Hayatı boyunca hep soğukkanlı davranmaya çalışan Marilla ilk kez dehşete kapılıp mutfığın köşesinde duran sallanan sandalyesine büzülerek oturdu. Kulakları sağır eden gök gürültüsünün geçmesini nefes nefese bir hâlde ve ağlayarak bekledi. Kâğıt gibi bembeyaz kesilen Anne pencerenin önünde duran kanepeyi geriye itip ikizleri de yanına alarak oturdu. İlk cam kırılmasında Davy, "Anne! Anne! Yoksa bugün kıyamet günü mü? Anne! Anne! Ben aslında hiç yaramazlık yapmak istememiştim," diye uludu. Sonra da titreyerek kafasını Anne'in kucağına gömdü. Beti benzi atan Dora ise bir şekilde sakindi. Ellerini Anne'inkiyle birleştirmiş hareketsiz ve sessiz bir şekilde yanında oturuyordu. Dora bir depremden bile etkilenmeyebilirdi.

Derken fırtına başladığı gibi aniden sona erdi. Dolu durdu, gök gürültüsü kesildi, bulut doğuya doğru ilerlemeye başladı ve güneş sanki yirmi dakikadır yaşananlar hiç olmamış gibi sınımsız ve pas parlak bir şekilde dünyayı yeniden aydınlatmaya başladı.

Titreyerek ayağa kalkmaya çalışan Marilla tekrar sallanan sandalyesine yığıldı. Yüzü bitkindi. Sanki on yaş ihtiyarlamış gibiydi.

"Bütün bu fırtınadan canlı mı çıktık?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedi yeniden cesaretini toparlayan Davy neşeyle. "Zaten ben hiç korkmadım ki! Sadece başta birazcık ürktüm, hepsi bu. Her şey çok ani oldu. Aklıma hemen pazartesi günü söz verdiğim gibi Teddy Sloane ile dövüşmeyeceğim geldi. Ama artık dövüşebilirim. Dora, söyle bakayım sen korktun mu?"

“Evet, biraz korktum,” dedi Dora terbiyeli bir şekilde. “Fakat Anne’in elini sıkıca tutup içimden bildiğim bütün duaları tekrar ettim.”

Anne, Marilla’ya meşhur şarabından bir bardak dolusu ikram etti. Anne çocukluk günlerinde bu şarabın ne kadar etkili olduğunu gayet iyi anlamıştı. Daha sonra etrafa bakmak için kapıya doğru gittiler.

Etraf göz alabildiğince beyaz dolu taneleriyle kaplanmıştı. Merdivenler ve saçakların altında yığınla dolu tanesi vardı. Üç ya da dört gün sonra hepsi eridi ve üzerlerini kapladıkları bütün yeşilliklerin yanarak kurumuş oldukları görüldü. Gelişimciler tarafından dikilen iki yüz yeni ağaç da aynı şekilde mahvolmuştu.

“Burası bir saat önceki dünyayla aynı dünya mı yani?” diye sordu Anne başı döner gibi. “Böyle bir tahribat yaratması için fırtınanın bir saatten fazla sürmüş olması gerekirdi.”

“Böylesi Prens Edward Adası’nda daha önce hiç görülmedi,” dedi Marilla. “Hem de hiç. Küçükken kötü bir fırtınanın çıktığını hatırlıyorum ama bunun gibi değildi. Emin ol kulağımıza daha bir sürü tahribat haberi gelecek.”

“Umarım çocukların hiçbirisi fırtınaya yakalanmamıştır,” diye tedirgin bir şekilde mırıldandı Anne. Daha sonra öğrendiği üzere hiçbir çocuk fırtınaya yakalanmamıştı. Bay Andrews’un tavsiyesi sayesinde çoğu fırtına dinene dek postanede beklemişti.

“Bak John Henry Carter geliyor,” dedi Marilla.

John Henry korku dolu bir gülümsemeyle dolu tanelerinin arasında sekerek yanlarına yaklaştı.

“Ah, bu çok korkunç değil mi Bayan Cuthbert? Bay Harrison iyi olup olmadığınıza bakmam için beni gönderdi.”

“Hiçbirimiz ölmedik,” dedi Marilla. “Ve binalardan hiçbirisi de yıkılmadı. Umarım siz de bizim gibi iyi atlatmışsınızdır.”

“Evet efendim. Ama o kadar da iyi değil efendim. Biz sıkıştık. Şimşek mutfak bacasının üzerine düşünce baca yıkılıp Ginger’in kafesinin üzerine devrildi. Yerde kocaman bir delik açıldı.”

“Ginger yaralandı mı?” diye sordu Anne.

“Evet efendim. Çok kötü yaralandı. Öldü.” Daha sonra Anne, Bay Harrison’ın yanına gitti. Adam masada oturmuş, titreyen ellerle ölü Ginger’in başını okşuyordu.

“Zavallı Ginger artık sana ad takamayacak, Anne,” dedi hüznle.

Anne bir gün Ginger için ağlayacağını asla hayal edemezdi ama gözleri yaşlarla doldu.

“O benim tek arkadaşımı ama artık öldü, Anne. Her şeye çok kafaya takan aptal bir ihtiyarım ben. Ama artık kafama takmayacağım, hayatıma devam edeceğim. Sustuğum an bana güzel bir şey söyleyeceğini biliyorum ama söyleme. Çünkü eğer söylersen bir bebek gibi ağlamaya başlarım. Ne kadar berbat bir fırtınaydı, değil mi? Bence insanlar bir daha Abe amcanın kehanetleriyle dalga geçmez. Galiba adamın hayatı boyunca tahmin ettiği bütün fırtınalar birleşip tek bir günde toplanmış. Şuraya bak. Yerdeki bu deliği kapatmak için bir sürü tahta bulmam gerekecek.”

Avonlea halkı ertesi gün birbirlerini ziyaret edip hasarlarını kıyasladı. Yollar dolu taneleriyle kaplandığı için birbirlerine ya at sırtında ya da yürüyerek gittiler. Çevrede oluşan hasar sebebiyle postalar da geç geldi. Evler yıkılmış, yaralanan ya da ölen insanlar olmuştu. Bütün telefon ve telgraf sistemi çökmüş, tarlalardaki tüm ürünler kavrulmuştu.

Abe amca sabah erkenden demircinin yanına gidip tüm gününü orada geçirdi. Zira kendisi için zafer günüydü ve adam da bunun tadını çıkarttı. Abe amcanın fırtınaya sevindiğini söylemek haksızlık olur ama onun tahmin ettiği gibi, hatta tam tahmin ettiği günde olması adamı çok mutlu etti. Abe amca sonradan o tarihi verdiğini inkâr etmiş olduğunu unuttu. Zaten bunun hiçbir anlamı kalmamıştı artık zira zafer coşkusundan başı dönüyordu.

Akşam Green Gables’a gelen Gilbert, Marilla ile Anne’in kırık camların yerlerini yağlı bezlerle kapatmaya çalıştıklarını gördü.

“Yeni camları ne zaman taktırabileceğimizi Tanrı bilir,” dedi Marilla. “Bay Barry öğleden sonra Carmody’ye gitti ama bir daha üzerine para versek gitmez. Lawson ile Blair saat onda Carmody’den geldi. Fırtına White Sands’te bu kadar kötü müydü, Gilbert?”

“Evet, öyleydi. Okulda çocuklarla birlikteydim. Bazıları korkudan delirecek sandım. Üçü bayıldı, kızlardan ikisi ağlama krizine girdi. Tommy Blewett ise fırtına dinene dek avazı çıktığı kadar bağırarak titredi.”

“Ben sadece bir kere titredim,” dedi Davy gururla. “Ama bahçem yerle bir oldu. Dora’nınki de öyle.”

Anne koşarak odasından aşağıya indi.

“Ah, Gilbert haberleri duydun mu? Bay Levi Boulter’in eski evi yerle bir olmuş. Buna seviniyor olmam çok kötü bir şey zira her yerde çok hasar

var. Bay Boulter Derneğimizin fırtınayı bilerek çıkarttığını söylüyormuş.”

“Kesin tek bir şey var,” dedi Gilbert gülerek, “Gözlemci, Abe amcanın hava durumu kehanetlerini çok meşhur etti. ‘Abe Amcanın Fırtınası’ tarihe geçecek. Üstelik tam seçtiğimiz gün çıkmış olması inanılmaz bir tesadüf. Aslında içimden bir his acaba gerçekten ‘ben mi çıkarttım’ diye canımı sıkıyor. Ama o eski evin yıkılmasına sevinebiliriz zira ağaçlarımızın mahvolması bizi çok üzdü ve tüm bu hasar içinde sevinecek başka hiçbir şeyimiz yok. Ağaçların on tanesi bile kurtulamamış.”

“O zaman bir dahaki bahar tekrar dikeriz,” dedi Anne. “Hayattaki en iyi şeylerden biri de bu. Yaşanacak daha bir sürü ilkbahar var.”

BÖLÜM 25

AVONLEA'DE SKANDAL

Abe Amcanın Fırtınasından iki hafta sonra güzel bir haziran sabahında Anne elinde iki dal boynu bükük nergis çiçeğiyle birlikte yavaşça Green Gables'in bahçesinden içeriye girdi.

"Baksana Marilla," dedi hüzünle ve elinde bir tavuk, başında eşarp, önünde önlükle mutfağa giren kadına çiçekleri gösterdi. "Fırtınadan sadece bunlar kurtulmuş, yine de çok güzeller. Ama ben çok üzüldüm çünkü Matthew'un mezarına daha fazla nergis koymak istiyordum. O bu çiçekleri hep çok severdi."

"Ben de bu çiçekleri çok özlüyorum," diye itiraf etti Marilla. "Gerçi bunca kötü olaydan sonra çiçeklere üzülmek bana doğru gelmiyor. Hem tarlalardaki ürünler hem de meyveler mahvoldu."

"Ama herkes tarlalarını yeniden ekti," dedi Anne kadını rahatlatmak ister gibi "hem Bay Harrison eğer yaz güzel geçerse bütün ürünler gayet iyi yetişir diyor. Üstelik önümüzde kutlanacak bir sürü gün de var. Ama hiçbir şey bu çiçeklerin yerini alamaz. Zavallı Hester Gray'in bahçesinde de hiç kalmamış. Dün oraya gittiğimde tek bir tane bile bulamadım. Onun da bu çiçekleri özleyeceğinden eminim."

"Bence böyle şeyler söylemen hiç doğru değil, Anne. Hem de hiç," dedi Marilla sertçe. "Hester Gray öleli otuz yıl oldu ve şu an ruhu cennette... Umarım."

"Evet, ama ben hâlâ buradaki bahçesini çok sevip hatırladığını düşünüyorum," dedi Anne. "Mesela ben cennette ne kadar uzun süre kalırsam kalayım aşağıya bakıp birinin mezarına çiçek getirdiğini görmekten mutluluk duyardım. Benim de burada Hester Gray gibi bir bahçem olsaydı, cennette bile olsam onu unutmam otuz yıldan fazla sürerdi."

"İkizler böyle konuştuğunu duymasın," dedi Marilla ve tavuğu mutfağa götürdü.

Anne nergislerden birini saçma takıp cumartesi günkü işlerine koyulmadan evvel bu güzel haziran sabahında biraz güneşlenmek için

bahçedeki çitlere yaslandı. Dünya yine güzelleşiyordu, ihtiyar doğa ana fırtınanın izlerini bir an evvel silmek için elinden geleni yapıyor ve her ne kadar çok başarılı olamasa da gerçekten bazı mucizelere imza atabiliyordu.

Anne bir ağacın dalında dönerek öten mavi bir kuşa, “Keşke bütün gün aylaklık yapabilseydim,” dedi. “Ama bir öğretmen, özellikle de büyümelerine yardım etmek zorunda olduğu ikizlere sahip bir öğretmen asla tembellik edemez minik kuş. Ne kadar tatlı şarkı söylüyorsun sen öyle. Hislerimi benden bile daha iyi ifade ediyorsun. Ah, kim geliyor acaba?”

Anne önde iki kişinin oturduğu, arkada duran kocaman bir bavulla araziden aşağıya inen bir araba gördü. Yaklaşınca Anne arabayı süren kişiyi tanıdı. Bu Bright River tren istasyonundaki şefin oğluydu ama yanındaki bir yabancıydı. Daha at tam durmadan bahçenin çitine doğru atlayan bir kadın gördü. Ellili yaşlarında, tatlı bir kadına benziyordu. Gül gibi yanakları, pırıl pırıl parlayan siyah gözleri, oldukça şık bir boneyle sarılmış ıslıl ıslıl ve simsiyah saçları vardı. Tam on üç kilometre boyunca tozlu bir yolda seyahat ediyor olmasına rağmen sanki bir hediye kutusundan fırlamış gibi tertemizdi.

“Bay James A. Harrison burada mı oturuyor?” diye sordu.

“Hayır, Bay Harrison şurada oturuyor,” dedi Anne şaşkınlıkla.

“Zaten ben de buranın fazla tertipli olduğunu düşünmüştüm. James A. için fazla tertipli, tabii onu en son gördüğümünden beri değişmediyse,” diye şakıdı kadın. “James A.’in buralarda yaşayan bir kadınla evleneceği doğru mu?”

“Hayır, hayır,” dedi Anne ama bu yabancının da adamda gözü olabileceğini düşünüp böyle bir bilgi verdiği için biraz utandı.

“Ama gazetede okudum,” dedi yabancı. “Bir arkadaşım bana kopyasını gönderdi, dostlar böyle durumlarda hep birbirlerine destek olurlar. James A.’den *yeni gelen vatandaş* diye söz ediliyordu.”

“Ah, o sadece bir şakaydı,” dedi Anne. “Bay Harrison’ın hiç kimseyle evlenmeye niyeti yok. Sizi temin ederim yok.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim,” dedi güle benzeyen kadın ve tekrar arabaya bindi. “Çünkü kendisi zaten evli. Karısı da benim. Ah, çok şaşırdınız bakıyorum. Herhalde bekâr taklidi yapıp bir sürü can yaktı. Haydi bakalım James A...” adamın evine doğru bakıp kafasını salladı, “Eğlence sona erdi. Artık buradayım. Tabii bir yaramazlık peşinde olduğunu

duymasaydım buraya kadar gelmeye zahmet bile etmezdim. Galiba...” dedi kadın Anne’e dönüp, “Papağanı da ölmüş?”

“Papağanı... Öldü, evet,” diye yutkundu o an kendi adını bile unutan zavallı Anne.

“Öldü demek! O zaman her şey yolunda,” diye neşeyle haykırdı kadın. “Eğer artık o kuş yoksa James A. ile gerçekten baş edebilirim.”

Kadın bunu söyledikten heyecanla sonra yoluna gitti. Anne de doğruca mutfığa, Marilla’nın yanına koştu.

“Anne, kimdi o kadın?”

“Marilla,” dedi Anne dans eden bakışlarla, “ben deliye mi benziyorum?”

“Her zamankinden farklı görünmüyorsun,” dedi Marilla ve aklından gerçekten de alay etmek geçmiyordu.

“O zaman sence şu an uyanık mıyım?”

“Anne, neler saçmalıyorsun? Kimdi o kadın diyorum?”

“Marilla eğer delirmediysem ve eğer uykuda değilsem o kadın hayal değil, gerçek. Kafasındaki boneyi kırk yıl düşünsem hayal bile edemezdim zaten. Kadın Bay Harrison’ın karısı olduğunu söyledi, Marilla.”

Marilla olduğu yerde donakaldı.

“Karısı mı? Anne Shirley! O zaman ne diye herkese kendini bekar bir adam olarak tanıtıyormuş?”

“Öyle yaptığını sanmıyorum aslında,” dedi Anne adil olmaya çalışarak. “Evli olduğunu hiç söylemedi, insanlar onu bekâr sandı. Ah, Marilla, Bayan Lynde bunu duyunca ne diyecek acaba?”

O akşam geldiğinde Bayan Lynde’in ne diyeceğini öğrendi. Kadın hiç şaşırmamıştı! Zaten böyle bir şeyi bekliyordu! Bayan Lynde o adamda garip bir şeyler olduğunu başından beri sezmişti!

İçerlemiş şekilde, “Karısını terk mi etmiş?” dedi. “Böyle şeylerin Amerika’da olduğunu hep okuruz ama Avonlea’de olacağını kim tahmin edebilirdi?”

“Ama karısını terk edip etmediğini bilmiyoruz,” diye itiraz etti dostunun suçu kanıtlanana dek masum olduğuna inanmak isteyen Anne. “Ne yaşadıklarından haberimiz yok ki.”

“O zaman yakında olacak. Derhâl oraya gidiyorum,” dedi sözlükte nezaket diye bir kelimenin bulunduğunu asla öğrenemeyecek olan Bayan Lynde. “Kadının geldiğini bilmiyor olmam lazım. Bay Harrison, Thomas’a

bugün Carmody'den ilaç getirecekti, o yüzden bu iyi bir bahane olur. Bütün hikâyeyi öğrenip gelir size de anlatırım.”

Bayan Lynde telaşla Anne'in adını bile atmaktan korktuğu yere gitti. Hiçbir şey Bayan Lynde'i, Bay Harrison'ın evine gitmekten alıkoyamazdı. Fakat Anne de içinden bu gizemli olayı merak ediyor ve Bayan Lynde'in birazdan konuyu çözecek olmasına seviniyordu. Marilla ile ikisi dört gözle kadının dönmesini bekledi. Ama umutları boşa çıktı çünkü Bayan Lynde o gece Green Gables'a gelmedi. Saat dokuzda Boulterların evinden dönen Davy sebebini anlattı.

“Yolda Bayan Lynde ve yabancı bir kadınla karşılaştım,” dedi, “ikisi de aynı anda konuşuyordu! Bayan Lynde çok geç olduğu için gelemediğini ve sizden özür dilediğini söylememi istedi. Anne, çok acıktım. Miltylerin evinde saat dörtte çay içtik ve bence Bayan Boulter çok kötü bir kadın. Bize ne pasta ne de başka bir şey ikram etti. Önümüze koyduğu ekmek bile bayattı.”

“Davy, bir yere gittiğin zaman önüne sunulan hiçbir yemeği eleştirmemelisin,” dedi Anne. “Bu çok kötü bir davranış.”

“Tamam, ben de sadece düşünürüm o zaman,” dedi Davy neşeyle. “Şu aç çocuğa biraz yemek koy, Anne.”

Anne, Marilla'ya baktı, ikisi birden kilere gidip kapıyı arkalarından kapattı.

“Ona biraz reçelli ekmek verebilirsin, Levi Boukerların evinde çay ikramlarının neye benzediğini tahmin edebiliyorum.”

Davy iç çekip reçelli ekmeğinden bir ısırık aldı.

“Dünya hayal kırıklıklarıyla dolu,” dedi. “Milty'nin sürekli hastalık nöbetleri geçiren bir kedisi var. Üç haftadır her gün düzenli olarak nöbet geçiriyormuş. Milty onu izlemenin korkunç bir şey olduğunu söyledi. Bugün sırf onu izlemek için oraya bilerek gittim ama o yaşlı kedi tüm gün sapsağlam dolanıp durdu. Üstelik Milty ile oturup o kadar da bekledik. Aman neyse...” Erik reçelinin leziz tadını dilinde hisseden çocuk yeniden neşelendi, “Belki daha sonra görürüm. Nöbet geçirmeye bu kadar alışmışken bir anda kesecek hâli yok ya, değil mi? Bu reçel harikaymış.”

Davy'nin erik reçelinin iyileştiremeyeceği hiçbir derdi yoktu.

Pazar günü o kadar yağmurluydu ki dışarıya çıkmak imkânsızdı ama pazartesi günü geldiğinde herkes Harrison hakkındaki hikâyeyi duymuştu. Okul kaynıyordu, Davy de eve epey bir bilgiyle geldi.

“Marilla, Bay Harrison’ın yeni bir karısı var. Tam olarak yeni sayılmaz ama Milty evliliklerine bir süre ara verdiklerini söyledi. Oysa ben hep evliliklerin sürekli olması gerektiğini sanırdım ama Milty hayır, anlaşılmazsan ara verebilirsin diyor. Milty bunun bir yolunun da bazen insanın karısını terk etmesi olduğunu söylüyor, Bay Harrison da öyle yapmış. Milty adamın karısını, kadın ona bir şeyler fırlattığı için terk ettiğini söylüyor, sert şeyler. Arty Sloane ise kadının sigara içmesine izin vermediği için Bay Harrison’ın onu terk ettiğini, Ned Clay de kadın sürekli ona surat astığı için bunu yaptığını söylüyor. Ben karımı asla böyle şeyler için terk etmezdim. Yumruğumu masaya vurup, ‘Bayan Davy beni memnun edecek şeyleri yapmak zorundasın çünkü bu evin erkeği benim,’ derdim. Böylece çabucak yatıştırdı. Ama Annetta Clay kadının onu terk ettiğini çünkü adamın içeriye girmeden evvel kapıda botlarını paspasa silmediğini söylüyor. Kadın haklıymış. Ben hemen Bay Harrison’ın evine, karısının nasıl biri olduğunu görmeye gidiyorum.”

Davy kısa süre içinde geri döndü, sanki morali bozuk gibiydi.

“Bayan Harrison evde yoktu. Salona yeni duvar kâğıdı almak için Bayan Lynde ile Carmody’ye gitmiş. Anne, Bay Harrison’ın seninle konuşmak istiyormuş, yanına uğramanı istedi. Dün kilisede vaaz olmamasına rağmen Bay Harrison tıraş olmuştu. Üstelik evde yerler de silinmişti.”

Anne, Bay Harrison’ın mutfağını neredeyse tanıyamadı. Yerler ve odadaki tüm mobilyalar o kadar güzel silinmişti ki insan ocakta kendi yüzünün yansımasını bile görebiliyordu. Duvarlar bembeyaz olmuştu. Pencere pervazları güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu. Bay Harrison işçi kıyafetlerini giymiş cuma günü üzeri ıvır zıvırla dolu ama şimdi tertemiz hazırlanmış ve üzerine örtü örtülmüş masada oturuyordu. Tıraş da olmuştu, yüzü parlamış ve kafasındaki bir tutam saçı bile kesilmişti.

“Otur Anne, otur,” dedi adam Avonlea halkının genelde cenazelerde kullandığı ses tonuna iki tık benzer bir ses tonuyla. “Emily, Rachel Lynde ile Carmody’ye gitti. Rachel Lynde ile ömür boyu sürecektir gibi görünen bir arkadaşlık bağı kurdu bile. Oysa ne kadar da zıt kadınlar. Anne artık eski rahat günlerim sona erdi, bitti. Bundan sonra hayatım temizlik ve düzen içinde geçecek sanırım.”

Bay Harrison hüznülmüş gibi konuşmaya çalışsa da gözlerindeki pırıltı ona ele veriyordu.

“Bay Harrison karınızın geri dönmesine sevinmişsiniz,” dedi Anne parmağını adama doğru sallayarak. “Üzölmüşsünüz gibi yapmanıza gerek yok zira gözlerinizden hemen anlaşıyor.”

Rahatlayan Bay Harrison hafifçe gülümsedi.

“Şey... Alışmaya başlıyorum işte,” dedi. “Emily’yi gördüğüm için üzüldüm diyemem. Buradaki gibi bir topluluğun içinde bir adamın gerçekten korunmaya ihtiyacı oluyor. Baksana komşumla kart oynamaya gittiğimde bile adamın kız kardeşiyle evleneceğim dedikodusu çıkıyor, hatta gazeteye konu bile oluyor.”

“Eğer bekar taklidi yapmasaydınız hiç kimse sizi Isabella Andrews ile yakıştırmazdı,” dedi Anne sertçe.

“Öyle bir şey yapmadım ki... Biri bana evli olup olmadığımı sorsaydı, ona evliyim derdim. Kendi kendilerine karar verdiler. Bu konu hakkında konuşmaktan kaçındığım yoktu, üzerinden uzun zaman geçmişti zaten. Bayan Lynde karımın beni terk ettiğini bilse herhâlde deliye dönerdi, öyle değil mi?”

“Ama bazıları sizin onu terk ettiğinizi söylüyor.”

“O başlattı Anne, o başlattı. Hakkımda hak etmediğim şeyler düşünmeni istemediğim için sana tüm hikâyeyi anlatacağım. Emily için de tabii. Haydi, verandaya çıkalım. İçerisi o kadar düzenli ki eski hâlini özölüyorum. Herhâlde bir süre sonra alışırım ama bahçeye bakmak beni rahatlatıyor. Emily’nin henüz bahçeyi düzenleyecek vakti olmadı.”

Güzelce verandaya oturdukları anda Bay Harrison evlilik hikâyesini anlatmaya başladı.

“Anne, ben buraya gelmeden önce Scottsford’daki New Brunsick’te yaşıyordum. Kız kardeşim hem bana hem evime gayet güzel bakıyordu. Çok titiz biriydi ama beni rahat bırakır ve daima şımartırdı, yani Emily hep öyle diyor. Ama üç yıl evvel öldü. Ölmeden önce benimle ilgili endişeleri vardı ve evleneceğime dair ona söz vermemi istedi. Emily Scott ile evlenmemi tavsiye etti çünkü Emily hem harika bir ev hanımı hem de kendisine ait parası olan biriydi. Ben de ona, ‘Emily Scott benim yüzüme bile bakmaz,’ dedim. Kardeşimse, ‘Sor da gör bakalım ne yapacak,’ diye cevap verdi. Ben de sırf onu rahatlatmak için bunu yapacağıma söz verdim ve yaptım da. Emily benimle evlenebileceğini söyledi. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım Anne, onun gibi zeki ve güzel bir kadın benim gibi bir ihtiyaçla evlenmeyi kabul etmişti. Önce çok şanslı olduğumu düşündüm.

Neyse, evlenip iki haftalığına St. John'a balayına gittik. Eve geri döndüğümüzde gece saat ondu ve sana yemin ederim Anne o kadın yarım saat içinde bütün evi temizlemeye başladı. Ah, eminim evimin temizliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorsundur, yüzün bütün duygularını ele veriyor, Anne. Düşüncelerin sanki alnında yazıyormuş gibi okunuyor. Ama inan bana evim o kadar da kötü durumda değildi. Bir süredir yalnız yaşadığım için biraz dağınıktı itiraf ediyorum ama evlenmeden önce eve temizlikçi getirmiştım. Üstelik evdeki tüm tamirat ve boya işlerini de yaptırmıştım. İnan bana Emily'yi bembeyaz, mermer bir saraya bile görürsen hemen üzerine eski bir elbise geçirip etrafı temizlemeye başlar. O gece saat bire kadar evi temizlediği yetmiyormuş gibi saat dörtte uyanıp yine temizlemeye başladı. Ve bu sürekli devam etti, durduğunu hiç görmedim. Pazar günleri hariç her gün evi silip, süpürüyor, her yerin tozunu alıyor ve pazartesi günü yeniden işe koyuluyordu. Belki de kendisini böyle oyalıyordu ve eğer bana sataşmaya başlamasa, ben de ona ses çıkartmazdım. Ama yapamadı. Beni yeni baştan yaratmaya çalıştı ama ben bunun için artık çok yaşlıydım. Mesela kapıda botlarımı çıkartıp terlik giymeden eve girmeme izin vermiyordu. Ahır dışında hiçbir yerde pipo içemiyordum. Bir de dil bilgim hiç iyi değilmiş. Emily gençken öğretmenlik yaptığı için hayatı boyunca bu huyundan bir türlü vazgeçmedi. Sonra bıçakla yemek yememden nefret etmeye başladı. Yani sürekli olarak konuşuyor, hiç susmuyordu. Fakat adil olmak gerekirse ben de biraz huysuzdum, Anne. Göstermem gereken gelişimi göstermedim, bende bir hata bulduğunda huysuzlaşıp hırçınlaşıyordum. Hatta bir gün ona konuşmamda hata bulmak yerine kendisine evlenme teklif ettiğime şükretmesi gerektiğini söyledim. Neyse işte hem böyle didiştik ve çok da güzel günler geçirmedi. Zaten Ginger ölmemiş olsa yine bir araya gelmezdik. Emily papağanları sevmez ve Ginger'a katlanamazdı. Bense o kuşa ağabeyimin hatırına çok bağlanmıştım. Kardeşimle küçükken çok oyun oynardık, ölürken bana Ginger'ı göndermişti. Ona bakacağıma yemin etmişim, insanların küfürlü konuşmalarından aslında nefret ederim ama o kuş benim Çinceden anladığım kadar anlıyor ve sadece duyduğu sesleri tekrar ediyordu, yani bilerek küfretmiyordu. Fakat Emily duruma bu açıdan bakamıyordu. Ginger'ı küfretmekten vazgeçirmeye çalıştı ama benim konuşmamı düzeltmek konusunda yaşadığı başarısızlığı yaşadı. Ginger da tıpkı benim gibi, o ne kadar çabalarsa daha da beterini yapıyordu. İşler böyle sıkıntılı şekilde yürümeye devam etti ta ki son noktaya kadar. Emily bizim rahiple

eşini ve onlara misafirliğe gelen başka bir rahiple eşini çaya davet etmişti. Ben de Ginger'ı hiç kimsenin onu duyamayacağı güvenli bir yere kapatacağıma söz vermişim, zaten Emily papağanımın kafesine ancak üç metrelik bir sopayla dokunuyordu. Ben de rahipler evimde çirkin sözler duymasınlar diye kuşu kendim kaldıracağıma söz vermişim. Fakat bir şekilde aklımdan çıktı. Emily temiz gömlek giyip düzgün konuşmam için o kadar baskı yapıyordu ki bu arada Ginger'ı tamamen unutmuştum. Çaya oturana kadar zavallı papağan hiç aklıma gelmedi. Tam birinci rahip güzel bir iltifat ederken dışarıdaki verandada, oturma odasının penceresine çok yakın olan Ginger sesini yükseltti. Zira bahçedeki cüce heykelini görmüştü ve cüce heykellerinin Ginger'ın üzerinde daima garip bir etkisi vardı. Papağanım o an kendini aştı. Gülebilirsin Anne zira ben de o olayı hatırladıkça ara sıra kendi kendime gülüyorum ama o sırada ben de en az Emily kadar rezil olduğumu hissetmişim. Dışarı çıkıp Ginger'ı ahıra götürdüm. Keyifli bir yemek olduğunu söyleyemeyeceğim çünkü Emily'nin bakışlarından ben Ginger'ı ahıra götürürken ikimiz hakkında pek de hoş olmayan bir muhabbet döndüğünü hissettim. Misafirler gittikten sonra inekleri sağarken bu konuyu biraz düşündüm. Emily için çok üzuldüm ve düşünceli davranmadığım için de kendime kızdım üstelik belki de rahip Ginger'ın o küfürleri benden öğrendiğini sanmış olabilirdi. Kısacası Ginger'ın bir şekilde evden uzaklaştırılması gerektiğine karar verdim. İneklerle işim bitince de bu kararımdan söz etmek için Emily'nin yanına gittim. Fakat Emily evde değildi, masanın üzerinde de bir mektup vardı tıpkı hikâye kitaplarındaki gibi. Emily kendisiyle Ginger arasında bir seçim yapmam gerektiğini yazmış ve ben o papağandan kurtulduğumu söyleyene dek kendi evinde kalacağını belirtmişti. O kadar kızdım ki Anne, içimden bunu daha çok bekler diye düşündüm. İnadımdan vazgeçmedim. Bütün eşyalarını toplayıp evine gönderdim. Acayip bir dedikodu başladı. Scottsford'un da dedikodu açısından Avonlea'den aşağı kalır yanı yok doğrusu. Herkes Emily'ye hak veriyordu. Tabii bu durum beni çok öfkeliyordu, eğer oradan ayrılmazsam bir daha huzur bulamayacağımı düşündüm. Bu adaya gelmeye karar verdim çünkü küçükken birkaç kez buraya gelmiş ve çok sevmiştim. Emily hep karanlıkta uçurumdan düşme korkusuyla yolda yürünmeyecek yerlerde yaşayamayacağını söylerdi. Biraz da bu yüzden ben de buraya taşındım. Hikâyenin hepsi bu. Cumartesi günü tarladan eve dönüp onu yerleri ovarken görene dek Emily'den hiç haber almamışım. Ama temizliğe başlamadan evvel bana güzel bir sofr

hazırlamıştı. Bana önce yemeğimi yememi sonra konuşacağımızı söyledi. Ben de Emily'nin iyi geçinmeyi öğrenmeye başladığını ve tüm yaşadıklarımızdan ders aldığını düşündüm.

Yani artık burada kalacak çünkü Ginger'ın öldüğünü ve adanın düşündüğünden çok daha büyük bir yer olduğunu gördü. Bak, Bayan Lynde ile geliyorlar. Hayır, hayır gitme, Anne. Kal ve Emily ile tanış. Cumartesi günü seninle biraz sohbet etmiş; yan evde yaşayan kıvıll saçlı, güzel kıvı daha yakından tanımak istediğini söyledi.”

Bayan Harrison Anne'i çok güzel karşıladı ve çaya kalması için ısrar etti.

“James A. bana senden çok söz etti. Ona çok kibar davranmış, kek yapmışsın. Ben de en kısa sürede tüm komşularımla tanışmak istiyorum. Bayan Lynde çok tatlı bir kadın, öyle değil mi? Çok arkadaş canlısı,” dedi.

Tatlı haziran akşamında Anne evine giderken Bayan Harrison da ateş böceklerinin ışıldamaya başladığı yolda kendisine eşlik etti.

“Sanırım James A. sana hikâyemizi anlatmıştır,” dedi.

“Evet.”

“James A. daima doğruları söyleyen bir adam olduğu için sana hikâyemizi yeniden anlatmama gerek yok o zaman. Aslında onun bir suçu yoktu. Bunu şimdi anlıyorum. Kendi evime gider gitmez ona bu kadar hırçın davranmamam gerektiğini fark etmiştim ama inadımdan vazgeçemedim. Şimdi anlıyorum ki bir erkekten çok fazla şey beklemişim. Üstelik dil bilgisine takmakla da aptallık etmişim. Evinin geçimini sağlayan, haftada bir kilere inip ne kadar şeker harcadın diye kontrol etmeyen cömert bir adamın dili kötü olsa ne olur? Artık ikimizin de birlikte çok mutlu olacağımızı hissediyorum. Keşke şu ‘Gözlemci’ kim bilsem. Ona teşekkür etmeyi çok isterdim. Zira ona büyük bir teşekkür borcum var.”

Anne sessizliğini korudu ve Bayan Harrison teşekkürünün ilgili kişiye iletildiğini hiçbir zaman öğrenmedi. Anne aslında o çocuksu “notların” böylesi güzel bir olaya sebep olacağını hiç tahmin etmezdi doğrusu. Bir karı kocayı yeniden bir araya getirmiş, bir kâhini haklı çıkartıp meşhur etmişti.

Bayan Lynde, Green Gables'ın mutfağında Marilla ya bütün hikâyeyi anlatıyordu.

“Peki, Bayan Harrison'ı sevdin mi?” diye sordu Annee.

“Hem de çok. Bence o gerçekten tatlı bir kadın.”

“Aynen öyle,” dedi Bayan Rachel onaylayarak, “Ve az evvel Marilla ya da söylediğim gibi kadına iyi bakmalı ve Bay Harrison’ın tüm o garipliklerine rağmen, eşini evindeymiş gibi hissettirmeliyiz. Neyse benim artık dönmem lazım. Thomas beni bekliyordur. Eliza geldiğinden beri çok az dışarı çıkıyorum ama Thomas da birkaç gündür daha iyi. Yine de ondan çok ayrı kalmak istemiyorum. Gilbert Blythe’ın White Sands’ten istifa ettiğini duydum. Galiba sonbaharda üniversiteye gidecekmiş.”

Bayan Rachel dikkatle Anne’e baktı ama Anne o sırada kanepenin üzerinde uyuyan Davy ile ilgileniyordu. Yanakları da hiç kızarmamıştı. Davy sarı, kıvrıkcık saçlarını ve pembe yanaklarını omzuna dayayıp kızın kucağında üst kata taşındı. Yukarıya çıkarlarken bir anda uyanıp Anne’e sarıldı ve onu yanaklarından öptü.

“Sen çok iyi birisin, Anne. Milti Boulter bugün yazı tahtasına şunu yazmış:

‘Güller kırmızı, menekşeler mordur.

Şeker de tatlıdır, tıpkı senin gibi.’

Bunu Jennie Sloane’a gösterdi. Bu yazdığı şeyler benim sana olan hislerimin aynısı. Anne.”

BÖLÜM 26

DÖNEMECİN ARDINDA

Thomas Lynde tıpkı yaşarken olduğu gibi sessiz ve sakin bir biçimde hayata veda etti. Karısı ona şefkat ve sabırla bakmıştı. Thomas'ın sağlığında Rachel bazen ona karşı biraz sert olabiliyordu yani adamın ağırkanlılığı ve sükûneti onu çok kızdırdığında ama Thomas hastalandıktan sonra ona hiç sesini yükseltmedi, kocasına hep şefkatle yaklaştı ve asla şikâyet etmedi.

“Bana çok iyi bir eş oldun, Rachel,” demişti bir gece adamın bitkin elini kendi nasırlı ellerinin arasına almış, yanı başında otururken. “Çok iyi hem de. Seni daha güzel şartlarda yaşatamadığım için üzgünüm ama çocuklar sana bakar. Onlar da tıpkı anneleri gibi zeki ve becerikli çocuklar. İyi bir anne ve iyi bir kadınsın sen.”

Adam bunları söylerken bir anda uykuya dalmış ve ertesi sabah tepelerin üzerinde şafak sökerken Marilla usulca odasına girip Anne’i uyandırmıştı.

“Anne, Thomas Lynde vefat etti. Az evvel işçileri haber verdi. Ben hemen Rachel’a gidiyorum.”

Thomas Lynde’in cenazesinin ardından bir gün öğleden sonra Marilla garip bir havada dışarıya çıktı. Anne’e bir şey söyleyecekmiş gibi baktıktan sonra başını iki yana sallayıp vazgeçti. Çayın ardından Bayan Rachel’ı görmeye gitti. Eve dönünce de Anne’in odasına çıktı. Anne o sırada sınav kâğıtlarındaki hataları düzeltmekle meşguldü.

“Bayan Lynde nasıldı?” diye sordu.

“Kendini toparlamış, daha sakindi,” diye cevap verdi Marilla ve kızın yatağına oturdu fakat bu Marilla’nın alışkanlıklarına aykırı bir davranıştı zira toplanmış bir yatağın üzerine oturmayı asla uygun bulmazdı. “Fakat çok yalnız. Eliza bugün evine döndü. Oğlu hastalanmış, o da daha fazla kalmak istemedi.”

“Şunlar bitsin ben de Bayan Lynde’e gidip onunla biraz sohbet ederim,” dedi Anne. “Gerçi bu akşam biraz Latince çalışacaktım ama olsun, bekleyebilir.”

“Galiba Gilbert Blythe sonbaharda üniversiteye gidecekmiş. Sen de gitmek ister misin Anne?” diye sordu Marilla.

Anne şaşkın gözlerle kadına baktı.

“Elbette isterim ama bu mümkün değil, Marilla.”

“Bence mümkün zaten hep gitmeni istemiştım. Sırf benim yüzümden bu idealinden vazgeçmeni asla kabullenemedim.”

“Ama Marilla ben zerre kadar pişman değilim ki. Üstelik çok da mutluyum. Ah, son iki yılımız muhteşem geçti.”

“Ah, evet bunu biliyorum ama sorun tam olarak bu değil. Eğitimine devam etmen gerekiyor. Zaten Redmond’ta bir yıl kalacak kadar para biriktirdin, alabileceğin burslar da var.”

“Evet ama gidemem, Marilla. Tamam, gözlerin artık daha iyi ama seni ikizlerle tek başına bırakamam. Onların çok fazla bakıma ihtiyacı var.”

“İyi de onlarlayken yalnız olmayacağım ki. Seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Bu gece Rachel’la da uzun uzun konuştuk. Anne kadına çok borç kalmış, en küçük çocukları batıya giderken ona destek olmak için sekiz yıl evvel çiftliği ipotek etmişler. O günden beri de faizden başka hiçbir şey ödeyememişler. Tabii Thomas’ın hastalığı da epey pahalıya patlamış. Kısacası çiftlik satılacak, Rachel kalan borçlar için de elinde kalan her şeyi satacak. Gidip Eliza ile yaşamak zorunda kalacağını ama Avonlea’dan ayrılmanın onu çok üzeceğini söyledi. Onun yaşında bir kadın için yeni dostlar veya yeni meşgaleler bulmak çok zor. Anne, bana birlikte yaşamamızı teklif etti. Ben de seninle konuşmadan herhangi bir cevap veremeyeceğimi söyledim. Eğer Rachel benimle yaşarsa sen de üniversiteye gidebilirsin. Ne dersin?”

“Sanki... Biri bana... Ayı uzatmış... Ben de onunla... Ne yapacağımı bilmiyormuşum... Gibi hissediyorum,” dedi Anne kekeleyerek. “Fakat Bayan Lynde’in burada yaşamasını istiyorsan, buna ancak sen karar verebilirsin Marilla. Bu hoşuna gidecek mi? Bundan emin misin? Bayan Lynde iyi bir kadın ve iyi bir komşu ama...”

“Ama kendine has bazı ters tarafları var mı demek istiyorsun? Elbette var ama Rachel’in Avonlea’dan gittiğini görmektense burada onunla yaşamayı tercih ederim doğrusu. Onu çok özlerim. O benim buradaki en yakın dostum, onsuz kendimi kaybolmuş hissedirim. Kırk beş yıldır komşuyuz ve daha bir kez bile tartışmadık, gerçi sana küçükken çirkin ve

kızıl saçlı dediği için tartışmanın eşiğinden döndük ama olsun. Hatırlıyor musun, Anne?”

“Hem de çok iyi hatırlıyorum. İnsanlar böyle şeyleri unutmaz. O an zavallı kadından ne kadar nefret etmişim!”

“Sonra ondan ‘özür dileme şeklin’. Sen çok zeki bir çocuktun, Anne. Sana bakacağım diye aklım nasıl da karışır, nasıl da telaşlanırdım. Matthew seni daha iyi anlıyordu.”

“Matthew her şeyi anlıyordu,” dedi Anne yumuşak bir sesle. Matthew’dan bahsederken hep böyle yumuşak bir sesle konuşurdu.

“Bence Rachel ile aramızda sorun yaşamadan geçinmeyi becerebiliriz. Zaten bence iki kadının aynı evde birbirleriyle anlaşamamasının tek sebebi aynı mutfak paylaşarak birbirlerine ayak bağı olmalarıdır. Eğer Rachel buraya gelirse evin kuzeyinde odada yatar ve zaten misafir odasına ihtiyacımız olmadığından mutfak olarak da oradaki misafir odasını kullanır. Ocağını da istediği mobilyasını da oraya yerleştirip rahat ve özgür bir şekilde yaşayabilir. Zaten çocukları ona geçinmesi için para gönderecek. Ben de ona evimden bir oda vermiş olacağım, hepsi bu. Evet, Anne sanırım bu fikir hoşuma gitti.”

“O hâlde kendisine söyle,” dedi Anne. “Zira ben de Bayan Rachel’ın Avonlea’dan gitmesine çok üzülürüm.”

“Eğer buraya taşınırsa sen de üniversiteye gidebilirsin,” diye devam etti Marilla. “Hem bana yoldaşlık eder hem de ikizler konusunda destek olur. Yani birlikte huzur içinde yaşamamamız için hiçbir sebep yok.”

Anne o gece pencerenin önünde uzun uzun düşündü. Yüreğinde hem coşku hem pişmanlık vardı. Nihayet oraya gelmişti. Hiç beklenmedik ve ani bir şekilde yoldaki dönemecin önündeydi ve dönemecin ardında içi gökkuşağı gibi rengârenk umutlarla dolu üniversite vardı fakat Anne o dönemeci geçtiği an pek çok güzel şeyi ardında bırakması gerektiğinin de farkındaydı. Son iki yılda çok sevip bağlandığı gündelik işlerini, bu işlere zevkle ve coşkuyla koyduğu yüreğini... Okulunu da bırakması gerekiyordu. Oysa en aptal ve en tembel öğrencileri de dahil olmak üzere, çocuklarının hepsini çok seviyordu. Paul Irving’i düşününce Redmond adının kendisine o kadar da cazip gelip gelmediğini merak etti.

“Son iki yılda çevreme kökler saldım,” dedi aya bakıp. “Onları çekmeye kalkarsam oldukça hasar vereceğim. Fakat sanırım en iyisi gitmek olacak, hem Marilla’nın da dediği gibi gitmemem için hiçbir sebep yok. Bütün

hırslarımı yeniden ortaya çıkartıp üzerlerinde biriken tozu silkelemem lazım artık.”

Anne ertesi gün okula istifa mektubunu gönderdi. Marilla ile samimi bir konuşma yapan Bayan Rachel da onunla birlikte Green Gables'ta yaşamayı kabul etti. Çiftlik sonbaharda satılacağı için yazın kendi evini kapatmayacaktı. Tabii bu yeni durum için yapılması gereken pek çok düzenleme de vardı.

Bayan Rachel iç çekip kendi kendine, “Bir gün yolun aşağısındaki Green Gables'ta yaşayacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi. “Fakat artık Green Gables eskisi gibi dünyadan uzak bir yer değil. Anne ve ikizler sayesinde o ev çok sıcak bir yuva oldu. Hem zaten Avonlea'yi terk etmektense bir kuyunun dibinde yaşarım daha iyi.”

Dedikoduyu çok seven Bayan Harrison sayesinde bu gelişmeler kısa süre içinde bütün köye yayıldı. Marilla Cuthbert'ın Rachel Lynde'e kendisiyle birlikte yaşamasını teklif ettiğini duyanlar kafalarını sertçe iki yana salladı zira onların iyi anlaşılamayacaklarını düşünüyorlardı, ikisi de “kendi bildiğini okumaya meraklı tiplerdi” ve bu yüzden herkes bir sürü tahminde bulundu. Bunların hiçbirisi söz konusu tarafları rahatsız etmedi. İkisi de birbirlerine saygı duyan, anlayışlı kadınlardı. Aralarında yapacakları yeni düzenlemeleri belirlemiş ve onlara uyacakları konusunda hemfikir olmuşlardı.

“Ben senin işine karışmam, sen de benimkine karışma” demişti Bayan Rachel kararlı bir tavırla. “İkizlere gelince, onlar için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım. Fakat Davy'nin sorularını asla yanıtlamam, bunu bil. Zira ne bir ansiklopediyim ne de Philadelphialı bir avukat. Sırf bu yüzden bile Anne'i çok özleyeceğine eminim.”

“Fakat bazen Anne'in cevapları da en az Davy'nin soruları kadar tuhaf oluyordu,” dedi Marilla. “İkizlerin onu çok özleyeceklerinden hiç şüphem yok ama Anne geleceğini Davy'nin bilgi açlığı için feda edemez. Eğer bana cevaplayamayacağım sorular sorarsa ben de ona çocukların her şeyi görüp duymaması gerektiğini söylerim olur biter. Hem ben de böyle büyütüldüm, bu yeni nesil çocuklar için neden geçerli bir yöntem olamıyor bir türlü anlamıyorum doğrusu.”

“Ama Anne'in yöntemleri Davy'nin gelişimi konusunda çok işe yaradı,” dedi Bayan Lynde gülümseyerek. “Karakteri çok gelişti.”

“Zaten ruhu kötü bir çocuk değil,” dedi Marilla. “Bu çocukları bu kadar seveceğimi hiç tahmin etmezdim. Davy insanın gönlünü bir şekilde alıyor. Dora da çok sevimli çocuk gerçi çok... Ama çok...”

“Sıradan mı? Kesinlikle,” diye cümlesini tamamladı Bayan Rachel. “Dora tıpkı her sayfası aynı olan bir kitaba benziyor. Çok güvenilir ve iyi bir kadın olur ama asla olay çıkartacak biri değil. Her ne kadar ilginç olmasalar da insan bu kişilerle kendini daha rahat hissediyor.”

Gilbert Blythe da Anne’in istifasını duyunca garip bir şekilde mutlu olan kişilerden biriydi. Öğrencileri bu haberi büyük bir felaket olarak algıladı. Annetta Bell eve gidince ağlama krizine girdi. Anthony Pye duygularını boşaltmak için sudan sebeplerle iki oğlanla kavga etti. Barbara Shaw bütün gece ağladı. Paul Irving büyükannesine bir hafta boyunca asla yulaf yemeyeceğini söyledi.

“Yapamam büyükanne,” dedi. “Hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Boğazımda kocaman yumru varmış gibi hissediyorum. Eğer Jake Donnell beni izliyor olmasaydı eve gelene dek yol boyunca ağlayacaktım. Yatağa yattıktan sonra ağlayacağıma eminim. Yarın gözlerimden belli olmaz, değil mi? Hem ağlarsam rahatlarım. Bu duruma katlanmak için zihnimin çok güçlü olması lazım büyükanne ve yulaf yiyerek bunu yapamam. Miltie Boulter yeni öğretmenimizin Jane Andrews olacağına bahse gireceğini söylüyor. Umarım Bayan Andrews çok iyi biridir. Ama Bayan Shirley gibi her şeyi anlayacağını sanmıyorum.”

Diana da bu gelişmeler karşısında kasvetli bir ruh hâline bürünmüştü.

“Önümüzdeki kış burası korkunç ıssız bir yer olacak,” diye hayıflandı bir akşam alacakaranlıkta, iki genç kız kiraz dallarından esen “gümüşümsü rüzgârın” serinliğinde sanki bir rüyanın içindelermiş gibi, Anne’in odasında oturmuş sohbet ediyordu. Anne pencerenin kenarında, Diana da yatağın üzerindeydi. “Sen de Gilbert da gideceksiniz. Allanlar da gidecek. Bay Allan’ı da Charlottetown’a çağırdılar, adam da tabii ki kabul etti. Bu çok kötü oldu. Kış boyunca çok yalnız kalacağız. Yeni rahip adaylarının saçma sapan vaazlarını dinler dururuz artık.”

“Umarım Bay Baxter’i Doğu Grafton’dan buraya çağırmasalar,” dedi Anne. “Gerçi çağrılmayı çok istiyor ama vaazları çok iç karartıcı. Bay Bell onun eski okulun rahibi olduğunu söyledi ama Bayan Lynde adamda hazımsızlık sorunu olduğunu söylüyor. Karısının iyi bir aşçı olmadığını düşünüyor zira adam durmadan kuru ekmek yiyormuş. Bayan Allan gideceği için çok üzgün. Buraya yeni gelin olarak geldiğinden beri herkesin

ona karşı çok nazik davrandığını ve burada ömür boyu sürececek dostluklar kurduğunu söyledi. Ayrılması çok zor olacakmış. Biliyorsun bir de bebeğin mezarı var. O mezarı nasıl bırakıp gideceğini bilmediğini söyledi. Daha üç aylık bir bebektir, annesini özler diyor ama aslında böyle düşünmemesi gerektiğinin o da farkında. Bay Allan da mutlaka ona aynısını söylüyordur. Her gece Huş Ağacı Patikası'ndan mezarlığa doğru sapıp bebeğine ninniler okuyormuş. Dün akşam Matthew'un mezarına gül koymaya gittiğimde anlattı. Ona Avonlea'de kaldığım sürece bebeğinin mezarına çiçekler koyacağımı söz verdim. Ben yokken de bunu benim yerime..."

"Benim yapacağımı söyledin," diye içtenlikle cümleyi tamamladı Diana. "Tabii ki yaparım. Ve tabii ki senin için Matthew'un mezarına da güller bırakırım, Anne."

"Ah, teşekkür ederim. Ben de senden bunu isteyecektim. Bir de Hester Gray'inkine? Lütfen onunkini de unutma. Hester Gray'i o kadar çok düşünüp hayal ettim ki artık bana hiç yabancı gelmiyor, biliyor musun? Onu arka bahçesindeki o serin, sessiz ve yeşil köşedeyken düşünüyorum. Hatta oradan biraz ilkbahar akşamı çılmak gibi bir hayalim bile var. Tıpkı büyülü bir zamanda ayak seslerim onu korkutmasın diye karanlıkta sessizce yürüyüp o bahçeyi tıpkı eskiden olduğu gibi bulduğumu, her yerin leylaklar ve güllerle dolu olduğunu, hemen arkasındaki minik evin asmaların altında durduğunu hayal ediyorum. Hester Gray de yumuşacık gözleriyle orada oluyor, rüzgâr koyu renk saçlarını dağıtırken kadın bahçesinde gezinip parmak uçlarıyla leylaklara dokunuyor ve güllere sırlarını fısıldıyor. Ben de yanına gidip yumuşacık bir edayla ellerini tutuyor ve ona, "Hester Gray de ben de gülleri çok severim. Oyun arkadaşın olmama izin verir misin?" diyorum. Sonra da o eski banka ilişip biraz konuşuyor, biraz hayal kuruyor ya da sessizlik içinde güzelce oturuyoruz. Sonra ay iyice yükseliyor ve ben etrafıma bakıyorum. Ortalıkta ne Hester Gray ne asmaların altındaki minik ev ne de güller var. Sadece leylaklarının açmaya başladığı, otlarla kaplı, eski bahçeyi görüyor ve kiraz ağaçlarının arasından kederle uğuldayan rüzgârı dinliyorum. Sonra da bunları ben mi hayal ettim yoksa hepsi gerçek miydi diye düşünüyorum." Diana doğrulup sırtını yatak başına yasladı. Eğer arkadaşın alacakaranlıkta böyle ürkütücü şeylerden bahsetmeye başlarsa, insan arkasında biri var gibi hissediyor.

"Korkarım Gilbert ile ikiniz gittiğinizde Gelişim Derneği de kapanır," dedi üzülererek.

“Hiç korkma,” dedi hayal dünyasından gerçek dünyaya geri dönen Anne. “Derneğimiz çok yol kat etti, üstelik köydeki yetişkinler de derneği destekliyor. Baksana bu yaz herkes bahçe ve otlaklarına neler yaptı. Üstelik Redmond’ta da olsam gözüm derneğin üzerinde olacak, önümüzdeki kış bir rapor yazıp göndereceğim. Olaylara bu kadar karamsar bakma Diana ve lütfen şu bir saatlik neşemi bozma. Daha sonra buradan mutlu bir şekilde ayrılmak istiyorum.”

“Senin için mutlu olmak kolay, üniversiteye gidip çok eğlenecek ve belki de yepyeni dostlar edineceksin.”

“Umarım edinirim,” dedi Anne düşünceli bir tavırla. “Yeni dostlar edinme ihtimali hayatı çok daha muhteşem kılıyor. Ama ne kadar yeni arkadaşım olursa olsun hiçbirisi eski dostlarım kadar değerli olamaz, özellikle de siyah gözlü, gamzeli bir kız kadar. Bu kızın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun, Diana?”

“Ama Redmond’ta bir sürü zeki kız olacak,” diye iç çekti Diana. “Bense dil bilgisi kötü, aptal bir köylü kızıyım. Gerçi düşünerek konuşunca dil bilgisi hatası yapmıyorum. Bu son iki yıl o kadar güzeldi ki, bitmesini hiç istemiyorum. Her neyse senin Redmond’a gitmene çok sevinen birini tanıyorum. Anne, sana bir soru soracağım ama ciddi bir soru. Sakın kızma ve bana dürüst cevap ver. Gilbert için bir şeyler hissediyor musun?”

“Arkadaş olarak evet ama senin ima etmeye çalıştığın şekilde hayır ,” dedi Anne sakın ve kararlı bir sesle. Ayrıca çok da samimi olduğunu düşünüyordu.

Diana iç çekti. Bir şekilde arkadaşından farklı bir cevap bekliyordu.

“Sen hiç evlenmeyecek misin, Anne?”

“Belki... Bir gün... Doğru kişiyle tanıştığında,” dedi Anne gülümseyip ayışığına bakarak.

“Peki, doğru insanla tanıştığından nasıl emin olacaksın?” diye ısrar etti Diana.

“Ah, onu tanırım. Bir şey bana onun doğru kişi olduğunu söyler, idealimdeki erkeğin nasıl biri olduğunu biliyorsun, Diana.”

“Aman bazen insanların idealleri değişebilir.”

“Benimki değişmez ve ideallerime uymayan hiçbir erkek için hiçbir şey hissetmem.”

“Ya onunla hiç tanışamazsan?”

“O zaman ihtiyar bir bekâr olarak ölürüm,” dedi Anne neşeyle. “Bence çok da zor bir ölüm olmaz.”

“Ah, bence ölmek çok kolay bir şeydir, esas zor olan ihtiyar bir bekâr olarak yaşamak ki ben böyle bir şeyi hiç istemem,” dedi espri yapmak gibi bir niyeti olmayan Diana. “Gerçi eğer Bayan Lavender gibi olacaksam, bekâr bir ihtiyar olarak kalmayı çok da umursamam. Ama asla onun gibi olamam. Kırk beşimde çok şişman bir kadın olacağım. Zayıf bekârlar için aşkı bulma şansı o yaşta bile hâlâ mümkün olabilir ama şişmanlar için asla. Ah, aklıma gelmişken Nelson Atkins üç hafta önce Ruby Gillis’a evlenme teklif etmiş. Bana da Ruby söyledi. Onunla evlenmek gibi bir niyetinin olmadığını da söyledi çünkü Nelson ile evlenen kişi onun ihtiyar anne ve babasıyla yaşamak zorunda kalmış. Ama Ruby onun çok güzel ve romantik bir teklif yaptığını da anlattı. Kızın ayakları resmen yerden kesilmiş. Yine de acele bir cevap vermek istemediği için bir haftalık süre istemiş. İki gün sonra annesiyle birlikte Dikiş Kulübü’ndeysen salondaki masanın üzerinde *Görgü Kuralları Kılavuzu*’nu görmüş. Kitabın ‘*Evlilik Teklifi*’ başlıklı bölümünde, Nelson’un kendisine kelimesi kelimesine orada yazanları söylediğini anlayınca neler hissettiğini tarif bile edemeyeceğini söyledi. Hemen eve gidip ona mükemmel bir ret mektubu yazmış. Annesiyle babası o günden beri çocuk kendini nehirde boğacak diye çok korkuyorlarmış. Ama Ruby korkmalarına gerek olmadığını anlattı zira kitabın ‘*Evlilik Teklifi*’ başlıklı bölümünde reddedilen bir âşığın nasıl davranması gerektiği yazıyormuş ve bu davranışların arasında nehirde boğulmak gibi bir şey yokmuş. Ayrıca Wilbur Blair’ın da kendisinden çok hoşlandığını ama onun bu konuda hiçbir şey yapamayacağını da söyledi.”

Anne bir anda sabırsızlanır gibi oldu.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum. İhanet ediyordum gibi geliyor ama şey ben artık Ruby Gillis’ı sevmiyorum. Okulda ve Queens Academy’deysen onu severdim ama tabii ki Jane ve senin kadar değil. Fakat geçen yıl Carmody’deysen gözüme farklı göründü... Çok... Çok...”

“Biliyorum,” diye başını salladı Diana. “Kızın içindeki Gillis ortaya çıktı, elinde değil. Bayan Lynde, Gillis kızlarının erkeklerden başka bir şey düşünmediklerini ve sadece bundan bahsettiklerini söylüyor. Ruby de erkeklerden başka hiçbir şeyden söz etmiyor, ona yaptıkları iltifatları, Carmody’de onun için nasıl çıldırdıklarını anlatıp duruyor. Garip olan hepsinin doğru olması,” diye içerlemiş bir şekilde itiraf etti Diana. “Geçen gece Bay Blair’ın dükkanında karşılaştık. Kulağıma yeni bir ‘sevgili’

yaptığını fısıldadı. Ona kim olduğunu sormadım çünkü sormamı çok istediğini biliyordum. Sanırım Ruby hep bunu istedi. Hatırlarsan daha küçükken bile büyüdüğünde bir düzine sevgilisi olacağını söyler, durmadan evcilik oynamak isterdi. Jane’e hiç benzemiyor, öyle değil mi? Jane ne kadar güzel ne kadar mantıklı ne kadar hanımefendi bir kız.”

“Eski dost Jane, bir mücevher gibidir,” diye onayladı Anne. “Ama,” diye ekledi yastığında yatan gamzeli kıza doğru eğilerek, “hiç kimse benim güzel Diana’m gibi olamaz. Tanıştığımız ilk gün bahçenizde ‘sonsuz dostluk yemini’ edişimizi hatırlıyor musun? Sanırım yeminimizi’ hiç bozmadık. Aramızda küçücük bir tartışma bile yaşanmadı. Bana beni sevdiğini söylediğin gün heyecandan nasıl titrediğimi asla unutamam. Çocukluğum sevgiye aç ve çok yalnız geçmişti. Ne kadar yalnız ve sevgisiz kaldığımı daha yeni yeni fark ediyorum. Hiç kimse beni umursamaz, benimle ilgilenmeye zahmet bile etmezdi. Eğer olmayan dostlarımı ve açlığını hissettiğim sevgiyi hayal ettiğim o garip hayal dünyam olmasa çok acı çekerdim. Fakat Green Gables’a gelince her şey değişti. Sonra seninle tanıştım. Dostluğunun benim için ne anlam ifade ettiğini bilemezsin. Şu an sana şimdiye dek bana gösterdiğin gerçek ve sımsıcak sevginden dolayı çok teşekkür etmek istiyorum.”

“Daima da göstereceğim,” diye hıçkırdı Diana. “Başka hiç kimseyi... Hiçbir kıızı... Seni sevdiğimin yarısı kadar bile sevmeyeceğim. Eğer evlenirsem ve küçük bir kızım olursa da adını Anne koyacağım.”

BÖLÜM 27

TAŞ EVDE BİR ÖĞLEDEN SONRA

“Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun, Anne?” diye sordu Davy. “O elbisenin içinde dehşet güzel görünüyorsun.”

Anne üzerinde yeni, açık yeşil bir elbiseyle yemeğe inmişti. Matthew’un ölümünden beri giydiği ilk renkli elbiseydi. Elbise ona çok yakışmış, çiçek gibi yüzünün bütün asil detaylarını ön plana çıkartmış, saçlarını daha da parlak göstermişti.

“Davy, sana kaç kez o kelimeyi kullanmaman gerektiğini söyledim,” diye kızdı. “Yankı Kulübesi’ne gidiyorum.”

“Beni de götür.”

“Eğer arabayla gitseydim götürürdüm ama o sekiz yaşındaki bacakların için yol fazlasıyla uzak. Üstelik Paul da benimle geliyor ve ne yazık ki onun varlığından pek hoşlanmıyorsun.”

“Hayır, artık Paul’u eskisinden daha çok seviyorum,” dedi pudingine tuhaf tuhaf şeyler eklemeye başlayan Davy. “Ben de artık iyi biri olduğum için, onun benden daha iyi olmasını önemsemiyorum. Böyle devam edersem bir gün ona yetişirim. Hem boy hem de iyilik seviyesinde. Üstelik Paul bize okulda en iyi davranan büyük çocuklardan biri. Hem diğerlerinin bizimle uğraşmasına izin vermiyor hem de bize bir sürü yeni oyun öğretiyor.”

“Paul dün öğle teneffüsünde nehre nasıl düştü?” diye sordu Anne. “Onu oyun parkında gördüm. Üzeri o kadar ıslaktı ki hemen değiştirmesi için eve yolladım. Ne olduğunu bile sormadım.”

“Şey, kaza oldu sayılır,” diye açıkladı Davy. “Kafasını bilerek soktu ama düşüşü kazaydı. Hepimiz nehir kenarındaydık ve Prillie Rogerson bir konuda Paul’a çok kızdı. Güzel bir kız olabilir ama çok kötü ve cadaloz biri. Paul’a büyükannesinin her akşam onun saçlarını sardığını söyledi. Bence Paul onun bu sözlerini kafasına takmazdı ama Gracie Andrews gülünce Paul kıpkırmızı oldu. Çünkü Gracie onun kızı, bilirsin. Kıza abayı yakmış. Her gün ona çiçek getiriyor ve eve dönerken kitaplarını taşıyor. Her neyse yüzü kıpkırmızı oldu ve büyükannesinin her gece saçlarını

sarmadığını, saçlarının doğuştan kıvrıkcık olduğunu söyledi. Sonra da bunu ispatlamak için eğilip başını suya soktu. Hayır, su içtiğimiz kaynağa sokmadı,” dedi çocuk Marilla’nın yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görünce, “... Daha aşağıdaki küçük birikintiye soktu. Ama yerler çok kaygandı, o da suya düştü. Etrafa dehşetçe sular sıçrattı. Ay! Anne, o kelimeyi söylemeyecektim, ağzımdan kaçiverdi. Etrafa çok fazla su sıçrattı. Ama sudan çıkarken çok komik görünüyordu. Sırılsıklamdı ve üzeri çamurla kaplanmıştı. Kızlar çok güldü ama Gracie gülmedi. Üzgün görünüyordu. Gracie iyi bir kız ama burnu biraz havada. Bir kız arkadaş edinecek kadar büyüdüğüm zaman asla burnu havada bir kızla birlikte olmayacağım. Senin gibi, güzel burunlu birini seçeceğim, Anne.”

“Pudingini yerken şurubunu suratının her yanına bulaştıran bir çocuğa hiçbir kız dönüp bakmaz,” dedi Marilla sertçe.

“Flört etmeden önce yüzümü yıkarım ben de,” diye itiraz etti Davy ve elinin tersiyle yüzüne bulaşmış şurup lekelerini silmeye çalıştı. “Hem daha söylenmeden kulaklarımın arkasını bile yıkarım. Bunu bu sabah hatırladım Marilla, eskisi gibi durmadan unutmuyorum artık. Ama,” dedi Davy iç çekerek, “bir delikanlının aklında tutması gereken daha bir sürü şey var. Neyse madem Bayan Lavender’a gidemiyorum, ben de gidip Bay Harrison’ı göreyim bari. Size söyleyeyim, Bayan Harrison acayip tatlı bir kadın. Sırf küçük çocuklara ikram etmek için kilerinde bir kavanoz dolusu bisküvi saklıyor. Bana hep erikli pasta yaparken tencerenin dibinde kalan kremayı da yediriyor. Tencerenin kenarlarına bir sürü leziz erik de yapışmış oluyor, bilirsiniz. Bay Harrison zaten iyi bir adamdı ama yeniden evlendiğinden beri çok çok daha iyi biri oldu. Sanırım evlilik insanları daha iyi biri yapıyor. Sen neden evlenmiyorsun, Marilla? Bilmek istiyorum.”

Marilla evlenmemiş olmasını asla kendine sorun etmemişti, o yüzden Anne’e imalı gözlerle bakıp herhalde kendisini isteyen biri olmadığı için evlenmediğini söyledi.

“Ama belki de sen hiç kimseye evlilik teklif etmemişsindir,” diye itiraz etti Davy.

“Of Davy,” dedi Dora. Kızın kendisine soru sorulmadan konuştuğu hiç görülmemişti. Hepsini birden şaşkınlık içinde Dora’ya baktı. “Evlilik teklifini erkekler yapar.”

“Neden hep onlar yapmak zorunda hiç bilmiyorum doğrusu,” diye homurdandı Davy. “Dünyadaki her şey erkeklerin omuzlarına yüklenmiş sanki. Biraz daha puding alabilir miyim, Marilla?”

“Yeterince yedin,” dedi Marilla ama yine de çocuğa ikinci pudingini uzattı.

“Keşke insanlar sadece puding yiyerek yaşasaydı. Neden yaşayamıyorlar, Marilla? Bilmek istiyorum.”

“Kısa sürede sıkılırlardı da ondan.”

“Ben bir denemek istiyorum,” dedi şüpheci Davy. “Ama bence puding sadece balıkla iyi gidiyor, diğer günlerde yenmez. Milti Boulter’ın evinde hiç puding olmuyor. Milti misafir geldiğinde annesinin onlara peynir ikram ettiğini ve peyniri de kendisinin kestiğini söylüyor. Minik bir parça misafirlere, minik bir parça da kendine.”

“Milti Boulter, annesi hakkında böyle şeyler söylememeli ve sen de onları tekrar etmemelisin,” dedi Marilla sertçe.

“Yüce Tanrım!” Davy bu lafı Bay Harrison’dan öğrenmiş ve büyük bir haz alarak söylemişti, “Milti bunu iltifat olsun diye söyledi. O annesiyle çok gurur duyar çünkü herkes annesinin taşı sıkıp suyunu çıkartan bir kadın olduğunu söyler.”

“Of! Şu sinir bozucu tavuklar yine menekşelerimin arasına dalmış,” dedi Marilla ve hızla ayağa kalkıp bağırarak dışarıya koştu.

Oysa sinir bozucu tavukların bir tanesi bile menekşelerin arasında değildi. Marilla bunu fark etmemişti. Yaptığından utanarak yere çöküp kahkahalarla gülmeye başladı.

Anne ile Paul o öğleden sonra taş eve vardıklarında Dördüncü Charlotta ile Bayan Lavender’ı bahçede çiçeklerle uğraşırken buldu. Bayan Lavender pek sevdiği fırfır ve dantellerle bezeli bir elbise giymişti. Konuklarını görür görmez elindekileri bırakıp onları karşılamaya koştu. Bu sırada Dördüncü Charlotta da sevinçle sırtıyordu.

“Hoş geldin, Anne. Bugün geleceğini tahmin etmiştim. Sen öğleden sonralara aitsin ve işte onlar da seni bana getirdi. Birbirine ait olan şeyler mutlaka bir araya gelir. İnsanlar bunu bilse pek çok sorunla boğuşmak zorunda kalmazlardı. Ama bilmiyorlar, o yüzden de birbirlerine ait olmayan şeyleri bir araya getirmek için o güzel enerjilerini boşa harcıyorlar. Ve sen Paul... Ne kadar da büyümüşsün! Daha önceki gelişinden bu yana birkaç santim daha uzamışsın.”

“Evet, Bayan Lynde’in de dediği gibi geceleri hızla uzayan horozibiği otları misali çabucak büyüyorum,” dedi Paul sevinçle. “Büyükannem yulafın sonunda etkisini gösterdiğini söylüyor. Belki de öyledir. Tanrı bilir,”

Paul derin bir iç çekti, “kim benim kadar yese böyle büyürdü. Artık büyümeye başladığıma göre umarım babam kadar uzarım. Biliyor musunuz kendisi 1.82’dir, Bayan Lavender.”

Evet, Bayan Lavender bunu biliyordu. Güzel yanaklarındaki pembelik biraz daha koyulaştı. Bir eliyle Paul’un, diğer eliyle Anne’in elinden tutup sessizce eve doğru yürüdü.

“Yankı için iyi bir gün mü, Bayan Lavender?” diye tedirgin bir biçimde sordu Paul. Buraya ilk gelişinde hava yankı için biraz fazla rüzgârlıydı ve Paul büyük hayal kırıklığı yaşamıştı.

“Evet, hem de harika bir gün,” dedi Bayan Lavender. “Ama önce bir şeyler yiyeceğiz. İkinizin de o ormandan buraya kadar yürürken çok acıktığınızı biliyorum. Dördüncü Charlotta ve ben de günün her saatinde bir şeyler yeriz, iştahımız çok kabarıktır. O yüzden gidip kilere bir göz atalım. Neyse ki kilerimiz çok güzel şeylerle dolu. Bugün misafirim olacağını tahmin ettiğim için Dördüncü Charlotta ile bir şeyler hazırlamıştık.”

“Bence siz kilerinde daima güzel şeyler olan insanlardan birisiniz,” dedi Paul. “Büyükanmem de öyledir. Ama yemek aralarında atıştırmayı sevmez. Acaba başka bir evdeyken yememe kızar mı?”

“Sonrasında uzun bir yürüyüş yapacağın için buna kızacağını hiç sanmam,” dedi Bayan Lavender çocuğun kıvrıkcık saçlarının arasından Anne’e bakıp gülümseyerek. “Bence atıştırmalıklar çok zararlı, zaten o yüzden Yankı Kulübesi’nde onları sık sık yiyoruz. Biz, yani ben ve Dördüncü Charlotta, bütün beslenme kurallarına karşıyız. Aklımıza ne zaman eserse yeriz, gece ya da gündüz olması fark etmez. Tıpkı yeşil ağaçlar gibiyiz, durmadan büyümek istiyoruz. Mesela bir gazete veya dergide ne zaman sevdiğimiz bir yiyeceğin zararlı olduğuyla ilgili bir yazı görsek unutmamak için onu hemen kesip mutfaktaki duvara asıyoruz. Ama sonra yine unutuyoruz ve o yenilmemesi gereken şeyi yedikten sonra aslında zararlı olduğu aklımıza geliyor. Henüz ölmedik ama Dördüncü Charlotta yatmadan önce çörek, tart ve meyveli pasta yediğimiz zaman gece rüyasında kâbuslar görüyor.”

“Büyükanmem yatmadan önce bana bir dilim tereyağlı ekmekle bir bardak süt veriyor. Pazar geceleri ekmeğin üzerine reçel de sürüyor,” dedi Paul. “O yüzden pazar geceleri çok mutlu oluyorum. Bunun için birden çok sebebim var. Pazar günleri kumsalda çok uzun sürer. Büyükanmem ona çok kısa geldiğini söylüyor ama babam da küçükken pazar günlerinden hiç bıkmazmış. Kayalık halkımla konuşalı çok uzun zaman olmadı.

Büyükanne pazar günleri onlarla konuşmamı onaylamıyor. Bence bu iyi bir anlaşma ama korkarım düşüncelerim söz dinlemiyor. Büyükanne pazar günleri dini konular dışında başka hiçbir şey düşünmemiz gerektiğini söylüyor. Fakat öğretmenim bir keresinde hangi günde ya da hangi konuda olursa olsun, her güzel düşüncenin aslında dini bir düşünce olduğunu söylemişti. Ama bence büyükanne göre dini düşünce demek sadece pazar günkü vaazlar ve Pazar Okulu'ndaki dersleri düşünmek demek. Büyükannele öğretmenim farklı fikirler taşıdığı zaman hangisini seçeceğimi bilemiyorum. Yüreğim,” Paul ellerini kalbinin üzerine koyup masmavi gözlerini Bayan Lavender'ın sevimli yüzüne çevirdi, “Öğretmenimin fikrini doğru buluyor. Öte yandan büyükanne de babamı kendi yöntemiyle büyütmüş sonuçta ne başarılı da olmuş. Öğretmenim, Davy ile Dora'nın yetişmesine yardım ettiği hâlde henüz bir çocuk yetiştirmemiş. Tabii büyüdüklerinde nasıl insanlar olacaklarını da tahmin edemeyiz. O yüzden bazen büyükanne fikirlerini dinlememin daha güvenli olacağını hissediyorum.”

“Bence de öyle,” dedi Anne kibarca. “Aslında büyükannele ikimiz kendi yöntemlerimize göre kendimizi ifade etmeye kalkışsak sonunda ikimizin de aynı şeyi savunduğumuzu görürdük. Ama o tecrübesinin sonuçlarını babanda almış olduğundan bence sen büyükanne dinlemelisin. Benim yöntemimin de onunki kadar iyi olduğundan, ancak ikizler büyüyüp iyi birer yetişkin oldukları zaman emin olabiliriz.” Yemekten sonra tekrar bahçeye çıktılar. Paul yankılarla oynadı. Çok şaşırdı ve çok sevindi. Anne ile Bayan Lavender ise kavak ağacının altındaki taş banka oturup biraz sohbet etti.

“Demek sonbaharda gidiyorsun?” dedi Bayan Lavender dalgın dalgın. “Aslında senin için sevinmem lazım Anne fakat çok bencilce davranıp üzülüyorum. Seni çok özleyeceğim. Ah, bazen dost edinmenin hiçbir anlamı olmadığını düşünüyorum. Bir süre sonra hayatından çıkıp gelmeden önce hissettiğin boşluktan çok daha büyük bir acı bırakıp gidiyorlar.”

“Böyle bir lafı ancak Bayan Eliza Andrews söyler, Bayan Lavender değil,” dedi Anne. “Hiçbir şey boşluk hissinden daha kötü olamaz. Hem sizin hayatınızdan çıktığım da yok. Mektup ya da tatil diye bir şey var. Ah canım, çok solgun ve yorgun görünüyorsunuz.”

Paul durmadan gürültülü sesler çıkarttığı setin üzerinde, “Hooo... Hooo... Hooo” diye bağırmaya devam etti. Çıkarttığı seslerin hepsi nehirin

öte tarafındaki madenci perilerin çıkarttıkları altın ve gümüş sesleri hâlinde geri geliyordu. Bayan Lavender güzel ellerini sabırsızca havaya kaldırdı.

“Her şeyden bıktım, bu yankılardan bile. Hayatımda yankılardan başka hiçbir şey yok. Kayıp umutların, hayallerin ve zevklerin yankılarından başka. Ah Anne, yanımda biri varken böyle konuşmam çok korkunç. Yaşlanıyorum ve bu durum bana hiç uymuyor, hepsi bu. Altmış yaşıma geldiğimde korkunç bir çatlak olacağımdan eminim. Belki de tek ihtiyacım bir avuç mavi haptır.” Tam bu sırada yemekten sonra ortadan kaybolan Dördüncü Charlotta bir anda ortaya çıkıp Bay John Kimball’ın otlığının kuzeydoğu köşesinin kıpkırmızı çileklerle dolu olduğunu ve isterse Bayan Shirley’nin gidip biraz toplayabileceğini söyledi.

“Çay saati için çilek!” diye haykırdı Bayan Lavender. “Ah, sandığım kadar yaşlı değilmişim ve tek bir mavi hapa bile ihtiyacım yokmuş! Kızlar, çilekleri toplayıp gelin de şu gümüş kavak ağacının altında bir çay içelim. Siz dönene kadar güzel ev yapımı bir krema da hazırlarım.”

Anne ile Dördüncü Charlotta Bay Kimball’ın otlığına gitti. Burası mor ve kehribar rengi menekşe yataklarından süzülen kadife gibi mis kokularla doluydu.

“Burası ne kadar tatlı, öyle değil mi?” diye havayı içine çekti Anne. “Kendimi güneş ışığını içiyormuş gibi hissediyorum.”

“Evet, efendim ben de. Ben de aynen böyle hissediyorum efendim,” dedi Dördüncü Charlotta. Ama Anne eğer kendisini vahşi doğadaki bir pelikan gibi hissettiğini söylese ona da evet derdi. Anne ne zaman Yankı Kulübesi’ne ziyarete gelse Dördüncü Charlotta o gittikten sonra çatı katındaki odasında duran aynanın karşısına geçip Anne’i taklit etmeye çalışırdı. Ama çok başarılı olmadığının farkındaydı yine de Charlotta okulda pratik yapmanın insanı geliştirdiğini öğrenmişti ve zamanla çenesini hafifçe yukarı kaldırıp, gözlerinde yıldız gibi bir pırıltı ve sanki rüzgârda savruluyormuş gibi yürümeye devam ederse bir gün başarılı olacağını umuyordu. Oysa Anne’i izlerken bunları yapmak ne kadar da kolay görünüyordu. Dördüncü Charlotta, Anne’e hayrandı. Onun çok güzel olduğunu düşündüğü için değil. Diana Barry’nin kırmızı yanakları ve siyah bukleleri Dördüncü Charlotta’nın güzellik anlayışına, Anne’in ayışığı gibi parlayan gri gözleri ve açık pembe güller gibi görünen yanaklarına nazaran daha uygundu.

Fakat içtenlikle Anne’e, “Güzel olmaktansa size benzemeyi tercih ederdim,” dedi.

Anne güldü zira böyle karmaşık iltifatlar almaya alışkındı. Genel güzellik anlayışı Anne'in görüntüsüyle uyuşmuyordu. Onun güzelliğini duyan insanlar kendisiyle yüz yüze geldiklerinde hayal kırıklığına uğradı. Onun sıradan biri olduğunu duyan insanlarsa onunla yüz yüze geldiklerinde diğerlerinin gözleri nerede acaba diye merak ediyordu. Anne kendisinin güzel olduğuna hiç inanmazdı. Aynaya baktığında tek gördüğü soluk, minik bir yüz ve üzerinde yedi tane çil olan bir burundu. Aynası onun güller gibi alev alev yanan asil detaylarını kendisine yansıtmaz ya da o kocaman gözlerindeki çekiciliği, hayali veya neşeyi ona göstermezdi.

Anne her ne kadar dünyanın genel güzellik normlarının dışında da olsa belirgin çekiciliği, karşısındakileri büyüleyen yumuşacık dış görünüşü ve güçlü potansiyeliyle hoş bir kızdı. Anne'i yakından tanıyanlar onun çevresini saran ihtimallerin ışığını yansıttığını ve onu asıl çekici kılan özelliğinin bu olduğunu bilirdi, içindeki gelişim arzusu ve gücü. Anne daima ilginç bir şeyler olacaktı havasında yürürdü.

Çilek toplarlarken Dördüncü Charlotta ona Bayan Lavender ile ilgili korkularından söz etti. Bu sıcak kalpli minik hizmetçi sevgili ev sahibesinin durumundan gerçekten endişe ediyordu.

"Bayan Shirley, Bayan Lavender hiç iyi değil. Hiç şikâyet etmese de onun iyi olmadığından eminim. Uzun süredir hiç kendi gibi değil efendim. Paul ile ikinizin buraya geldiğiniz ilk günden beri. O gece grip olduğuna eminim efendim. Zira siz gittikten sonra sırtında sadece bir şalla bütün gece bahçede yürüyüp durdu. Her yerde çok fazla kar vardı ve eminim soğuk aldı efendim. O günden beri çok yorgun görünüyor ve kendini çok yalnız hissediyor. Hiçbir şeye ilgi göstermiyor efendim. Ne eve bir misafir geliyormuş gibi yapıyor, ne de bunun için hazırlanıyor efendim. Hiçbir şey yapmıyor. Sadece siz geldiğiniz zaman birazcık neşeleniyor. Üstelik en kötüsü de Bayan Shirley." Dördüncü Charlotta sanki çok kötü bir hastalık belirtisinden söz edecekmiş gibi sesini alçalttı. "Bir şeyleri kırdığım zaman bana hiç kızmıyor olması. Mesela dün hep kitap rafında duran yeşil ve sarı renkli kasesini kırdım. Onu İngiltere'den büyükannesi almıştı ve Bayan Lavender o kaseyi çok severdi. Her zamanki gibi dikkatle tozunu alırken birden elimden kayıverdi efendim ve ben daha tutmaya bile fırsat bulamadan yere düşüp kırık milyon parçaya bölündü. İnanın bana hem çok üzıldüm hem çok korktum. Bayan Lavender'ın bana çok kızacağını sandım ama o içeriye girip kırılan kâseye baktı ve bana, 'Önemli değil Charlotta. Şuraları temizle ve kırık parçaları at,' dedi. Sadece bu kadar, Bayan Shirley.

Sanki kırılan şey büyükannesinin İngiltere'den aldığı kase değilmiş gibi, 'Ortalığı temizle ve kırık parçaları at,' dedi. Ah, o hiç iyi değil ve ben kendimi berbat hissediyorum. Benden başka ona bakacak kimsesi yok."

Dördüncü Charlotta'nın gözleri yaşlarla doldu. Anne sevimli bir şekilde elinde pembe çilek kabını tutan ufak kızın sırtını okşadı.

"Sanırım Bayan Lavender'in bir değişikliğe ihtiyacı var, Charlotta. Burada çok uzun süredir yalnız yaşıyor. Acaba onu küçük bir tatile çıkmaya ikna edemez miyiz?"

Charlotta örgülerinin ucundaki kocaman fiyonklarını savurarak başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum, Bayan Shirley. Bayan Lavender birilerine gitmekten nefret eder. Ziyarete gittiği sadece üç akrabası var, onları da sırf görevi olduğu için görmeye gittiğini söyler. En son ziyaretinin ardından eve geldiğinde bir daha bu görevi yerine getirmeyeceğini söylemişti. 'Evime, kendi güzel yalnızlığıma döndüm Charlotta,' dedi bana. 'Bir daha asla asmalarımın ve incir ağacımdan ayrı kalmak istemiyorum. Akrabalarım yüzünden hep yaşlı biriymişim gibi davranmak zorunda kalıyorum ve bu beni çok kötü etkiliyor.' İşte böyle efendim. 'Beni çok kötü etkiliyor,' dedi. Yani onu tatile zorlamak pek işe yaramaz bence."

"O zaman ne yapılabileceğimizi bir düşünelim," dedi son çileği de pembe kabının içine atan Anne. "Tatilde size gelip bir hafta kalırım. Her gün piknik yapar, değişik hayaller kurarız. Bakalım Bayan Lavender'i neşelendirebilecek miyiz?"

"Bu çok iyi olur, Bayan Shirley," diye neşeyle bir çığlık attı Dördüncü Charlotta. Hem Bayan Lavender hem de kendisi için çok sevinmişti. Bir hafta boyunca Anne'i daha yakından gözlemlerse onun gibi davranmayı öğrenebilirdi.

Kızlar eve geri döndüklerinde Bayan Lavender ile Paul'un mutfak masasını bahçeye taşıdıklarını gördü. Masa çay için tamamen hazırды. Şişkin ve bembeyaz bulutlarla süslü masmavi gökyüzünün altında yenilen o tazecik çilekler ve mis gibi kremadan daha leziz bir şey olamazdı. Ormandan gelen uzun gölgeler fısıltılı melodileriyle onlara eşlik etti. Çayın ardından Anne bulaşıkları yıkayan Dördüncü Charlotta'ya yardım etti. Bayan Lavender ise Paul ile taş bankın üzerine oturup çocuğun kayalık halkını dinledi. Bu tatlı Bayan Lavender çok iyi bir dinleyiciydi fakat Paul denizci ikizlerden söz ettiği anda kadının dikkati dağıldı.

“Bayan Lavender, neden bana öyle bakıyorsunuz?” diye sordu Paul.

“Nasıl bakıyorum, Paul?”

“Sanki birini düşünüyormuşsunuz gibi,” dedi acayip iç görüleri sahip olan çocuk. Onun yanındayken insan kendisini sanki sırları açığa çıkacakmış gibi hissediyordu.

“Bana uzun zaman önce tanıdığım birini hatırlatıyorsun,” dedi kadın hülyalı bir tavırla.

“Gençken mi?”

“Evet, gençken. Sence ben çok mu yaşlıyım Paul?”

“Biliyor musunuz, bu konuda bir karar veremiyorum. Saçlarınız yaşlı duruyor. Daha önce hiç ak saçlı bir genç tanımadım. Ama güldüğünüzde gözleriniz en az benim güzel öğretmenimin gözleri kadar genç ve parlak görünüyor. Size ne diyeceğim, Bayan Lavender...” Paul’un yüzündeki ve sesindeki ifade bir yargıcıyla gibi sakın ve netti, “bence sizden muhteşem bir anne olurdu. Gözünüzdeki bakıştan anlıyorum, annem de böyle bakardı. Bir oğlunuzun olmaması ne acı.”

“Ama küçük bir hayali oğlum var, Paul.”

“Ah, gerçekten mi? Kaç yaşında?”

“Sanırım senin yaşlarında. Gerçi daha büyük olmalı çünkü onu daha sen doğmadan evvel hayal etmeye başlamıştım. Ama on bir ya da on iki yaşından sonra büyümesine asla izin vermedim çünkü eğer verirsem bir gün tamamen büyür ve onu kaybederim.”

“Biliyorum,” diye başını salladı Paul. “Hayali insanların güzel yanı da bu işte, istediğiniz yaşta kalmaları. Dünyada hayali insanın ne demek olduğunu bilen bir ben, bir güzel öğretmenim, bir de siz varsınız sanırım. Üçümüzün de birbirimizi bulmuş olmamız hem çok garip hem de çok güzel değil mi? Fakat galiba böyle insanlar hep birbirlerini buluyorlar. Büyükannemin hiç hayali insanı yok ve Mary Joe de hayali insanlarım olduğu için benim zekâmın geri olduğunun düşünüyor. Ama bence bu muhteşem bir şey, bilirsiniz Bayan Lavender. Haydi, bana hayali oğlunuzu anlatın.”

Anne taş evden çıktığında ikisini konuşurken buldu ve Bayan Lavender’ın yüzündeki ifadeyi görünce onları rahatsız ettiği için çok üzüldü.

“Üzgünüm ama eğer hava kararmadan eve dönmek istiyorsak artık gitmeliyiz Paul. Bayan Lavender çok yakında Yankı Kulübesi’ne bir

haftalığına ziyarete geleceğim.”

“Eğer bir haftalığına gelersen ben seni iki hafta bırakmam,” dedi kadın.

BÖLÜM 28

PRENSİN BÜYÜLÜ SARAYA GERİ DÖNÜŞÜ

Okulun son günü geldi ve geçti. Zafer dolu bir “sene sonu sınavı” yapılmış ve Anne’in öğrencileri harika sonuçlar elde etmişti. Kapanışta Anne’e bir adres ve yazı masası verdiler. Orada bulunan bütün kızlar ve hanımefendiler ağladı hatta sonradan inkâr etseler bile oğlanların da çoğu gizli gizli gözyaşı döktü.

Bayan Harmon Andrews, Bayan Peter Sloane ve Bayan William Bell yürüyerek evlerine dönerken yolda biraz sohbet etti.

“Çocuklar ona bu kadar bağlanmışken bence Anne’in gidiyor olması çok kötü,” diye iç çekti her cümlesinin hatta şakalarının sonunda bile iç çekme alışkanlığı olan Bayan Peter Sloane. “Neyse ki seneye de çok iyi bir öğretmenimiz olacak,” dedi heyecanla.

“Jane’in görevini başarıyla yerine getireceğinden hiç şüphem yok,” dedi Bayan Andrews biraz sert bir tavırla. “Onun çocuklara durmadan masal anlatıp onları ormanda gezintiye çıkartacağını sanmıyorum. Zaten ismi Onur Listesinde, o yüzden Newbridge halkı gitmesini hiç istemiyor.”

“Anne üniversiteye gideceği için gerçekten çok mutluyum,” dedi Bayan Bell. “Bunu hep istiyordu, onun için muhteşem bir şey olacak.”

O gün hiç kimseyle aynı fikirde olmamaya kararlı gibi görünen Bayan Andrews, “Bilmiyorum. Bence Anne’in daha fazla eğitime ihtiyacı yok. Muhtemelen Gilbert Blythe ile evlenecek zaten, o zaman Latince ya da Yunancayı ne yapacak? Tabii eğer üniversitede bir erkeği nasıl çekip çevirmen gerektiği öğretiliyorsa o zaman gitmesi mantıklı.”

Avonlea’de dönen dedikodulara göre Bayan Harmon Andrews kendi “erkeğini” çekip çevirmeyi asla öğrenemediği için çok da mutlu bir yuvaya sahip olduğu söylenemezdi.

“Duyduğuma göre Charlottetown Bay Allan’ın derhal göreve başlamasını istiyormuş,” dedi Bayan Bell. “Yani yakında onu da kaybedeceğiz.”

“Eylülünden önce gitmezler,” dedi Bayan Sloane. “Yoklukları köyümüz için büyük bir kayıp olacak, gerçi her zaman Bayan Allan’ın bir rahip eşine

göre fazla süslü giyindiğini düşünmüşümdür. Ama hiçbirimiz mükemmel değiliz. Bay Harrison'ın bugün ne kadar derli toplu görüldüğünü fark ettiniz mi? Hayatımda hiçbir erkeğin bu kadar değiştiğini görmemiştim. Adam her pazar kiliseye gidip, kamu hizmetleri için bağış bile veriyor.”

“Paul Irving nasıl da büyümüş, değil mi?” dedi Bayan Andrews. “Buraya geldiğinde yaşına göre ne kadar ufak tefekti. Bugün onu zor tanıdım. Gittikçe babasına benzemeye başlamış.”

“Zeki bir çocuk,” dedi Bayan Bell.

“Evet, zeki ama,” Bayan Andrews sesini alçalttı, “bence çok tuhaf hikâyeler anlatıyor. Mesela Gracie geçen hafta bir gün okuldan geldiğinde bana kumsalda yaşayan insanlarla ilgili acayip bir şey anlattı, bilirsiniz işte içi yalan dolanla dolu bir hikâye. Gracie'ye bunlara inanmamasını söyledim. O da bana Paul'un de aynı şeyi söylediğini anlattı. Madem inanılmasını istemiyor, o zaman ne diye böyle hikâyeler anlatıyor?”

“Anne o çocuğun bir dâhi olduğunu söylüyor,” dedi Bayan Sloane.

“Olabilir, Amerikalıların sağı solu belli olmaz,” dedi Bayan Andrews ama kadın “dâhi” kelimesinin entelektüel karşılığının “tuhaf ve eksantrik insanlar” olduğunu düşünüyordu. Arkadaşlarına Mary Joe'nun çocuğun zekâsında bir gariplik olduğunu söylediğinden bahsetti.

Anne ise bundan iki yıl evvel işe başladığı ilk gün olduğu gibi okulda yalnız başına masasında oturuyordu. Ellerini çenesinin altına almış heyecanlı gözlerle Parlak Sular Gölü'nü izliyordu. Öğrencilerden ayrılacağı için bir ara o kadar çok üzüldü ki, üniversite rüyası o an bütün cazibesini kaybetti. Annetta Bell'in boynuna sarılan kollarının sıcaklığını şu an bile hissediyor, kızın “hiçbir öğretmeni asla sizi sevdiğim kadar sevmeyeceğim öğretmenim, asla ama asla,” deyişini duyuyordu.

İki yıl boyunca hevesle, sadakatle ve dürüstçe çalışmış ve pek çok hata yapıp onlardan bir sürü ders çıkartmıştı. Sonunda ödülünü de almıştı. Öğrencilerine bir şeyler öğretmişti ama onların kendisine çok daha fazla şeyler öğrettiklerine inanıyordu. Şefkatli olmayı, kişisel kontrolü, masum ve saf bilgeliği ve çocuksu yüreklerin coşkusunu öğrenmişti. Belki öğrencilerinin kalplerine muhteşem “hırslar” ekememişti ama onlara tıpkı kendi güzel kişiliği gibi yardımsever olmayı (ki önümüzdeki yıllarda bu onların çok daha iyi yaşam süren nazik bireyler olmasını sağlayacaktı); doğruluğa, iyiliğe ve nezakete sıkı sıkıya bağlı kalmayı; kibir, yalan ve kabalıktan tamamen uzak durmayı öğretmişti. Muhtemelen bunları

öğrendiklerinin farkında değillerdi ama hayatlarında Afganistan'ın başkentini ya da savaşların tarihlerini değil, çoğu kez bu dersleri hatırlayıp tekrar edeceklerdi.

“Hayatımın bir dönemi daha kapandı,” dedi Anne yüksek sesle çekmecesini kilitlerken. Gerçekten çok üzgündü ama şu “kapanan dönemin” altında yatan sebep onu az da olsa rahatlatıyordu.

Anne tatile girdiğinde iki haftasını Yankı Kulübesi'nde geçirdi. Günler herkes için keyifle akıp gitti.

Bayan Lavender'ı kasabadaki bir alışveriş fuarına götürüp kendisine yeni, turuncu bir elbise almaya ikna etti. Sonra heyecanla elbiseyi kesip biçerek ona yeni bir şekil verdiler. Dördüncü Charlotta da sevinçle kesik kumaş parçalarını süpürerek onlara eşlik etti. Bayan Lavender pek çok şeye olan ilgisinin azaldığından şikâyet ederken bu yeni elbise sayesinde gözlerindeki o muhteşem pırıltıyı geri kazanmıştı.

“Ben ne kadar aptal bir insanım,” diye iç çekti. “Yeni bir elbise almayı akıl edemediğim için çok utanıyorum. Bu eski model organze kumaş bir elbise de olsa bu değişiklik beni ne kadar çok heyecanlandırdı.”

Anne bir ara Green Gables'a uğrayıp ikizlerin giysilerini onardı ve Davy'nin insanı çileden çıkartan tüm sorularına cevap verdi. Akşam da Paul Irving'i görmeye gitti, oturma odasının alçak penceresinin önünden geçerken Paul'un birinin kucağında oturduğunu gördü. Fakat çocuk koşarak onu karşılamaya çıktı.

“Ah, Bayan Shirley,” diye bağırdı heyecanla, “ne olduğuna inanamazsınız! Çok harika bir şey oldu. Babam geldi! İnanabiliyor musunuz? Babam geldi! Haydi, girin. Baba, bu benim güzel öğretmenim.”

Stephen Irving gülümseyerek Anne'i karşılamaya geldi. Orta yaşlı, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Demir grisi saçları, derin ve koyu mavi gözleri, kaşları ve çenesinin öne çıktığı güçlü ama hüzünlü bir yüzü vardı. Anne içinden heyecanla, tıpkı aşk romanlarındaki kahramanların yüzü gibi diye düşündü. Kahraman olması gereken birinin kel ya da şişman çıkması ya da çirkin bir adam olması ne fena olurdu. Anne Bayan Lavender'ın aşk öyküsüne konu olan bu adamın tam da görünmesi gerektiği gibi çıktığına çok sevinmişti.

“Demek hakkında çok şey duyduğum oğlumun ‘güzel öğretmeni’ sizsiniz,” dedi adam içtenlikle Anne'in elini sıkarak. “Paul'un mektupları sizinle dolu Bayan Shirley, o yüzden sizi zaten tanıyor gibiyim. Paul için

yaptıklarınıza teşekkür etmek istiyorum. Bence üzerindeki etkiniz tam da ihtiyacı olan şeydi. Annem çok iyi ve çok tatlı bir kadındır ama maalesef tam bir İskoç'tur, oğlum gibi hassas insanları her zaman anlayamayabilir. Yani annemdeki eksikliği siz tamamlamış oldunuz. Bence sizlerin sayesinde, Paul son iki senede annesiz bir çocuğun alabileceği en iyi eğitimi aldı.”

Herkes takdir edilmeyi sever. Bay Irving'in sözleri Anne'in yanaklarında “tomurcuk güller” açtırdı. Dünya işleriyle uğraşmaktan yorgun düşmüş adam daha önce hiç bu kadar tadı, âdeta peri kızına benzeyen bir öğretmen görmediğini düşünüp, kızın kızıl saçlarına ve muhteşem gözlerine şefkatle baktı.

Paul ikisinin arasında mutlu bir şekilde oturuyordu.

“Babamın geleceğini hiç hayal etmemiştim,” dedi heyecanla. “Büyükanne bile bilmiyormuş. Büyük sürpriz oldu. Genel olarak,” dedi Paul başını iki yana sallayıp kıvrık saçlarını savurarak “sürprizlerden hoşlanmam. Zira sürpriz yapılıncı insan bir şeyleri beklemenin heyecanını yaşayamıyor. Ama bu sürpriz hoşuma gitti. Babam dün gece ben uyuduktan sonra gelmiş. Büyükannele Mary Joe sürprizi görüp yatıştıktan sonra büyükanne bana bakmak için üst kata çıkmış. Aslında sabaha kadar uyandırmayacakmış ama ben hemen uyandım ve karşımda babamı gördüm. Üzerine atladım diyebilirim.”

“Minik bir ayıcık gibi sarıldın,” dedi Bay Irving ve gülümseyerek oğlunu kucakladı. “O kadar büyümüş, o kadar yanmış ve o kadar güçlenmiş ki oğlumu zor tanıdım.”

“Babamı gördüğü için en çok sevinen kişi ben mi yoksa büyükanne mi oldu bilmiyorum,” diye devam etti Paul. “Büyükanne bütün gün mutfakta babamın sevdiği şeyleri yaptı. Mary Joe'ya güvenemezmiş, öyle dedi. Büyükanne de mutluluğunu böyle gösteriyor işte. Bense mutluluğumu oturup babamla sohbet ederek göstermeyi daha çok seviyorum. Fakat izninizle şimdi sizi birazcık yalnız bırakacağım çünkü Mary Joe'nun sağması için inekleri getirmem gerek. Gündelik görevlerimden biri de bu.”

Paul gündelik görevini yapmak için çıktığında Bay Irving birkaç konu hakkında Anne ile konuştu. Fakat Anne adamın aklında aslında başka bir şey olduğunu hissetti. Nihayet konu gündeme geldi.

“Paul mektubunda sizinle eski bir *arkadaşımı* ziyaret ettiğinden söz etmiş. Grafton’daki taş evde yaşayan Bayan Lewis’i. Onu iyi tanır mısınız?”

“Evet, kendisi benim çok yakın dostumdur,” dedi Anne ve Bay Irving’in sorusu karşısında içinde hissettiği ani coşkuyu yansıtmamak için kendini zor tuttu. Anne, aşkın ufuktan göz kırptığını seziyordu.

Bay Irving ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti ve rüzgârla dans eden kocaman, altın renkli denize baktı. Karanlık odada bir an için kısa bir sessizlik oldu. Sonra adam dönüp yarı şefkatli, yarı hevesli bir ifadeyle Anne’in anlayışlı yüzüne baktı.

“Ne kadarını bildiğinizi merak ediyorum,” dedi.

“Hepsini biliyorum,” deyiverdi Anne. “Bayan Lavender ile ben çok yakınız. Böyle özel şeyleri asla bir başkasına anlatmaz. Biz onunla ruh arkadaşınız.”

“Evet, öyle olduğunuza eminim. O zaman sizden bir iyilik isteyeceğim. Eğer izni olursa Bayan Lavender’ı görmeye gitmek istiyorum. Ondan benim için izin alabilir misiniz?”

Alabilir miydi? Ah, tabii ki alırdı! Evet bu aşktı; şiirlere, hikâyelere ve hayallere konu olan gerçek aşkın ta kendisiydi. Bu belki de ekimde açması gerekirken haziranda çiçek açacak olan kutsal bir güldü. Ama bir gülden çok daha tatlı, çok daha mis kokulu, yüreğinde altınların ışıltısını taşıyan bir şeydi. Anne ertesi sabah Grafton’a giderken, hiç bu kadar hevesli hissetmemişti. Bayan Lavender’ı bahçede buldu ve çok heyecanlandı. Elleri soğumuştı, sesi titriyor ve biraz da korkuyordu.

“Bayan Lavender size bir şey söyleyeceğim, çok önemli bir şey. Bir tahmininiz var mı?”

Anne kadının tahmin edebileceğini hiç beklemiyordu ama Bayan Lavender’ın yüzü bembeyaz oldu ve o rengârenk, pırıl pırıl sesinden eser kalmadı. Kadın düz ve alçak bir ses tonuyla, “Stephen Irving evine mi geldi?” dedi.

“Nasıl bildiniz? Size kim söyledi?” dedi Anne müthiş haberi verenin kendisi olmadığı için yaşadığı hayal kırıklığıyla.

“Hiç kimse, sadece konuşma şeklinden anladım.”

“Buraya gelip sizi görmek istiyor. Ona gelebileceğini haber verebilir miyim?”

“Evet, tabii ki. Gelmemesi için hiçbir sebep yok. Eski bir dostum olarak geliyor ne de olsa.”

Anne eve girip Bayan Lavender’ın çalışma masasında adama bir not yazarken, kadının söylediklerinden o kadar da emin değildi.

“Ah, bir masal kitabında yaşamak ne kadar harika bir şey olurdu,” diye düşündü. “Tabii ki her şey yoluna girecek, girmeli. Sonunda Paul istediği anneye kavuşacak ve herkes çok mutlu olacak. Ama Bay Irving, Bayan Lavender’ı uzaklara götürecektir. İşte o zaman bu taş eve ne olur bilinmez. Bu dünyada her şeyin iki yüzü var işte.” Önemli notu yazan Anne kâğıdı bizzat kendisi Grafton postanesine götürüp postacıya teslim etti. Ona mektubu Avonlea postanesine bırakmasını söyledi.

“Çok önemli,” dedi adama telaşla. Postacı, aşk tanrısı Eros ile uzaktan yakından alakası olmayan yaşlı bir adamdı. Anne adamın hafızasına güven olup olmayacağından şüpheliydi. Fakat adam kesinlikle unutmayacağına söz verdi. Anne’in onun sözüne güvenmekten başka çaresi yoktu.

Dördüncü Charlotta o öğleden sonra taş evde gizemli bir şeylerin döndüğünü hissetti, kendisiyle paylaşılmayan bir gizem. Bayan Lavender dikkati dağılmış bir hâlde bahçede dolanıyordu. Anne ise çok huzursuzdu. Bir yukarı, bir aşağı gidip geliyordu. Onları bir süre sabırla izleyen Dördüncü Charlotta sonunda daha fazla dayanamadı ve mutfakta Anne ile yüzleşti.

“Lütfen Bayan Shirley,” dedi saçındaki mavi fiyonkları savurarak, “Bayan Lavender ile ikinizin bir sır sakladığınız çok belli. Haddimi aşırıyorsa özür dilerim Bayan Shirley ama üçümüz de bu kadar yakinken, beni dışlamanız hiç hoş olmadı.”

“Ah, Charlotta canım. Eğer bu benim sırrım olsa inan bana sana çoktan anlattırdım ama bu konu Bayan Lavender’ı ilgilendiriyor. Yine de sana şu kadarını söyleyeyim ama sakın hiç kimseye tek kelime bile etme. Bu gece Yakışıklı Prens geliyor. Aslında çok uzun zaman önce gelmiş ama aptalca bir sebep yüzünden çok uzaklara gitmişti. O kadar uzağa gitti ki yüreğini bıraktığı sihirli sarayın yolunu unuttu. Ama sonunda yeniden hatırladı ve prensesi onu hâlâ bekliyor çünkü onu sevgili prensinden başka hiç kimse bu saraydan alıp götürmez.”

“Ah, Bayan Shirley bu ne demek oluyor?” diye sordu kız şaşkınlıkla. Anne güldü.

“Yani bu gece Bayan Lavender’ın eski bir arkadaşı onu görmeye geliyor.”

“Eski sevgilisi mi demek istiyorsunuz?”

“Sanırım öyle demek istiyorum... Yani. Kendisi Paul’un babası, Stephen Irving. Tanrı bilir neler olacak ama biz en iyisini umalım, Charlotta.”

“Umarım Bayan Lavender ile evlenir,” oldu Charlotta’nın ani cevabı. “Bazı kadınlar ihtiyarlayana dek bekâr kalmak için doğar ve korkarım ben de onlardan biriyim Bayan Shirley çünkü erkeklere karşı hiç sabrım yok. Fakat Bayan Lavender asla öyle biri olmadı. Ben de büyüyüp Boston’a gideceğim zaman ona ne olacak diye endişelenip duruyordum. Ailemizde burada çalışabilecek başka kız çocuğu yok, eğer yabancı birini alırsa Tanrı bilir o kız da Bayan Lavender’ın “mış gibi yapma” ya da eşyalarını orada burada bırakma huyuna nasıl güler. Üstelik kendisine Beşinci Charlotta denmesini de istemez. Belki benim gibi sürekli tabak kırmayan birini bulabilir ama onu benim kadar çok sevecek birini de bulamaz.”

Minik ve sadık hizmetçi burnunu çekerek fırının yanına gitti.

Yankı Kulübesi’nde her akşam kurdukları çay sofrasını kurdular ama hiç kimse doğru dürüst bir şey yemedi. Çayın ardından Bayan Lavender odasına gidip yeni aldığı elbiseyi giydi. Anne de kadının saçlarını yaptı, ikisi de çok heyecanlıydı ama Bayan Lavender bu defa sakinmiş gibi yapıyordu.

“Yarın perdedeki şu söküğü dikeyim,” dedi sanki o an tek önemli şey oymuş gibi, tedirgin bir şekilde. “Bu perdeler çok para ödedim ama istediğim gibi çıkmadılar. Tanrım, sevgili Charlotta yine merdiven tırabzanlarının tozunu almayı unutmuş. Bu konuda onunla konuşmam şart.”

Stephen Irving bahçeye girdiğinde Anne verandanın merdivenlerinde oturuyordu.

“Burası zamanın donup kaldığı tek yer,” dedi adam neşeli gözlerle etrafına bakarak. “Yirmi beş yıl önce geldiğimden beri ne ev ne de bahçe hiç değişmiş. Kendimi yeniden genç hissettim.”

“Bilirsiniz sihirli bir sarayda zaman hep donmuş bir şekilde kalır,” dedi Anne ciddi bir tavırla. “Sonra prens gelir ve olaylar gelişir.”

Bay Irving genç ve geleceğe dönük büyük bir potansiyel vaat eden hüznü kızı gülümseyerek baktı.

“Bazen prens çok geç gelir,” diye cevap verdi. Anne’den az evvelki sözleriyle ne demek istediğini açıklamasını istememişti zira tüm iyi ruhlar birbirlerini “anlardı”.

“Hayır, hayır. Gerçek prensesine gelen gerçek bir prens asla geç kalmaz,” dedi kızıl saçlarını iki yana sallayıp salonun kapısını açan Anne. Adam içeriye girince Anne kapıyı kapatıp koridorda sırtarak başını sallayan Dördüncü Charlotta’yı sakinleştirdi.

“Ah, Bayan Shirley,” dedi kız nefes nefese, “Mutfak penceresinden çaktırmadan baktım. Adam çok yakışıklı. Hem de tam Bayan Lavender’ın yaşında. Ah, Bayan Shirley acaba kapıyı dinlesem çok mu ayıp olur?”

“Hem de çok,” dedi Anne sertçe. “Haydi, benimle gel de biraz sakinleş.”

“Ama elimden bir şey gelmiyor, hem böyle hiçbir şey yapmadan beklemek çok sinir bozucu,” diye iç çekti Charlotta. “Ya evlilik teklif etmezse efendim? Erkeklere hiç güven olmaz. Ablam Birinci Charlotta bir keresinde nişanlandığını sandı, meğer adamın niyeti başkaymış. Ablam da bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyeceğini söyledi. Mesela bir keresinde de bir kızı çok isteyen bir adamın aslında kızın ablasıyla ilgilendiğini duymuştum. Bir erkek ne istediğini bilmezse zavallı bir kadın bundan nasıl emin olsun Bayan Shirley?”

“Mutfığa gidip gümüş kaşıkları silelim,” dedi Anne. “Böylece çok fazla şey düşünmemiş oluruz. Zaten bu gece hiçbir şey düşünecek hâlim yok. Böylece zaman da geçmiş olur.”

Bir saat geçti. Anne son parlak kaşığı da yerine koyarken ön kapının kapandığını duydu, ikisi de korku dolu gözlerle birbirine baktı.

“Ah, Bayan Shirley!” diye haykırdı Charlotta. “Bu kadar erken gittiğine göre artık yapacak hiçbir şey yok.” Pencereye koşular. Bay Irving’in gitmek gibi bir niyeti yoktu. Bayan Lavender ile taş banka doğru yürüyorlardı.

“Ah, Bayan Shirley adam Bayan Lavender’ın beline sarılmış,” diye neşeyle fısıldadı Dördüncü Charlotta. “Ona evlilik teklif etmiş olmalı yoksa Bayan Lavender buna asla izin vermezdi.”

Anne de kızın kalın belinden yakalayıp mutfakta onunla dans etmeye başladı.

“Ah, Charlotta!” diye sevinçle bağırdı, “kâhin de değilim, bir kâhinin kızı da ama şimdi bir kehanette bulunacağım. Elma ağaçlarının yaprakları

kızıla dönmeden bu taş evde bir düğün olacak. Bunun ne anlama geldiğini açıklamamı ister misin, Charlotta?”

“Hayır, anladım. Ne de olsa düğün bir şiir değildir. Ama Bayan Shirley, şimdi neden ağlıyorsunuz? Ne oldu?”

“Ah, çünkü her şey o kadar güzel ki... Tam kitaplardaki gibi... Çok romantik... Ve çok hüzünlü,” dedi Anne gözlerini kırıştıırarak. “Her şey çok güzel... Ama içinde yine de hafif bir hüzün var.”

“Ah, tabii ki biriyle evlenmek her zaman risklidir ama yine de hayatta kötü bir kocadan çok daha berbat şeyler var,” dedi Dördüncü Charlotta.

BÖLÜM 29

ŞİİR VE NESİR

Bir sonraki ay Anne, Avonlea halkının deyimiyle bir “heyecan fırtınası” yaşadı. Redmond için diktireceği şık elbiselerin hazırlıkları artık ikinci planda kalmıştı. Bayan Lavender evlenmeye hazırlanıyordu. Taş evde bitmek bilmeyen planlamalar yapılırken Dördüncü Charlotta’nın da etekleri zil çalıyordu. Sonra terzi geldi. Modaya uygun giysiler seçildi, provalar yapıldı. Anne ile Diana günlerinin yarısını Yankı Kulübesi’nde geçiriyor hatta bazı geceler Anne acaba Bayan Lavender’a balayına giderken denizci mavisini yerine kahverengi elbise ile gri, ipek prenses elbisesi tavsiyesi vererek yanlış mı yaptım diye merak ediyordu.

Bayan Lavender’ın hikâyesini bilen herkes onun adına çok mutlu oldu. Babası ona gelişmeleri anlatır anlatmaz Paul Irving, Anne ile konuşmak için Green Gables’a koştu.

“Babamın bana çok güzel bir ikinci anne seçeceğinden hiç şüphem yoktu,” dedi gururla. “Güvenebileceğiniz bir babanızın olması çok güzel bir şey öğretmenim. Bayan Lavender’ı çok seviyorum. Büyükanнем de çok sevindi. Babamın ikinci eşi olarak bir Amerikalı seçmemesine çok mutlu olduğunu söyledi zira ilk evliliği iyi de olsa aynı şeyin ikinci kez tekrarlanması pek sık görülen bir şey değilmiş. Bayan Lynde de ikisinin birbirine çok yakışacaklarını, hem evlenince Bayan Lavender’ın tuhaf davranışlarını bırakıp normal insanlara benzeyeceğini söyledi. Fakat umarım tuhaf davranışlarını bırakmaz öğretmenim çünkü ben onu bu şekilde seviyorum ayrıca diğer insanlara benzemesini de hiç istemiyorum. Zaten etrafta birbirine benzeyen yeterince insan var. Bilirsiniz öğretmenim.”

Heyecanlı diğer kişi de Dördüncü Charlotta idi.

“Ah, Bayan Shirley her şey ne kadar güzel oldu. Bay Irving ve Bayan Lavender balayından geri döndüklerinde ben de Boston’a gidip onlarla yaşayacağım. Üstelik daha on beş yaşıdayım ve ablalarımın hepsi on altılarına oraya gitmişti. Bay Irving çok harika biri değil mi? Bayan Lavender’ın bastığı toprağa bile tapıyor hatta bazen onu izlerken adamın

gözlerindeki sevgi dolu bakışları görünce içim bir tuhaf oluyor. Tarif bile edemiyorum Bayan Shirley. Birbirlerini bu kadar çok sevdikleri için şükrediyorum. Her ne kadar bazı çiftler bu uyumu sağlayamasa da bence en güzeli bu. Mesela benim tam üç kez evlenen bir halam var. İlk seferinde aşk, son iki seferinde iş için evlendiğini ve cenaze törenleri hariç üç kocasıyla da çok mutlu olduğunu söyler. Fakat bence o da risk almış, Bayan Shirley.”

“Ah, tüm bunlar çok romantik,” dedi Anne o gece Manila’ya. “Bay Kimball’ın evine gittiğimiz o gün eğer yanlış yola sapmasaydım Bayan Lavender’ı asla tanımayacaktım ve eğer onunla tanışmamış olsam, Paul’u asla oraya götürmeyecektim, o da babasına Bayan Lavender’ı ziyarete gittiğimizi hiç yazmayacaktı. Üstelik mektup eline ulaştığında Bay Irving San Fransisco’ya gidecekmiş ama mektubu okuduktan sonra oraya ortağını gönderip kendisi buraya gelmiş. Bayan Lavender’dan on beş yıldır haber almıyormuş. Biri o zamanlar adama Bayan Lavender’ın evlendiğini söylemiş, o da bir daha kendisini rahatsız etmek istememiş. Ama artık her şey yoluna girdi. Üstelik biraz da benim sayemde. Ya da belki Bayan Lynde’in hep söylediği gibi her şeyin bir sebebi vardır. Yine de insanın birilerinin kaderinde rol oynadığını düşünmesi çok güzel bir şey. Evet, hatta çok romantik bir şey.”

“Bunun nesi bu kadar romantik hiç anlamıyorum,” dedi Marilla soğuk bir ifadeyle. Marilla Anne’in bu olaya kendini fazla kaptırıp Redmond hazırlıklarını ikinci plana attığını düşünüyor ve üç günün ikisinde Yankı Kulübesi’ne gidip Bayan Lavender’a yardım etmesini onaylamıyordu. ‘İlk önce iki genç saçma bir kavga yüzünden küstüler sonra Steve Irving Amerika’ya gidip güzel bir evlilik yaptı. Derken karısı öldü ve adam memleketine geri dönüp eski sevgilisinin ona hâlâ ilgi duyup duymadığını öğrenmeye geldi. Bu sırada kadın da muhtemelen kendisi isteyen biri çıkmadığı için bekâr kalmıştı. Buluşup evlenmeye karar verdiler. Bunun nesi romantik şimdi?’”

“Ama böyle anlatırsan olmaz ki,” diye haykırdı Anne sanki biri suratına soğuk su fırlatmış gibi. “Sanırım düz yazı, yani nesir gibi yazacak olsak anlattıkların gibi olurdu ama şairane bir gözle bakınca her şey çok daha farklı görünüyor ve bence böylesi daha güzel.” Anne kendine geldi, yanakları ve gözleri yine parlamaya başladı. “Yani olaylara şairane bir gözle bakmak.”

Bu pırıl pırıl, gencecik yüze bakan Marilla alaycı yorumlar yapmaktan vazgeçti. Belki onun da Anne gibi biraz farkındalığının artması iyi olurdu yani “vizyonu ve ilahi bakış açısı” birleşebilirdi. Olaylara farklı açılardan bakabilmek hiç kimsenin insanın elinden alamayacağı kadar güzel bir nimetti ya da farklı değil de bariz bir şekilde görünenler mi demeliydi? İkisinin arasında bir şeydi zira kristal gibi net olan şeyler bile bazen Dördüncü Charlotta gibi bazı insanlar tarafından tam olarak anlaşılmayabilir ve onlara şairane bir bakış açısı değil ancak doğrudan bir bakış açısı yardım ederdi.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Düğün ne zaman?” diye sordu.

“Ağustosun son çarşambası bahçedeki hanımellerinin altında evlenecekler. Bay Irving’in yirmi beş yıl önce Bayan Lavender’a evlenme teklif ettiği yerde. Marilla, bak bunu nesir gibi anlattım ama yine de çok romantik. Düğünde sadece Bayan Irving, Paul, Gilbert, Diana, ben ve Bayan Lavender’ın kuzenleri olacak. Sonra da Pasifik Sahili’ne gitmek için saat altı treniyle buradan ayrılmaları gerekiyor. Sonbaharda geri döndüklerinde Paul ve Dördüncü Charlotta’yı da alıp hep beraber Boston’a gidecekler. Yankı Kulübesi’ni olduğu gibi bırakmak zorundalar. Elbette, tavuklarla inekleri satıp tüm pencereleri tahtalarla kapatacaklar ve her yaz buraya gelecekler. Önümüzdeki kış Redmond’tayken o minik taş evin tek başına kaldığını ve odalarının bomboş olacağını düşünmek beni çok üzecek. Ama ev dört gözle yaz mevsimini bekleyip yine o eski kahkaha dolu, neşeli zamanlarına kavuşmak için gün sayacak.”

Dünyada taş evin orta yaşlı âşıklarının yaşadıkları dışında başka âşklar da yaşanıyordu ve bir akşam Anne bunlardan birine kazara denk geldi. Orkide Vadisi’nden geçip Barrylerin bahçesine gitmişti. Diana Barry ile Fred Wright büyük söğüt ağacının altındalardı. Diana ağacın gövdesine hafifçe yaslanmış, simsiyah kirpikleri kıpkırmızı yanaklarının üzerine düşmüştü. Yüzü kendisine dönük Fred kızın elini tutuyordu. Çocuğun yüzü kızınkine doğru eğildi. Sanki alçak sesle bir şeyler fısıldıyordu. O büyüdü anda dünyada sanki ikisinden başka hiç kimse yok gibiydi. O yüzden ikisi de neler olduğunu anlar anlamaz sessizce geri dönen Anne’i fark etmedi. Anne odasına varana dek nefes almadan koştu. Sonra pencerenin yanında durup kendine gelmeye çalıştı.

“Diana ile Fred âşıklar,” diye haykırdı. “Ah, bu çok... Çok... Çok... Yetişkin işi.”

Anne küçükken Diana'nın Lord Byron tarzı bir erkekle aşk yaşamayı hayal ettiği günlere aykırı davrandığını düşünüyordu. Fakat söylenenle gerçekleşen her zaman aynı olamazdı, bunu ancak fark eden Anne az evvel gördüklerine çok şaşırdı. İçinde garip bir yalnızlık hissi uyandı, sanki Diana hayatta birkaç adım öne geçmiş ve arkasındaki kapıyı kapatıp Anne'i dışarıda bırakmıştı.

"Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi beni korkutuyor," dedi Anne kendine kendine. "Korkarım bu durum Diana ile ikimizin ilişkisini biraz değiştirecek. Bundan sonra ona hayatımdaki tüm sırları anlatamam çünkü Fred'e anlatabilir. Peki, Fred'te ne buldu? Tamam, çocuk çok iyi ve hoş biri ama işte o sadece Fred Wright."

Bu her zaman insanın kafasını karıştıran bir sorudur; biri diğerinde ne bulur? Ama herkes herkeste aynı şeyi bulsaydı bu da hiç hoş olmazdı. Bu durumda yerlilerin eski bir sözü geliyor akla: "O zaman herkes benim sevgilimi isterdi." Her ne kadar Anne bunu göremese de Diana'nın Fred Wright'ta bir şeyler gördüğü açıktı. Ertesi akşam Diana çekingen ve utangaç bir tavırla Green Gables'a geldi ve Anne'e odasında bütün hikâyeyi anlattı, ikisi birden hem güldüler hem ağladılar hem birbirlerini öptüler.

"Çok mutluyum," dedi Diana. "Ama nişanlanmış olmam kulağa çok saçma geliyor."

"Nişanlı olmak nasıl bir şey?" diye merakla sordu Anne.

"Bu kiminle nişanlandığına bağlı," diye cevap verdi nişanlı olanların nişanlı olmayanlara tasladığı o çokbilmiş ifadeyle. "Fred'le nişanlı olmak çok güzel bir his ama başkasıyla nişanlı olmak kesinlikle korkunç bir his olurdu bence."

"Sadece bir tane Fred olduğuna göre, biz bekârların işi zor," diye güldü Anne.

"Ah, Anne beni anlamıyorsun. Onu kastetmedim. Bunu anlatmak çok zor. Neyse, nasılsa sıran geldiğinde sen de ne demek istediğimi anlayacaksın."

"En güzel Diana, tabii ki seni anlıyorum. Eğer hayata başkalarının gözünden bakamayacaksam hayal gücümün anlamı ne?"

"Nedimem olmalısın, Anne! Bana söz ver; evlendiğimde nerede olursan ol benim nedimem olacaksın."

"Eğer gerekirse dünyanın öbür ucundan bile kalkar gelirim," diye söz verdi Anne.

“Tabii o kadar uzun bir süre sonra olmayacak,” dedi Diana ve yanakları kızardı. “Ama en az üç yıl var çünkü ben daha on sekiz yaşımdayım ve annem kızlarından hiçbirinin yirmi birinden evvel evlenmeyeceğini söylüyor. Üstelik Fred’in babası ona Abraham Fletcher’ın çiftliğini satın alacak, Fred de çiftliğe adını vermeden evvel arazinin üçte ikisinin parasını ödemek zorunda olduğunu söylüyor. Hem zaten doğru dürüst ev işi bilmediğimden üç yılda anca öğrenirim. Yarın tabak altlığı örmeye başlayacağım. Myra Gillis evlenirken tam otuz yedi tane tabak altlığı vardı, ben de en az onunki kadar yapmaya niyetliyim.”

“Otuz altı tane olsa evi çekip çeviremezsin tabii,” dedi Anne. Yüzünde sakın bir ifade vardı ama gözleri dans eder gibiydi.

Diana incinmişti.

“Benimle dalga geçeceğin hiç aklıma gelmezdi Anne,” dedi içerleyerek.

“Tatlım, seninle dalga geçmiyordum sadece sana takılıyordum. Bence sen dünyadaki en tadı ev hanımı olacaksın. Şimdiden yuva hayallerinle ilgili planlar yapıyor olman da çok güzel bir şey.”

Anne “yuva hayalleri” lafını söyler söylemez kendisinin de böyle bir yuvası olması gerektiği hissine kapıldı. Tabii hemen yanında gururlu, esmer ve melankolik bir eş de hayal etti. Fakat gariptir ki hayalini kurduğu bu erkeğin Gilbert olduğunu düşündü. Onunla evi düzenliyor, duvarlara resimler asıyor, bahçeyi temizliyor ve kendisine verdiği görevleri gururla yapan melankolik bir kahraman gibi görünüyordu. Anne hayalindeki Gilbert’ı kafasından atmaya çalıştı ve telaşla “yuva hayallerini” yeniden kurmaya, süslemeye başladı.

Bu sırada Diana araya girdi. “Anne, biliyorum Fred şimdiye dek evlenmeyi hayal ettiğim erkek tipine hiç benzemiyor ve bu garibine gidiyor olmalı. Uzun, ince bir erkek değil. Ama biliyor musun, Fred’in uzun ve ince olmasını hiç istemezdim çünkü o zaman Fred olmazdı. Tabii çok hoş bir çift olurduk ama yine de birimizin kısa ve şişman, diğerimizin uzun ve ince olması bizi Morgan Sloane ile karısı gibi yapardı. Bayan Lynde onları ne zaman görse aklına uzunla kısa geldiğini söyler.”

Anne o gece aynanın karşısında saçlarını tararken, “Diana’nın mutlu olmasına çok sevindim,” dedi. “Ama sıra beni gelince, tabii eğer gelirse, umarım biraz daha heyecanlı bir şey olur. Gerçi Diana da bir zamanlar böyle düşünüyordu. Kaç kere bana sıradan biriyle nişanlanmayacağını söylemişti. Kendisini kazanmak isteyen kişinin çok heybetli bir şey

yapması gerektiğini anlatırdı. Sonra değişti. Belki ben de değişirim. Ama değişmeyeceğim, değişmemeye kararlıyım. Of, insanın en yakın dostunun nişanlanması ne kötü bir şeymiş.”

BÖLÜM 30

TAŞ EVDE DÜĞÜN

Ağustosun son haftası nihayet geldi. Bayan Lavender bu hafta evlenecek, Anne ile Gilbert iki hafta sonra Redmond Üniversitesi'ne gidecekti. Bayan Rachel Lynde bir hafta içinde Green Gables'a gelip kendisi için hazırlanan boş odaya yerleşecekti. Kadın bütün ev eşyalarını açık arttırmada satmış, şu anda Allan ailesinin toparlanmasına yardım ediyordu. Bay Allan veda konuşmasını gelecek pazar yapacaktı. Anne heyecan ve mutlulukla karışık bir hüznle eski dönemin kapanıp yeni bir dönemin başlayacağını düşündü.

“Değişim her zaman çok güzel olmasa da kesinlikle heyecan verici bir şey,” dedi Bay Harrison bir filozof misali. “İki yıl hiçbir şeyin değişmeden kalması için oldukça uzun bir süre. Zaten aynı kalan her şey yosun tutar.”

Bay Harrison verandasında pipo içiyordu. Karısı açık bir pencerenin önünde oturması şartıyla, dilerse evin içinde de içebileceğini söylemişti. Bay Harrison da eşinin bu jestine karşılık piposunu açık havada içmeye karar vermişti.

Anne, Bay Harrison'dan biraz sarı yıldız çiçeği almaya gelmişti. Akşam Diana ile düğünün son hazırlıkları için Bayan Lavender ve Dördüncü Charlotta'ya yardım etmek adına Yankı Kulübesi'ne gideceklerdi. Bayan Lavender yıldız çiçeklerini sevmez ve eski moda bahçesine yakışmayacaklarını düşündüğü için onlardan hiç yetiştirmezdi. Zaten Abe amcanın fırtınası yüzünden o yaz Avonlea'de çok az çiçek türü yetişti. Anne ile Diana eski krem rengi taş eve sarı yıldız çiçeklerinin çok yakışacağını düşündü. Koridordaki kırmızı renk duvar kâğıdı ile evin giriş basamaklarına yerleştirecekleri çiçekler birbirleriyle hoş bir zıtlık oluşturacaktı.

“Demek iki hafta içinde üniversiteye başlıyorsun?” dedi Bay Harrison. “Emily ile ikimiz seni çok özleyeceğiz. Bayan Lynde de sizde kalacakmış. Artık başlarına hiçbir vekil de gerekmez.”

Bay Harrison'ın sesindeki ironi kâğıda dökülemezdi. Eşiyle Bayan Lynde'in arası ne kadar iyi olursa olsun bu yeni yaşamlarında Bay Harrison

ile Bayan Lynde birbirlerine karşı daima tetikte kalmaya devam edeceklerdi.

“Evet, gidiyorum. Kafam rahat ama yüreğim değil,” dedi Anne.

“Bence Redmond’da dağıtılan bütün ödülleri sen toplarsın.”

“Bir ikisini toplamaya çalışırım,” diye itiraf etti Anne. “Fakat artık iki yıl evvelki gibi, böyle şeylere çok fazla önem vermiyorum. Üniversite eğitiminden almak istediğim en önemli şeylerden biri hayatı daha iyi nasıl yaşayabileceğim ve nasıl faydalı biri olabileceğim. Hem kendime hem de diğer insanlara nasıl yardımcı olabileceğimi anlamak ve öğrenmek istiyorum.”

Bay Harrison başını salladı.

“Konunun özü de kesinlikle bu zaten. Üniversitelerin amacı da not vermek yerine bunları öğretmek olmalı çünkü gerçek hayatta kitaptan öğrendiğin pek çok bilgi ya işine yaramaz ya da unutulup gider. Sen zaten olgun birisin, üniversite seni değiştirmez.”

Çaydan sonra Diana ile Anne arabayla Yankı Kulübesi’ne gidip hem kendi bahçelerinden hem de komşu bahçelerden topladıkları çiçekleri de yanlarında götürdü. Taş ev heyecan doluydu. Dördüncü Charlotta o kadar çok koşuşturuyordu ki sanki saçlarındaki mavi fiyonkları kıza her an, her yerde olabilme gücü sağlıyor gibiydi. Navarre’nin kaskı gibi, Charlotta’nın mavi fiyonkları da büyük bir mücadele veriyordu.

“Tanrı’ya şükür ki geldiniz!” dedi kızları görünce. “Yapacak binlerce iş var. Pastanın üzerindeki krema bir türlü donmuyor. Bir de cilalanması gereken gümüşler, paketlenmesi gereken şeyler de var. Tavuklu salatanın tavukları hâlâ kümesin etrafında koşturup duruyor Bayan Shirley. Bayan Lavender yaptığım hiçbir şeye güvenmiyor. Neyse ki Bay Irving geldi de onu ormanda yürüyüşe çıkarttı. Flört etmek güzel bir şey ama işin içine yemek yapmayı karıştırdınca her şey birbirine giriyor. Benim fikrim böyle, Bayan Shirley.”

Anne ve Diana saat ona kadar bir sürü iş yaptı, Dördüncü Charlotta bile kızların elde ettikleri sonuçlardan epey memnun kaldı. Sonunda nihayet botlarını çıkartıp yatağına girdi ve saçına bir sürü örgü ördü.

“Yine de son dakikada bir şey ters korkusuyla gözümü kırpmadan uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum Bayan Shirley. Ya krema soğumazsa? Ya Bay Irving felç geçirip gelemese?”

“Felç geçirme gibi bir alışkanlığı yok bence, ya sence?” dedi gamzelerini çıkartarak gülümseyen Diana. Diana için Dördüncü Charlotta güzelliğinin olmasa da sonsuz neşenin timsaliydi.

“Ama bunlar alışkanlıkla olan şeyler değil ki,” diye cevap verdi Dördüncü Charlotta. “Öylece oluverirler. Herkes felç geçirebilir. Nasıl olduğunu öğrenmeye gerek yok. Bay Irving tıpkı bir gün yemeğe oturduğu an felç geçiren amcalarımdan birine benziyor. Ama belki de her şey yolunda gider. Bu dünyada insan en iyiyi umup en kötüye hazırlıklı olmalı ve Tanrıdan gelen her şeye razı olmalıdır.”

“Benim tek endişem yarın havanın güzel olmaması,” dedi Diana. “Abe amca hafta ortasında yağmur yağacağını öngörmüştü ve o büyük fırtınadan bu yana onun sözlerinde bir doğruluk payı olduğuna inanmadan edemiyorum.”

Abe amcanın fırtına tahminiyle ilgili olayını gayet iyi bilen Anne, Diana’nın bu sözlerinden hiç rahatsız olmadı. Çok güzel bir uyku çekti ve Dördüncü Charlotta tarafından uyandırılana dek tüm yorgunluğunu üzerinden attı.

“Ay, Bayan Shirley sizi bu kadar erken kaldırmak istemezdim,” diye bir ses geldi kapı deliğinden. “Fakat hâlâ yapılacak bir sürü iş var. Ah, efendim yağmur yağacak diye çok korkuyorum acaba kalkıp bana yağmurun yağıp yağmayacağı ile fikrinizi söyler misiniz?” Anne kızın bu sözleri dün gece Diana’dan etkilendiği için söylediğini umarak pencereye koştu. Fakat bu sabah hava gerçekten de çok aydınlık görünmüyordu. Bayan Lavender’in güneş ışığının altında görkemle parlaması gereken bahçesi donuk ve loş duruyordu. Üstelik gökyüzü koyu renk bulutlarla kaplıydı.

“Bu çok kötü oldu!” dedi Diana.

“En iyisinin olmasını umut edelim,” dedi Anne kararlı bir sesle. “Eğer yağmur yağmayacaksa bile inci gibi, serin bir gün güneşin altında kavrulmaktan daha iyidir.”

“Ama yağacak,” dedi Charlotta ve odaya girdi. Uçlarını beyaz iplerle bağladığı örgüleri sağa sola savruluyordu. “Son dakikaya kadar bekleyip bir anda sağanak şeklinde yağacak, herkes ıslanacak, evin içi çamurlanacak, hanımellerinin altında evlenemeyecekler. Hem düğün gününde güneş olmaması gelin için uğursuzluktur derler Bayan Shirley. Zaten işlerin gerçek olamayacak kadar iyi gidemeyeceğinin farkındaydım.”

Dördüncü Charlotta, Bayan Eliza Andrews'un kitabından bir sayfa ödünç almış gibi konuşuyordu.

Her ne kadar hava yağacakmış gibi görünse de yağmur yağmadı. Öğlen olduğunda tüm odalar süslenmiş, masa hazırlanmıştı. Üst katta "kocasını için süslenmiş" gelin hanım bekliyordu.

"Çok tatlı görünüyorsunuz," dedi Anne hayranlıkla.

"Çok da güzel," dedi Diana.

"Her şey hazır Bayan Shirley ve şu ana dek hiç kötü bir şey olmadı," dedi Charlotta neşeyle ve giyinmek için odasına gitti. Sonra da yeni ördüğü saçlarıyla odasından çıktı, iki tane sınıksız örgü örüp sadece iki değil, bu defa tam dört tane parlak mavi fiyonkla saçlarını bağlamıştı. Üstteki iki daha iri olan fiyonk Charlotta'nın boynundan fırlayan iki kanadı andırıyor, kız İsrail meleğine benziyordu. Ama Dördüncü Charlotta fiyonklarının çok güzel olduğunu düşünüyordu. Beyaz elbisesini giyip aynada kendini büyük bir hayranlıkla seyretti. Bu hayranlığı dışarıya çıkıp koridorun sonundaki misafir odasında bembeyaz dökümlü bir elbise giymiş, kızıl saçlarına yıldız benzeyen çiçekler takmış uzun boylu kızını görünce sona erdi.

"Ah, asla Bayan Shirley gibi olamayacağım," diye çaresizce düşündü zavallı Charlotta. "Herhâlde bunun için onun gibi doğmuş olmak gerekiyor. Yoksa insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın onun havasına sahip olamaz."

Saat birde konuklar geldi. Bay ve Bayan Allan da oradaydı zira Grafton rahibinin yerine nikâhı Bay Allan kıyacaktı. Bayan Lavender merdivenlerden indi ve kendisini bekleyen damat, kadının elini tuttu. Bayan Lavender başını kaldırıp o iri, kahverengi gözleriyle damada baktığında Dördüncü Charlotta kendisini çok garip hissetti. Birlikte bahçeye çıkıp Bay Allan'ın kendilerini beklediği hanımellerinin altına gittiler. Misafirler diledikleri yere geçti. Anne ile Diana eski taş bankın yanında duruyordu. Dördüncü Charlotta da aralarında idi. Kız heyecandan buz gibi olmuş elleriyle onların elini tutuyordu.

Bay Allan mavi kitabını açtı ve tören başladı. Tam Bayan Lavender ile Stephen Irving karı koca ilan edileceklerken çok güzel ve anlamlı bir şey oldu. Güneş bulutların arasından çıkıp tüm parlaklığıyla mutlu gelinin üzerine vurdu. Bahçe bir anda dans eden gölgeler ve yanıp sönen güneş ışığıyla doldu.

Gelini öpmek için koşan Anne, "Bu iyiye alâmet," dedi. Sonra diğer konuklar gelinle damadı tebrik ederken kızların üçü de eve koşup yemek

şöleni için her şey hazır mı diye son bir kez daha kontrol ettiler.

“Çok şükür bitti, Bayan Shirley,” dedi Dördüncü Charlotta nefes nefese. “Hiçbir sıkıntı olmadan evlendiler, artık bundan sonrası önemli değil. Pirinç çuvalları kilerde efendim, eski ayakkabılar kapının arkasında, krema da merdivenlerin üzerinde.”

Saat iki buçukta Bay ve Bayan Irving giderken, tüm konuklar da onları yolcu etmek için Brighton Tren İstasyonu’na kadar kendilerine eşlik etti. Bayan Lavender, affedersiniz, Bayan Irving eski evinin kapısından çıkarken Gilbert ile kızlar üzerine pirinçleri, Dördüncü Charlotta da eski ayakkabıları attı. Kız ayakkabıyı öyle bir fırlattı ki zavallı Bay Allanın kafasına çarptı. Fakat en güzel uğurlama hediyesi Paul’unkiydi. Oturma odasındaki şöminenin kenarında duran kocaman, pirinç çanı eline aldı. Aslında niyeti sadece coşkuyla çanı çalmaktı ama o çanı çalarken nehrin öte yanındaki periler de “düğün çanları” çalmaya başladı. Bayan Lavender’in sevgili yankıları sanki ona veda ediyor ve evinden uğurluyorlardı. Bu tatlı sesler eşliğinde Bayan Lavender eski hayal dünyasından, gerçeklerle dolu kalabalık ve yepyeni bir dünyaya adım attı.

İki saat sonra kızlar yine bahçedeydi. Gilbert bir iş için Batı Grafton’a gitmişti, Diana’nın da eve dönmesi gerekiyordu. Anne ile Charlotta ortalığı temizleyip küçük taş evi birlikte kapattılar. Bahçe altın renkli, pırıl pırıl akşam güneşi ile doluydu. Kelebekler uçuşuyor, arılar vızıldıyordu. Fakat minik ev çoktan az evvelki festival havasından çıkıp yalnızlığa bürünmüştü bile.

“Ah, canım ne kadar da yalnız görünüyor,” diye burnunu çekti istasyondan eve gelene kadar hiç durmadan ağlayan Dördüncü Charlotta. “Neyse ki bu yalnızlığın sebebi bir cenaze değil, neşeli bir düğün oldu, Bayan Shirley.”

Akşam da çok hareketli geçti. Süsler çıkartıldı, bulaşıklar yıkandı, artan yemekler paketlenip Dördüncü Charlotta’nın evdeki erkek kardeşlerine gönderildi. Anne her yer temizlenip düzenlenene kadar hiç durmadı hatta Charlotta kendi evine gittikten sonra bile Anne tüm odaları tek tek gezip perdeleri kapattı. Sonra gümüş kavağın altına oturup Gilbert’ı bekledi. Çok yorgun olmasına rağmen uzun uzun düşünmeye dalmıştı.

“Ne düşünüyorsun, Anne?” dedi Gilbert. Atını ve arabasını yola bırakıp eve yürüyerek gelmişti.

“Bayan Lavender ile Bay Irving’i,” dedi Anne hülyalı gözlerle. “İşlerin bu hâle geldiğini, onca yıllık yanlış anlaşılma ve ayrılıktan sonra yeniden bir araya gelmiş olmalarını düşünmek çok güzel değil mi?”

Anne’in güzel yüzüne dikkatle bakan Gilbert, “Evet, çok güzel,” dedi. “Ama birbirlerini yanlış anlamayıp ayrılmasalardı çok daha güzel olurdu, Anne. Geride pek çok anı bırakıp birbirlerine ait bir çift gibi hayatı el ele yürüselerdi yani.”

Anne’in yüreği bir an için heyecanla çarptı ve Gilbert’in gözlerine baktığında yanakları ilk kez kızardı. Sanki gözlerinin önündeki perde kalkmış, içinde değişik hisler ve bazı gerçekler belirmeye başlamıştı. Belki de aşk insanın hayatına geceleyin dörtlüye giden bir şövalye gibi aniden geliveren bir şey değildi. Belki hep eski bir dost gibi sessizce yanında bekliyor, belki de müziğin ritmine ayak uydururcasına yavaş yavaş belirmeye başlıyordu... Belki... Belki... Altın renkli bir gülün tohumunu patlatıp yeşermeye başladığı gibi, güzel bir dostluktan doğuyordu.

Derken gözlerindeki perde yine indi ama gece karanlığında o bahçede yürüyen Anne artık eski Anne değildi. Görünmeyen bir el gençlik sayfasını kapatmış ve tüm gizemi, tüm çekiciliği, tüm neşesi ve acılarıyla önünde uzanan yetişkinlik sayfasını açmıştı.

Neler olduğunu hisseden Gilbert hiçbir şey söylemedi ama sessizliğinden ve Anne’in az evvel kızaran yanaklarından önündeki dört yılda neler olabileceğini çok iyi anladı. Dört yıllık içten ve gayretli bir çalışmanın ardından hem üniversiteden çok güzel bilgilerle mezun olacak hem de çok tatlı bir yüreği fethedecekti.

Arkalarında bıraktıkları taş ev gölgelerin arasında kalarak onları uğurladı. Ev yalnız olabilirdi ama kesinlikle unutulmuş değildi.

Hayatın neşesi, eğlencesi ve hayalleri henüz bitmemişti. Taş ev için gelecekte yaşanacak daha pek çok yaz mevsimi vardı, o günler gelene kadar bir süre daha bekleyebilirdi. Nehrin ardındaki mor ormanların yankıları da gelecek günleri ipe çekiyordu.